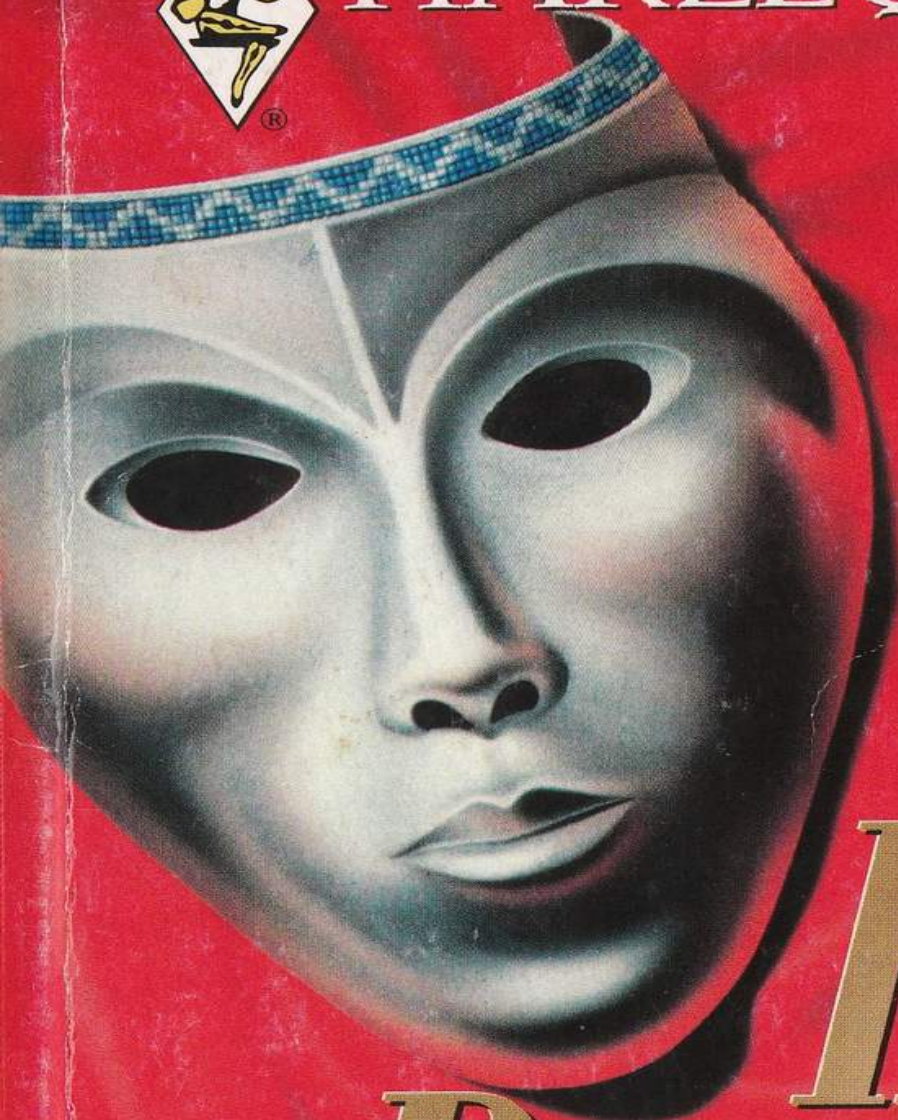

HARLEQUIN[®]

СУПЕР
РОМАНС

**НОРА
РОБЪРТС**
**Дръзко
ценге**

НОРА РОБЪРТС ДРЪЗКО ЧЕНГЕ

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Минал през множеството изпитания, пред които се изправя един полицаи в Ню Йорк, Алекс Станисласки е убеден, че вече малко неща могат да го изненадат. И все пак упоритостта, с която Бес Макний настоява да изучи живота на момичетата от улицата, му се струва прекалена. Тази вироглава сценаристка на телевизионни сериали го следва на всяка крачка и всеки ден го изненадва с новите си идеи, свежото си остроумие и с още нещо...

ПЪРВА ГЛАВА

Сексапилната блондинка в къса и тясна трикотажна рокля леко залитна на твърде високите си обувки, щом зави зад ъгъла. Под яркия грим очите ѝ не се отделяха от колегките ѝ — разноцветни сенки на нощта. По улиците на Ню Йорк цареше пролетно веселие. Но под смеха прозираше отегчение, което нито блясъкът, нито сексапилът можеха да прикрият.

За тези жени бизнесът беше бизнес.

Блондинката сложи в устата си свежа дъвка и намести платнената чанта върху голото си рамо. Слава Богу, че е топло, помисли си. Би било кошмар да се мотае полугола наоколо, ако валеше дъжд.

Знойна чернокожа жена с червен кожен костюм, който щедро разкриваше тялото ѝ, бавно запали цигара и разголи бедро.

— Хайде, миличък — рече, без да се обръща към конкретен мъж. Гласът ѝ бе дрезгав от издухания цигарен дим. — Искаш ли да се позабавляваш?

Някои искат, други не, отбеляза Бес и обходи с поглед улицата. Все пак бизнесът бе доста оживен в тази пролетна вечер. Тя забеляза няколко сделки и различните начини, по които бяха сключени. Жалко, че отегчението бе ключовата дума тук. Отегчението и предизвикателната безнадеждност.

— Сама ли си говориш, скъпа?

— Какво? — Бес премига срещу пронизателните очи на чернокожата богиня в червения костюм, която неусетно бе приближила. — Говорех ли?

— Нова ли си? — Тя издуха дима и преценяващо огледа Бес. — За кого работиш?

— За... за никого.

— За никого? — Жената повдигна безмилостно оскубаните си вежди и изсумтя. — Момиче, на тая улица не можеш да работиш за себе си.

— Точно това правя. — Тъй като нямаше цигара, Бес направи балонче с дъвката и го спуска.

— Ако Боби или Големия Ед разберат, ще загазиш здраво. — Тя сви рамене. В края на краищата това не беше неин проблем.

— Живеем в свободна страна.

— Момиче, никаква свобода няма тук — разсмя се тя и плъзна ръка по стройното си бедро. — Никаква. — Хвърли фаса си, който отскочи от задната броня на спряло такси и падна на паважа.

Десетки въпроси напираха на устните на Бес. Много ѝ се искаше да ги зададе, ала си напомни, че трябва да действа бавно.

— А ти за кого работиш?

— За Боби. — Жената сви устни и отново огледа Бес от главата до петите. — Ще те вземе. Малко си кльоцава в задника, ама ще имаш клиенти. Като работиш на улицата, имаш нужда от защита. — Пък и Боби щеше да ѝ плати допълнително, задето му бе довела ново момиче.

— Никой не защити двете момичета, които бяха убити миналия месец.

Чернокожата жена трепна. Бес смяташе, че умее да отгатва чувствата на хората и зърна за миг болка, съжаление и мъка в очите на събеседницата си.

— Ти да не си ченге? — хладно попита жената.

Бес зяпна от изненада, сетне се разсмя. Въпросът я поласка.

— Не, не съм. Просто се опитвам да си изкарам прехраната. Познаваш ли някоя от тях? От жените, които бяха убити?

— Тук не обичаме въпросите. — Жената рязко отметна глава. — Ако се опитваш да си изкараш прехраната, нека те видим как го правиш.

Бес изпита лека тревога. Жената бе не само привлекателна, но и едра. Освен това събуди подозренията ѝ. Това щеше да ѝ създаде трудности. Но тя се смяташе за съобразителна и схватлива ученичка. Пък и в края на краищата бе дошла тук да работи.

— Дадено. — Тя се извърна и бавно пое по тротоара. Бедрата ѝ се полюшваха съблазнително. Бес изобщо не се смяташе за кльоцава в задника.

Може би гърлото ѝ бе малко пресъхнало. Може би сърцето ѝ биеше малко по-силно. Но Бес Макний се гордееше с работата си.

На близката пресечка забеляза двама мъже и навлажни устни. Този отляво, чернокосият, изглеждаше доста обещаващ.

— Виж какво, новобранец, идеята е да пипнем една, а може и две. — Алекс огледа тротоара пред себе си. Проститутки, пияници, наркомани и нещастниците, които трябваше да минат покрай тях, за да се приберат вкъщи. — Моят информатор твърди, че онази високата чернокожа — Розали — е познавала и двете жертви.

— Тогава защо просто не я отведем на разпит? — Джъд Малой нямаше търпение да се впусне в акция. Носеше детективска значка едва от четирийсет и осем часа. И работеше с Алекси Станисласки — ченге, което се ползваше с репутацията, че действа бързо и експедитивно. — Или още по-добре, защо не пипнем сводника ѝ?

Новобранци, помисли си Алекс. Защо винаги го слагаха в екип с новобранци?

— Защото искаме да ни съдейства. Ще я пипнем, като заговори някой мъж, тогава ще я арестуваме и хубавичко ще си поговорим с нея, преди Боби да се яви и да ѝ нареди да си затваря устата.

— Ако жена ми разбере, че прекарвам нощта в преследване на проститутки...

— Умното ченге не дава на семейството си никаква излишна информация. — Тъмнокафявите очи на Алекс хладно проблеснаха, когато той изгледа новия си партньор. — Правило номер едно на Станисласки.

В този миг той забеляза блондинката. Беше се втренчила в него. Алекс отвърна на погледа ѝ. Странно лице, помисли си. Сексапилно, въпреки тежкия грим. Очите ѝ бяха яркозелени. Самото лице бе доста ъгловато. Носът бе леко гърбав, сякаш е бил чупен. Някой клиент или пък сводник, мина му през ум, сетне сведе поглед към устните ѝ.

Пълни, прекалено пълни и бляскаво червени. Не му стана приятно, че усети възбуда. Без да се интересува коя е тази жена, с какво се занимава. Леко вирнатата брадичка и изпъкналите скули придаваха на лицето ѝ лукаво изражение, също като на малка лисичка.

Плътно прилепналата трикотажна рокля очертаваше всяка извивка на стройното и стегнато тяло. Винаги си беше паднал по жени с

атлетично телосложение — ала си напомни точно в какво се изразяваха тренировките на тази непозната.

Във всеки случай не търсеше нея.

Сега или никога, каза си Бес, срещнала погледа на мъжа.

— Ей, миличък... — Макар да не пушеше от петнайсетгодишна, гласът ѝ бе дрезгав. Като изрече наум молитва към боговете, които в момента я слушаха, тя приближи към Алекс. — Искаш ли да се позабавляваш?

— Може би. — Той плъзна пръсти под презрамката на роклята ѝ и с изненада забеляза, че жената трепна. — Но не си представях точно теб, сладурано.

— О? — А сега какво? Като се довери на инстинкта и наблюденията си, тя отметна глава и се наведе към мъжа. Испита мимолетното усещане, че се притиска към стомана — твърда, непоклатима и много студена. — И какво точно си представяше?

За миг се почувства съвсем разголена. Тъмните очи я пронизваха. Пръстите на мъжа се плъзнаха по кожата ѝ, точно над гърдите. От тях струеше топлина. Докато продължаваше да се взира в него, пред очите ѝ изникна ярка картина — как двамата се любят страстно на тясно легло в някаква тъмна стая.

А това нямаше нищо общо с бизнеса.

За първи път в живота си Алекс виждаше проститутка да се изчервява. Стъписа се, прииска му се да се извини за фантазията, завладяла за миг съзнанието му. Сетне се опомни.

— Просто не си мой тип, миличка.

С високите си обувки тя бе почти колкото него. Прииска му се да изтрие тежкия пласт грим и да види какво има отдолу.

— Мога да бъда и друг тип — подхвърли Бес, доволна от съобразителния си отговор.

— Ей, приятелко. — Розали приближи и прегърна Бес през раменете. — Няма да бъдеш алчна и да вземеш и двете момчета, нали?

— Аз...

Платен боклук, помисли си Алекс и насочи вниманието си към Розали.

— Заедно ли работите?

— Тази вечер. — Тя премести поглед от Алекс към партньора му. — А вие двамата?

Джъд бе загубил дар слово. Би предпочел да се изправи срещу вьоръжен престъпник в тъмна уличка. И просто не бе в състояние да докосне тази едра и красива жена, когато в съзнанието му като неонова реклама проблясваше доверчивото лице на съпругата му.

— Аха. — Той въздъхна и опита да изглежда самоуверен като Алекс.

Розали отметна глава и се разсмя, сетне пристъпи напред и се притисна в Джъд. Той инстинктивно отстъпи назад, когато червената кожа на ръкава ѝ обви врата му.

— Май си новак в тая работа, сладур. Защо не оставиш Розали да те ориентира?

Тъй като партньорът му изглежда внезапно се бе разболял от ларингит, Алекс се намеси:

— Колко?

— Ами... — Розали не си даде труда да погледне Бес, която бе мъртвешки пребледняла. — Тази вечер със специална отстъпка. Ще ни имате и двете за стотачка. През първия час. — Тя се наведе и прошепна нещо в ухото на Джъд. Той избъбри нещо неразбрано в отговор. — След това може отново да преговаряме.

— Не съм... — започна Бес, ала усети пръстите на Розали да се забиват в голото ѝ рамо като остри малки ками.

— Мисля, че това е достатъчно — рече Алекс и извади значката си. — Дами, арестувани сте.

Ченгета, със сладостно облекчение осъзна Бес. Докато Розали изразяваше мнението си с една-единствена яростна ругатня, Бес с мъка се удържаше да не избухне в див смях.

Чудесно, помисли си Бес, докато я въвеждаха в полицейския участък. Беше арестувана за проституция, животът не можеше да бъде по-хубав. Тя се усмихна, докато се опитваше да огледа всичко, без да изпусне и най-дребната подробност. Разбира се, не ѝ се случваше за първи път. Както казваше винаги, тя приемаше работата си сериозно. Но не бе идвала в този район. Не и в центъра на града.

Беше мръсно, всъщност мрачно, реши тя, докато си водеше бележки наум и си мърмореше тихо. Подове, стени, прозорци с решетки. Всичко бе покрито с хубав живописен слой мръсотия.

Освен това вонеше. Тя вдъхна дълбоко, за да не забрави острата миризма на човешка пот, горчиво кафе и силен дезинфектант.

Беше и шумно. Застанала нащрек тя различи телефонен звън, ядни ругатни, ридания и потракване на пишещи машини.

Господи, о, Господи, помисли си. Щастието наистина ѝ се беше усмихнало.

— Не си на туристическа обиколка, миличка — напомни ѝ Алекс и я побутна да побърза.

— Съжалявам.

Силното вълнение в очите ѝ беше толкова не на място, че той се втренчи смаяно в нея. Сетне поклати глава и махна към стола. Бе предоставил на новобранеца да разпитва Розали. Щом се доберяха до нещо, той щеше да поеме нещата в свои ръце. Щеше да използва чара си, заплахи или каквото му се стореше по-целесъобразно, за да я накара да проговори за двете си убити колежки.

— Да започваме — рече той и се настани зад олющеното и затрупано с папки бюро. — Знаеш упражнението.

Тя се бе загледала в младеж със скъсано джинсово яке и подпухнало от бой лице.

— Моля?

Алекс само въздъхна и нагласи формуляра в пишещата машина.

— Име?

— О, аз съм Бес. — Жената протегна ръка тъй непринудено и сърдечно, че той за малко да я поеме.

Наместо това тихо изруга.

— Фамилия?

— Макний. А ти си?

— На работа. Дата на раждане.

— Защо?

Той я стрелна с поглед.

— Защо какво?

— Защо искаш да знаеш?

Търпението му се изчерпваше. Той потупа с пръст формуляра.

— Защото тук е оставено място, което трябва да попълня.

— Добре. На двайсет и осем съм. Зодия Близнаци. Родена съм на първи юни.

Алекс пресметна и написа годината.

— Адрес.

Естественото любопитство я накара да разрови документите и папките върху бюрото, докато той не я плесна по ръката.

— Ужасно напрегнат си — отбеляза Бес. — Сигурно защото работиш под прикритие.

По дяволите тази усмивка, помисли си Алекс. Беше дръзка, сексапилна и съвсем не глупава. Интелигентните зелени очи също биха могли да го подмамят. Но тя изглеждаше като проститутка и ухаеше като проститутка. Макар че...

— Слушай, кукло, аз задавам въпроси, ти отговаряш.

— Груб, циничен, упорит.

Мъжът вдигна вежда.

— Моля?

— Бърз личностен анализ. Искаше адреса ми, нали? — Тя продиктува адрес, който накара Алекс да я изгледа изненадано.

— Хайде по-сериозно.

— Дадено. — Готова да се подчини, Бес подпря ръце на ръба на бюрото.

— Адрес — повтори той.

— Току-що ти го казах.

— Зная колко е наемът на жилищата в този район. Сигурно си скъпо платена. — Мъжът замислено плъзна поглед по тялото ѝ. — Може би външния ти вид лъже. Но едва ли изкарваш достатъчно на улицата, за да си позволиш такъв наем.

Бес бе възмутена от обидата. И най-лошото бе, че посвети повече от час на грима си. Освен това си даваше сметка, че има хубава фигура. Господ ѝ бе свидетел, че поддържаше форма с усилените тренировки три дни в седмицата.

— Там живея, полицай. — Бес гневно изсипа огромната си платнена торба върху бюрото.

Алекс изумено я наблюдаваше как рови из купчината. Козметиката беше достатъчна, за да напълни малко магазинче. И съвсем не беше евтина. Шест червила, две пудри, няколко спирали и кутийки със сенки за очи. Моливи за очи с всички цветове на дъгата. Между флакончетата имаше два комплекта ключове, квитанции от кредитни карти, кламери, дванайсет химикалки — беше ги преброил — няколко счупени молива, стенографски бележник, две книги с меки

корици, кибритени клечки, кожено тефтерче за адреси с инициалите Е. Л. М., телбод — той дори не се запита за какво ѝ е — книжни носни кърпички, смачкани хартии, миниатюрен касетофон. И пистолет.

Алекс го измъкна от купчината и се втренчи в него. Воден пистолет.

— Внимавай — предупреди го тя и най-сетне откри портфейла си. — Пълен е с амоняк.

— С амоняк?

— Преди носех флаконче със съзлив газ, но това върши чудесна работа. Ето. — Доволна от себе си, тя разтвори портфейла си пред носа му.

На снимката можеше и да е тя. Косата беше къса, къдрава, подстригана шик, червеникавокестенява, а не светлоруса. Обаче носът, брадичката... И очите. Той се намръщи, загледан в шофьорската книжка. Адресът беше същият.

— Значи имаш кола?

Тя сви рамене и започна да прибира нещата обратно в чантата си.

— И какво от това?

— Жените като теб обикновено нямат кола.

Тъй като възражението беше съвсем основателно, Бес застина.

— Имам шофьорска книжка. Не е задължително всеки, който има книжка, да има и кола, нали?

— Не, не е задължително. — Алекс дръпна портфейла от ръката ѝ. — Свали си перуката.

Тя леко я потупа и се нацупи.

— Как разбра?

Мъжът се протегна през бюрото и сам я свали от главата ѝ. Бес се намръщи и прокара пръсти през късите червени къдрици. — Искам да ми я върнеш. Взета е на заем.

— Разбира се. — Той я хвърли на бюрото и се облегна на скърцащия си стол, като отново огледа жената. Ако тя беше проститутка, той беше Кларк Гейбъл. — Каква си ти, по дяволите?

Време беше да изясни нещата. Даваше си сметка за това. Ала нещо в този мъж я накара да продължи играта.

— Аз съм обикновена жена, която се опитва да си изкара прехраната, полицай. — Така щеше да постъпи Джейд, беше сигурна в

това. А тъй като Джейд бе нейно творение, Бес беше твърдо решена да следва нейното поведение.

Мъжът отвори портфейла, прехвърли банкнотите. Тя носеше повече, отколкото беше двуседмичната му заплата.

— Точно така.

— Имаш ли право да правиш това? — попита тя по-скоро с любопитство, отколкото с раздражение. — Да ровиш в личните ми вещи?

— Миличка, в момента ти си моя лична вещ. — В портфейла имаше и снимки, на някои от които присъстваше и тя. Освен това носеше членски карти на множество организации, между които Грийнпийс, Федерацията за опазване на живата природа, Амнести Интернешънъл и Съюза на писателите. Това му напомни за касетофона. Когато вдигна малката играчка, забеляза, че лентата се върти. — Да приключваме, Бес.

Господи, толкова е чаровен, мина ѝ през ум, докато му се усмихваше.

— Да приключваме с какво?

— Какво правеше на улицата с Розали и другите момичета?

— Вършех си работата. — Когато очите му се присвият по този начин, помисли си Бес, е направо неустоим. Нетърпелив, малко груб, неспокоен, но способен да се владее.

Страхотен.

— Дадено. — Тя се наведе напред, решена да бъде напълно откровена. — Разбираш ли, всичко е заради Джейд и нейния проблем с раздвояването на личността. През деня е съвестен адвокат — придържа се стриктно към закона — а нощем излиза на улицата. Блокирала е в съзнанието си случилото се между нея и Брок, свързано със спомен от детството, който започва да изплува на повърхността. Неспособна е да издържи на напрежението. На път е да се самоунищожи.

Както се бе намръщил, очите му изглеждаха почти черни.

— Коя, по дяволите, е Джейд?

— Джейд Съливан Карстеърс. Не гледаш ли телевизия през деня?

— Не. — Главата му започваше да бучи.

— Нямах представа какво пропускаш. Сигурно ще ти допадне сюжетната линия Джейд-Сторм-Брок. Сторм е ченге и се влюбва в Джейд. Емоционалните ѝ проблеми и влиянието, което Брок има над нея, усложняват нещата. Сетне прави спонтанен аборт, отвличане. Естествено, Сторм има собствени проблеми.

— Естествено. Давай по същество.

— О, извинявай. Увлякох се. Пиша за „Тайни грехове“. Дневна драма.

— Сценаристка си на някой от ония сълзливи сериали?

— Аха. — За разлика от повечето свои колеги, това определение не я притесняваше. — И обичам да преживея ситуацияите, в които поставям своите герои. Тъй като Джейд ми е любимка...

— Да не си откачила? — кресна Алекс и приближи лицето си към нейното. — Имаш ли представа какво правиш?

Тя премигна невинно.

— Проучване?

Той изруга отново и Бес осъзна, че изпитва удоволствие да наблюдава как мъжът нетърпеливо прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— И колко далеч възнамеряваше да стигнеш в това проучване?

— Как... — Очите ѝ весело проблеснаха. — Е, не чак толкова далеч.

— Какво, по дяволите, щеше да правиш, ако не се бях оказал ченге?

— Щях да измисля нещо — усмихна се Бес. Той имаше прекрасно лице — златиста кожа, тъмни очи, прекрасни скули, чувствени устни. — Моята работа е да измислям. И когато те зърнах, си помислих, че изглеждаш безопасен. Искам да кажа, не ми приличаше на мъж, който... — Как да го кажа най-деликатно, зачуди се тя. — Който си плаща за удоволствието.

Беше толкова ядосан, че му се искаше да я напляска. Идеята му се стори изключително примамлива.

— Ами ако се беше излъгала в преценката?

— Не се излъгах — изтъкна тя. — За момент се разтревожих, но всичко свърши добре. По-добре отколкото очаквах, дори, защото ми се удаде възможност да се возя в полицейска камионетка.

Беше толкова сигурен, че нищо вече не може да го изненада. Като едва сдържаше яда си, процеди през зъби:

— Две проститутки са мъртви. И двете са работили в този район.

— Зная — бързо рече тя, сякаш това обясняваше всичко. — Това е една от причините да избира именно този район. Възнамерявам да поставя Джейд...

— Говоря за теб — рязко я прекъсна той и я накара да трепне. — За теб. Празноглава безотговорна сценаристка, която си мисли, че може да се мотае в къса рокля и половин тон грим, сетне да се прибере вкъщи в луксозния си квартал и да измие всичко.

— Безотговорна? — Това беше единственото определение, което смяташе за обидно. — Слушай, полицай...

— Ти слушай. Стой далече от моя район и повече не се обличай като уличника. Прави проучването си от книги.

Тя вирна брадичка.

— Мога да ходя, където си поискам и да нося каквото пожелаея.

— Така ли мислиш? — Имаше начин да ѝ даде урок. Прекрасен начин. — Чудесно. — Той стана, хвана я за лакътя и измъкна платнената чанта от ръцете ѝ. — Да вървим.

— Къде?

— Към килията. Ти си арестувана, забрави ли?

Бес се запрепъва с високите си обувки.

— Но нали току-що ти обясних...

— Всеки ден преди закуска чувам далеч по-добри истории.

— Няма да ме затвориш в килия. — Бес беше сигурна в това. Напълно. Докато решетките се затвориха пред лицето ѝ.

Трябваша ѝ около десет минути, за да превъзмогне шока. Когато дойде на себе си, Бес реши, че събитията не са взели чак толкова лош обрат. Бе ядосана на ченгето — който и да беше той — но в същото време би трябвало да му бъде благодарна за уникалната възможност, която ѝ предостави. Беше в килията заедно с няколко други жени. Можеше да ги поразпита, да попие атмосферата.

Когато една от съкилийничките я осведоми, че има право на един телефонен разговор, тя веднага настоя да ѝ бъде предоставен апарат.

Доволна от напредъка си, седна на твърдата пейка да поговори с новите си познати.

Трийсет минути по-късно вдигна глава и зърна своята приятелка Лори Бейнс, с която заедно пишеха сценариите. Жената бе застанала до униформен полицаи.

— Бес, тук изглеждаш като у дома си.

— Беше страхотно — ухили се Бес и стана, щом пазачът отключи вратата.

— Ей! — извика една от съкилийничките й. — Казвам ти, че тази Вики е вещица и Джефри трябва да я изрита. Амелия е жена за него.

Бес се обърна и намигна.

— Ще видя какво мога да направя. Чао, момичета.

Лори не се смяташе за превзета и тесногръда. Освен това беше безкрайно търпелива, както изтъкна пред Бес, докато вървяха по коридорите и нагоре по стълбите към приемната.

— Но все пак ми е трудно да понеса да ме събудят в два часа през нощта, за да те измъквам под гаранция от затвора — добави тя и притисна пръсти към зачервените си очи.

— Извинявай, но беше страхотно. Почакай да ти разкажа.

— Имаш ли престава как изглеждаш, скъпа?

— Аха. — Бес безгрижно се повдигна на пръсти. Столът зад бюрото на Алекс беше празен. — Не знаех, че толкова много от работещите момичета гледат сериала. Но нали работят най-вече нощем. Извинете... — Тя хвана за ръкава един от минаващите по коридора детективи. — Къде е полицаят, който работи на това бюро?

Ченгето преглътна хапката от сандвича си с пушено пиле.

— Станисласки?

— Трудно име. Тук ли е още?

— В стаята за разпити е.

— О. Благодаря.

— Хайде, Бес, трябва да ти приберем нещата.

Бес се подписа за чантата и съдържанието й, като непрестанно се оглеждаше за Алекс.

— Станисласки — повтори си. — Дали е полско име, как мислиш?

— Откъде да зная, по дяволите? — Загубила търпение, Лори повлече приятелката си към вратата. — Да се махаме оттук. Пълно е с

престъпници.

— Зная. Страхотно е! — Тя се засмя и прегърна Лори през кръста. — Събрах идеи за следващите три години. Ако решим Илана да бъде арестувана за убийството на Рийд...

— Не знаех, че Рийд ще бъде убит.

Бес въздъхна и се озърна за такси.

— Лори, и двете знаем, че Джим няма да подпише нов договор. Иска да опита на големия екран. Премахването на неговия образ е най-добрият начин да обогатим сюжетната линия на Илана.

— Може би.

Бес крадешком извади най-силния си коз.

— През последния месец рейтингът на „Нашият живот, нашата любов“ се е вдигнал с два пункта.

Лори само изсумтя.

— Говори се, че доктор Аманда Джеймисън ще има близнаци.

— Близнаци? — Лори затвори очи. Ариел Къркуд, която играеше психиатър в конкурентния сериал, беше най-популярната телевизионна звезда. — Трябваше да са близнаци — промърмори Лори. — Добре, Рийд умира.

Бес си позволи бърза победоносна усмивка, сетне ускори крачка.

— Както и да е, докато бях вътре, си представях елегантната съдържана доктор Илана Уорфийлд Стафорд Карстеърс в затвора. Страхотно, Лори. Ще бъде страхотно. Иска ми се да беше видяла ченгето.

Стигнаха до ъгъла, ала никъде не се виждаше такси.

— Какво ченге?

— Това, което ме арестува. Невероятно сексапилен!

Лори имаше сили само да въздъхне.

— Само на теб може да ти се случи да те арестува сексапилно ченге.

— Наистина. Гъста черна коса. И очите му са почти черни. Много проникателни. Хубаво лице и прекрасни устни. Добре сложен. Малко грубичък. Като боксьор, може би.

— Не започвай пак, Бес.

— Нищо не започвам. Мога да смятам един мъж за сексапилен и привлекателен, без да се влюбя в него.

Лори я стрелна с поглед.

— И откога?

— От последния път. Заклех се, не помниш ли? — Тя се усмихна, забелязала приближаващо такси. — Интересът ми към този Станисласки е чисто професионален.

— Така да бъде — предаде се Лори и се качи в таксито.

— Кълна се — вдигна дясната си ръка Бес. — Нали искаме да разберем по-добре Сторм, да му създадем минало и всичко останало. Така че понадникнах в главата на това ченге. — Тя даде на шофьора своя адрес и адреса на Лори. — След като Милбрукския маниак напада Джейд, Сторм вече няма да бъде в състояние да потиска чувствата си към нея. Трябва да измислим повече за него. Ако Илана наистина бъде арестувана за убийството на Рийд, това ще донесе доста усложнения в живота на Сторм — фамилната лоялност срещу професионалната етика. А щом веднъж се изправи срещу Брок...

— Ей. — Спрял на червен светофар, шофьорът се извърна и изгледа жените изпод козирката на бейзболната си шапка. — За „Тайни грехове“ ли говорите?

— Да — грейна Бес. — Гледате ли го?

— Жена ми го записва на касета всеки ден. Вас двете обаче май не съм ви виждал.

— Ние не участваме — обясни Бес. — Пишем сценария.

— Ясно. — Доволен, мъжът натисна газта, щом светлината се смени. — Нека ви кажа какво мисля за онази измамница Вики.

Бес се наведе напред и заспори с него. Лори затвори очи и се опита да компенсира загубения сън.

ВТОРА ГЛАВА

— Жена ми направо пощуря. — Джъд Малой дояждаше поничката си, докато Алекс се промъкваше през натовареното движение в центъра на града. — Тя е голяма почитателка на този сериал. Всеки ден записва сериите, за да ги гледа вечерта, като се върне от училището.

— Страхотно. — Алекс се стараеше да забрави кратката среща с царицата на сериалите, но партньорът му не оказваше никакво съдействие.

— Холи смята, че е все едно да срещнеш знаменитост.

— Малко знаменитости търсят клиенти на улицата.

— Нали сам каза, че всъщност не е било така. — Джъд отпи от силно подсладеното кафе. — Иначе обвиненията нямаше да бъдат оттеглени.

— Такава глупачка! — процеди Алекс. — Да носи някакъв скапан воден пистолет в онази огромна торба. Сигурно е смятала, че ако клиентът стане груб, ще го пръсне в лицето и готово.

Джъд понечи да обясни как би се почувствал човек, ако му пръснат амоняк в очите, но реши, че партньорът му едва ли има желание да го изслуша.

— Е, Холи изпадна във възторг, а успяхме и да изстискаме свежа информация от Розали, така че не сме си загубили времето.

— Малой, най-добре е да свикнеш да си губиш времето. Правило номер четири на Станисласки. — Алекс зърна сградата, която търсеше и паркира на непозволено място. Изскочи от колата и прекоси тротоара, преди Джъд да намери служебната карта на нюйоркската полиция и да я остави на прозореца. — Със сигурност ще загубим доста време с този Доминго.

— Розали каза...

— Розали каза каквото искахме да чуем, за да я пуснем — прекъсна го Алекс, като огледа сградата, отбелязвайки наум

прозорците, противопожарните изходи, покрива. — Може да ни е насочила на правилна следа, а може и да ни е излъгала. Ще видим.

Постройката беше в добро състояние. Нямаше графити, нито счупени стъкла и отломки. За хора от средната класа, прецени Алекс. Работнически семейства. Отвори тежката врата и огледа имената върху редиците пощенски кутии.

— Дж. Доминго. Двеста и дванайсет. — Алекс натисна звънеца на апартамент сто и десет, почака, сетне натисна триста и пет. Тихо бръмчене освободи вътрешната врата. — Хората са толкова нехайни — подхвърли той. Усещаше как се изопват нервите на Джъд, докато двамата изкачваха стълбите, но трябваше да признае, че партньорът му се справя добре. Доста добре, помисли си Алекс и махна на Джъд да заеме позиция, сетне почука на вратата на апартамент двеста и дванайсет. Почука втори път, преди да чуе в отговор яростна ругатня.

Когато вратата леко се откряна, Алекс я притисна с тяло, за да я задържи.

— Как си, Джизъс?

— Какво искаш, по дяволите?

Отговоря на описанието на Розали, отбеляза Алекс. Налице бяха и тънките мустачки и златния преден зъб.

— Да поговорим, Джизъс. Малко да си поговорим.

— По това време не разговарям с никого.

Когато мъжът понечи да затвори вратата, Алекс само се облегна на нея и показа значката си.

— Няма да е хубаво да бъдеш неучтив, нали? Защо не ни поканиш да влезем?

Като ругаеше на испански Джизъс Доминго отвори вратата малко по-широко.

— Имате ли заповед за обиск?

— Бих могъл да получа веднага, ако искаш нещо повече от разговор. Мога да те отведа за разпит, да приключа с формалностите и да свърша работата, преди мошеника ти адвокат да успее да те измъкне. Искаш ли тук да се дотътри цяла армия полицаи, Джизъс?

— Нищо не съм направил. — Той отстъпи назад — дребничък мъж с изопнати мускули, нахлузил само къси спортни гащета.

— Никой не е казал такова нещо. Малой, казах ли, че е направил нещо?

— Не. — Развеселен от ситуацията, Джъд пристъпи зад Алекс.

Сградата може да беше за средната класа, но апартаментът на Доминго беше малък дворец на техниката. Първокласно стерео оборудване, отбеляза Алекс. Огромен телевизор с луксозни видео играчки. Касетките с порнографски филми заемаха почти цялата отсрещна стена.

— Хубаво местенце — подхвърли Алекс. — Явно знаеш как да използваш помощта за безработни.

— Умея да си правя сметката. — Доминго взе от масата пакет цигари и запали една. — Та за какво ще говорим?

— За Анджи Хоровиц.

Доминго издуха дима и се почеса по гърдите.

— Никога не съм чувал за нея.

— Странно, ние пък подочухме, че си бил от редовните ѝ клиенти, както и главният ѝ доставчик.

— Грешно са ви осведомили.

— Може би името не ти говори нищо. — Алекс бръкна във вътрешния джоб на якето си, леко докосна кожата на кобура и измъкна кафяв плик. — Защо не хвърлиш един поглед? — Той пхна полицейската снимка под носа на Доминго. Лицето на мургавия мъж придоби нездрав сивкав оттенък. — Познаваш ли я?

— Господи. — Пръстите на Доминго трепереха, докато поднасяше цигарата към устните си.

— Проблем ли има? — Алекс сведе очи към снимката. Зверски обезобразеното тяло на Анджи не беше приятна гледка. — О, извинявай, Джизъс. Малой, не ти ли казах да не слагаш в плика снимката от моргата?

Джъд сви рамене с престорено равнодушие. Радваше се, че не му се наложи отново да погледне снимката.

— Май пак съм сбъркал.

— Така си е. — Докато говореше, Алекс държеше снимката така, че Доминго да я вижда. — Момчето е новобранец — поясни той. — Все оплита конците. Нали знаеш. Горката малка Анджи е доста накълцана, а? Патологът твърди, че онзи я е намушкал четирийсет пъти. Повечето рани се виждат. Бедният Малой я зърна само веднъж и не можа да задържи закуската си в стомаха. Все му повтарям да не яде тия мазни понички, преди да сме приключили с работата, ама както

вече споменах... — Алекс се усмихна, когато Доминго се втурна към банята.

— Това беше твърде бездушно, Станисласки — ухили се Джъд.

— Да, такъв съм си.

— И не съм повърнал закуската.

— Малко ти оставаше. — Долитащите откъм банята звуци бяха доста неприятни. Алекс почука на вратата. — Ей, Джизъс, добре ли си? Наистина много съжалявам. — Той подаде снимката и плика на Джъд. — Искаш ли да ти донеса чаша леденостудена вода?

Отговорът бе приглушено мучене. Алекс реши, че всеки би го приел за насърчение. Той влезе в кухнята и отвори фризера. Двата килограма наркотик бяха точно там, където Розали бе казала, че ще ги открият. Алекс вдигна единия пакет точно когато Доминго влетя в стаята.

— Нямате заповед за обиск. Нямате право да претърсвате.

— Исках само да ти донеса малко лед. — Алекс повъртя замразения кокаин в ръцете си. — Не ми прилича на бързо приготвена вечеря. Ти какво ще кажеш, Малой?

Облегнат на рамката на вратата, Джъд бе препречил пътя към коридора.

— Аз поне никога не съм ял такава.

— Кучи син. — Доминго избърса уста с юмрук. — Наруши гражданските ми права. Ще изляза, преди още да си мигнал.

— Възможно е. — Алекс извади от джоба си найлонов плик за прибиране на веществени доказателства и пъкна вътре двата килограма наркотик. — Малой, прочети правата на нашия приятел, докато се облича. О, Джизъс, още нещо. Измий си устата.

— Станисласки — извика дежурният полицаи, когато Алекс се върна, след като бе заключил Доминго в килията. — Имаш гости.

Алекс погледна към бюрото си, около което се бяха скупчили няколко ченгета. Силен смях заглушаваше обичайните шумове в стаята. Любопитството го накара да приближи още преди да е зърнал краката. Краката, които разпозна веднага. Бяха кръстосани и почти скромно прикрити с яркожълта пола.

Позна жената веднага, макар стройното тяло да бе скрито от блейзер на тънки райета и блуза с дълбоко деколте в същия цвят като полата. Висящите обеци танцуваха на ушите ѝ като се засмееше. Бе принуден да признае, че тя изглежда по-сексапилна без червило, с чаровно златисти лунички по нослето и съвсем дискретен грим, който подчертаваше големите ѝ зелени очи. Тъмночервената ѝ коса бе шикозно разрошена и му напомни на махагоновата статуя, която брат му бе издялал специално за него.

— Тогава казах на кмета, че ще опитаме да го включим и ще се радваме да изиграе епизодична роля в сериала. — Тя се размърда на бюрото и забеляза Алекс. Гледаше я намръщено, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке. — Полицай Станисласки.

— Макний. — Той наклони глава и огледа колегите си. — Ако шефът се появи и ви завари тук, ще трябва да му обясня, че нямате достатъчно работа и доброволно сте поели част от моята.

— Само забавлявахме гостенката ти, Станисласки. — Но споменаването на капитана накара мъжете неохотно да се разотидат.

— Какво мога да направя за теб?

— Исках...

— Седнала си върху убийство — отбеляза Алекс.

— О. — Тя стана от бюрото. Без високите си обувки беше половин глава по-ниска от Алекс. Мъжът осъзна, че това положение му допада повече. — Извинявай. Дойдох да ти благодаря, заедно уреди нещата.

— Нали затова ми плащат. Да уреждам нещата. — Беше сигурен, че ще е ядосана, заедно я затвори в ареста, ала тя се усмихваше приятелски като учителка в детска градина. Макар да не си спомняше да е имал учителка, която да е изглеждала като нея. Или да е ухаела като нея.

— Все пак ти благодаря. Продуцентката ми е много толерантна, но ако нещата бяха стигнали по-далеч, щеше да се раздразни.

— Да се раздразни? — повтори Алекс. Свали якето си и го хвърли на стола. — Щеше да се раздразни, като разбере, че една от сценаристките ѝ примамва клиенти на Двайсет и трета улица и Единайсето Авеню.

— Правех проучване — поправи го Бес, без да се обиди. — Дарла, така се казва продуцентката, получава главоболие от

неприятностите. Създадох ѝ голям проблем, като придружих един крадец, който проникваше в къщите през покривите.

— Крадец... — Гласът му заглъхна и Алекс приседна на бюрото. — Едва ли ще имаш желание да ми разкажеш.

— Всъщност той беше бивш крадец. Забележителен мъж. Просто исках да ми покаже как ще проникне в апартамента ми. — Тя се намръщи леко при спомена. — Изглежда бе загубил тренинг обаче. Алармената инсталация...

— Недей — прекъсна я с жест Алекс. Усещаше, че и него започва да го боли глава.

— И без това оттогава мина много време. — Тя весело махна с ръка. — Имаш ли малко име, или да те наричам Полицай?

— Детектив.

— Казваш се Детектив?

— Не, това е чинът ми — въздъхна той. — Алекс.

— Алекс. Хубаво име. — Тя плъзна пръсти по кожата на ремък на кобура. Нямаше намерение да се държи предизвикателно; искаше само да разбере какво е усещането от докосването. Беше сигурна, че ако опознае по-добре Алекс, ще го придума да ѝ позволи да го поноси. — Е, Алекс, чудя се дали ще ми дадеш да те използвам.

Беше ченге повече от пет години и до този момент смяташе, че нищо не може да го изненада. Трябваша му три секунди, за да успее да си затвори устата.

— Моля?

— Ти си просто съвършен. — Тя приближи към него. Наистина искаше да огледа по-добре оръжието му, без да издаде намерението си.

Ухаеше на слънце и секс. Докато вдъхваше аромата, Алекс си помисли, че подобна комбинация е в състояние да обърка всеки мъж.

— Съвършен ли съм?

— Абсолютно съвършен. — Тя се взря право в очите му и се усмихна. Погледът ѝ бе откровено преценяващ. Изучаваше го така, както една жена би оглеждала рокля във витрина. — Ти си точно мъжът, когото търся.

Очите ѝ бяха яркозелени. Без отънъци на сиво и синьо, без златисти петънца. Близо до устата ѝ имаше трапчинка. Само една. Нищо в това странно, привлекателно лице не беше симетрично.

— Мъжът, когото търсиш?

— Зная, че си зает, но ще се опитам да не ти отнемам много време. По един час от време на време.

— Един час? — Той се улови, че повтаря думите ѝ и тръсна глава. — Слушай, ценя вниманието.

— Не си женен, нали?

— Женен? Не, но...

— Това улеснява нещата. Хрумна ми снощи, когато си лягах.

Господи. Беше се научил да цени жените. И умееше ловко да си играе с тях в зависимост от собствените си желания. Знаеше как да извърта, кога да хитрува и кога просто да се облегне назад и да се наслаждава на удоволствието. Но с тази жена нямаше представа какво да прави.

— Тежък ли е? — попита тя и докосна пистолета.

— Свикваш. Дори не го усещаш.

Усмивката озари лицето ѝ и отново му напомни за слънчеви лъчи.

— Съвършен — промърмори тя. — Готова съм да плащам за времето и опита ти на експерт.

— Готова си... — Не можеше да прецени дали се чувства обиден, или смутен. — Чакай малко, миличка.

— Просто помисли — бързо рече Бес. — Зная, че искам много, но имам проблем с Матю.

Ново чувство се промъкна под защитната му обвивка. Ревност.

— Матю? Кой, по дяволите, е Матю?

— Всъщност наричаме го Сторм. Лейтенант Сторм Уорфийлд от полицейския участък в Милбрук.

Главата вече наистина го болеше. Алекс разтърка с пръсти слепоочията си.

— Милбрук?

— Измисленият град Милбрук, където се развива действието на сериала. Би трябвало да се намира някъде в Средния Запад. Сторм е ченге. Личният му живот е голяма бъркотия, но в професията си е целенасочен, упорит и понякога безмилостен. В новата сюжетна линия, над която работя, искам да се спра главно на работата му в полицията, на всекидневните задължения, на неудовлетвореността.

— Почакай. — Винаги съобразяваше бързо, но този път му бе нужна цяла минута, докато проумее за какво става дума. — Искаш да

ти помогна за сюжета?

— Точно така. Ако може само да ми кажеш как разсъждаваш, как решаваш случаите, как се придържаш към закона и как го заобикаляш. Ченгетата в телевизионните филми често заобикалят закона. Това допада повече на зрителите, отколкото стриктното спазване на правилника.

Алекс тихо изруга и прокара длани по лицето си. По дяволите, ръцете му бяха изпотени.

— Ти наистина си особен случай, Макний.

— Не е необходимо да решиш веднага. — Освен това беше настоятелна. Зачуди се дали мъжът има резервен пистолет, прикрепен към глезена. От онези малки хромирани оръжия, които изглеждаха много секси. Бе виждала подобни играчки в няколко филма. Ала си помисли, че ако го попита, ще загуби предимството си. — Тази вечер организирам малко празненство. — Докато говореше, Бес започна да търси бележника в огромната си чанта. — Започва в осем часа. Доведи приятелка, ако искаш. И партньора си. Изглежда много мил.

— Очарователен е.

— Наистина ще се радвам да дойдеш. — Тя откъсна лист и му го подаде.

Той го пое, без да си дава труда да ѝ напомня, че вече знае адреса ѝ.

— Защо?

— А защо не? — На лицето ѝ отново грейна усмивка. Преди да успее да ѝ изброи всички причини, чу някой да го вика по име.

— Алекси.

Алекси. Бес беше омагьосана от звука, докато името все още отекваше в главата ѝ. Особено, екзотично. Секси. Беше сигурна, че му подхожда повече от обикновеното Алекс.

Бес се взря в жената, която приближи към тях. Беше поразително красива, самоуверена и в напреднала бременност. Алекс стана от бюрото и въздъхна.

— Рейчъл.

— Ще отнема само минутка от ценното ти време, детективе — каза Рейчъл и хвърли бегъл поглед към Бес, преди да прикове с очи Алекс. — За да ти припомня гражданските права.

— Сестра ти? — усмихна се Бес и на двамата.

— Как позна? — намръщи се Алекс.

— Добра физиономистка съм. Еднаква костна структура, еднакъв тен, еднакви устни. Трябва да сте брат и сестра или първи братовчеди.

— Хвана ни — призна Рейчъл. Макар да ѝ се искаше да узнае каква работа има Алекс с тази проникателна червенокоса, нямаше намерение да отвлича вниманието си от задълженията си на обществен защитник. — Джизъс Доминго, Алекси. Незаконен обиск и конфискация.

— Глупости. — Алекс скръсти ръце и се облегна на бюрото.

— Имал ли си заповед за обиск?

— Не ми беше необходима. Той ни покани вътре.

— Покани ви също и да потършувате из вещите му, предполагам.

— Не. — Алекс се ухили, докато Бес с интерес наблюдаваше словесния двубой. — На Джизъс му стана лошо. Предложих да му донеса чаша вода. Той не възрази. Отворих фризера, за да дам на бедното момче малко лед и тогава ги видях. Два килограма кокаин. Ще напиша всичко в доклада си.

— Неубедително е, Алекси. Няма да постигнеш присъда.

— Може би. Поговори с областния прокурор.

— Ще говоря. — Рейчъл премести куфарчето в другата си ръка и с кръгови движения погали корема си, за да успокои бебето, което сякаш играеше аеробика в утробата ѝ. — Трудно ще възбудиш дело.

— Седни.

— Не искам да сядам.

— Бебето иска. — Той издърпа стола и почти насила я настани на него. — Кога смяташ да спреш?

Наистина беше хубаво да седне. Прекрасно. Но нямаше намерение да го признае.

— Бебето ще се роди чак след два месеца. Имам много време. Говорехме за...

— Рейч. — Той нежно притисна длан към бузата ѝ. Никакви ругатни не биха я спрели, но един малък жест би свършил работа. — Не ме карай да се тревожа за теб.

— Съвсем добре съм.

— Не трябва да си тук.

— Ще имам бебе. Не е заразно. Да се върнем на Доминго.

— Говори с областния прокурор — повтори Алекс. — Седнала.

— Изглежда ми силна и здрава — подхвърли Бес. Два чифта очи се обърнаха към нея. В едните се четеше гняв, другите бяха замислени.

— Благодаря. Мъжете в моя живот са като болногледачи — обясни Рейчъл. — Много са внимателни, но и досадни.

— Мълдун би трябвало да се грижи по-добре за теб — настоя Алекс.

— Не се нуждая от грижите на Зак. Чудя се как двамата с Ник все още ми разрешават сама да си мия зъбите. — Тя протегна ръка на Бес. — Тъй като брат ми не прояви учтивост да ме представи, аз съм Рейчъл Мълдун.

— Бес Макний. Вие адвокат ли сте?

— Точно така. Работя като обществен защитник.

— Наистина ли? — Бес мигновено се оживи. — Какво изпитвате...

Алекс вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Не й позволявай да започва — обърна се той към сестра си. — Ще ти измъкне мозъка, преди да си разбрала, че е впила пръсти в него. Слушай, Макний... — започна Алекс, твърде решен да не се поддава на чаровната ѝ усмивка. — Имаме работа.

— Разбира се. Извинявайте. — Тя покорно метна чантата си на рамо. — Ще поговорим довечера. Радвам се, че се запознахме, Рейчъл.

— Аз също. — Двамата с Алекс проследиха с погледи как Бес излиза от стаята. — Държа се като грубиян.

— Това е единственият начин да се справиш с нея. Повярвай ми.

— Изглежда интересна жена. Как се запозна с нея?

— Не питай. — Алекс седна зад бюрото, раздразнен, че ароматът на слънце и секс все още витае във въздуха.

— Не мога да повярвам, че отиваме. — Холи, красивата съпруга на Джъд, за която бе женен от осем месеца, едва се удържаше да не заподскача на високите си обувки. — Почакай, докато кажа на всички учители къде съм прекарала вечерта.

— Успокой се, мила. — Джъд подръпна вратовръзката, която жена му бе настояла да сложи. — Това е само празненство.

— Само празненство? — Докато асансьорът се изкачваше, тя отново огледа безупречната си прическа. — Не зная за вас двамата, но

на мен не ми се случва всеки ден да вечерям със знаменитости.

Алекс бе потънал в мрачно мълчание, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке. Нямаше представа какво, по дяволите, прави тук. Първата му грешка бе, че спомена на Джъд за поканата. Макар да прие новината с привидно равнодушие, Джъд само дето не се пръсна по шевовете, когато се обади на жена си. Алекс бе пометен от въодушевлението им.

Но не възнамеряваше да остане. От чувство за благоприличие Холи настояваше, че двамата с Джъд не могат да отидат без него, но той вече бе решил как да се справи със ситуацията. Щеше да влезе, може би да изпие една бира със солени бисквити, сетне да се изниже незабелязано. Проклет да бъде, ако прекара свободната си вечер в ролята на почитател на съзливни сериали.

— О, Господи — възкликна Холи, когато вратите на асансьора се отвориха.

По стените на фоайето бяха окачени пана със забележителностите на града. Таймс Скуеър, Рокфелър Сентър, Харлем, Малката Италия, Бродуей. Хората сякаш вървяха забързано по стените също както по улиците долу. Като че ли жената, която живееше тук, не искаше да пропусне нито миг от трескавото движение.

Широката врата към апартамента беше отворена. Отвътре долиташе музика, смях и разговори заедно с аромата на топла храна и запалени свещи.

— О, Господи — повтори Холи и пристъпи вътре, като повлече Джъд със себе си.

Алекс огледа стаята. Беше просторна и претъпкана с хора. Облечени в памук и коприна, в строги костюми и пищни рокли, гостите се бяха събрали на групички до стените, други бяха насядали на бронзовите стъпала на витата стълба, която водеше към галерия на горния етаж, където трети се подпираха на перилата, украсени с голи амурчета.

Два огромни прозореца разкриваха изглед към града. Още гости бяха насядали на възглавничките върху перваза, сложили в скута си чинии и чаши.

По стените с цвят на слонова кост висяха множество картини. Френетично модерно изкуство, пречупващ мозъка сюрреализъм. Цветовете бяха толкова ярки, та му се зави свят. И все пак той я зърна

сред тълпата и силната музика. Танцуваше изкусително с изискан мъж, облечен със сив костюм на тънки райета.

Късата ѝ рокля беше с цвят на презряло черно грозде. Алекс раздражено се запита дали някоя от дрехите ѝ скрива краката ѝ. Тази рокля със сигурност не бе ушита с тази цел. На гърба деколтето стигаше до талията, тънички сребърни презрамки проблясваха върху заоблените голи рамене. Висящите обеци завършваха с разноцветни скъпоценни камъни. Жената беше боса.

Изглежда невероятно съблазнителна, помисли си Алекс, докато мускулите на стомаха му се свиваха в неприятни възли.

— О, Господи, това е Джейд. О, и Сторм, и Вики. А също и доктор Карстеърс. — Холи впи пръсти в ръката на съпруга си. — Ето я и Амелия.

— Кой?

— „Тайни грехове“, глупчо. — Тя закачливо ощипа Джейд. — Всички актьори са тук.

— И това не е всичко. — Джейд се опомни навреме, че не би трябвало да сочи към хората, затова само кимна. — Това е Лорънс Стрейтър, танцува с нашата домакиня. Лорънс Стрейтър от „Стрейтър Индъстрис“. Кметът е в ъгъла, говори с Хана Лой, възрастната дама на Бродуей. — В гласа му се долавяше вълнение, докато погледът му шареше из стаята. — Господи, тук има толкова светила, че могат да огреят цял Ню Йорк.

Алекс обаче не забелязваше. Нещо повече, не го беше грижа. Вниманието му бе насочено към Бес. Тя спря да танцува и се наведе да прошепне нещо в ухото на кавалера си. Той се разсмя и я целуна. Право по устните.

Бес отвърна на целувката, обвила ръце около кръста на мъжа. Извърна се и зърна новодошлите. Махна им, извини се на кавалера си, сетне си запробива път през тълпата, за да ги посрещне.

— Успяхте. — Целуна приятелски по бузите Алекс и Джейд, сетне протегна ръце към Холи. — Радвам се да се запознаем.

— Съпругата ми. Холи, това е Бес Макний.

— Благодаря, че ни поканихте. — Холи осъзна, че заеква също както ѝ се бе случило, когато за първи път се изправи пред десетгодишните деца в класната стая. По бузите ѝ изби руменина.

— За мен е удоволствие — сърдечно стисна ръцете ѝ Бес. — Нека вземем нещо за ядене и пиене. — Тя махна към дългата маса до стената. Наместо миниатюрни хапки и префърцунени неразпознаваеми ястия, каквито бе очаквал Алекс, върху плота имаше огромни купи със спагети, купчинки чеснови хлебчета и щедро препълнени подноси със сосове и подправки.

— Италианска вечер — обясни Бес, грабна една чиния и сипа щедра порция. — Има вино, бира и всякакви други напитки. — Тя подаде чинията на Холи и започна да пълни нова. — Десертите са в другия край на стаята. Невероятни са. — Докато подаваше чинията на Джъд, тя забеляза искриците в очите на Холи. — Искаш ли да се запознаеш с някои от актьорите?

— О, аз... — Да върви по дяволите изискаността. — Да, много ще се радвам.

— Чудесно. Извинете ни. Заповядай, Алекси, обслужи се сам.

— Наистина е страхотно — подхвърли Джъд, докато похапваше от спагетите.

— Наистина — съгласи се Алекс. Решен да извлече полза от ситуацията, той си напълни чинията.

Нямаше намерение да остава. Но храната беше чудесна. Пък и без това нямаше други ангажименти. Нямаше да му навреди да се помотае сред знаменитостите, докато похапва хубаво топло ястие. Малко разнообразие от нещастията и горчилката, сред които газеше всеки ден.

След като опита прекрасното червено вино, Алекс си намери местенце на перваза, където се настани да наблюдава шоуто.

Бес седна до него и чукна чашата си в неговата.

— Най-хубавото място в къщата.

— И то каква къща.

— Да, и на мен ми харесва. Ще ти я покажа цялата по-късно, ако искаш. — Тя си отчупи парченце от пая в чинията му и го опита. — Вкусно е.

— Да. Имаш малко... тук. — Преди здравият разум да вземе превес, той обра с пръст сметаната от устната ѝ. Без да отмества поглед от очите ѝ, облиза палеца си. И усети нейния вкус. — Не е лошо.

За момент тя се зачуди дали в мозъка ѝ не е станало късо съединение. Сигурна бе, че по тялото ѝ бяха преминали искри. Успя да измърмори нещо в знак на съгласие и облиза крайчеца на устните си. Усети неговия вкус.

— Жената на партньора ти, Холи. — Винаги ѝ се бе удавало съвсем лесно да започне какъвто и да било разговор. Защо сега се затрудняваше?

— Какво за нея?

— За кого? О, да. Холи. Много е мила. Не мога да си представя какво ли е да учиш петокласници.

— Сигурен съм, че ще я попиташ.

— Вече го сторих. — Преодоляла смущението, тя му се усмихна. Лекият сарказъм в гласа му ѝ бе помогнал да се отпусне и да се забавлява. — Хайде, Алекси. Може да имаме различни професии, но и двамата проявяваме интерес към човешката природа. Не се ли питаш и в момента какви са всички тези хора и какво правят на моето празненство?

— Питам се по-скоро какво правя аз на твоето празненство. — Той разклати виното в чашата си, преди да отпие. Очите му не се отделяха от нейните. Пронизваха я.

Това ѝ харесваше. Харесваше ѝ как мъжът седи спокойно, а енергията струи от всяка негова фибра, докато наблюдава. Докато чака. Бес трябваше да признае, че един от най-големите ѝ недостатъци е неспособността ѝ да чака за каквото и да било.

— Любопитен си да узнаеш какви са гостите ми — рече тя.

— Донякъде.

Роклята ѝ се плъзна нагоре по бедрото, когато жената подвиг крака върху перваза.

— С радост ще задоволя любопитството ти в замяна на твоята помощ. Виждаш ли онзи мъж там, красавецът с блондинката?

Алекс проследи погледа ѝ.

— Да. Не бих казал, че е красавец.

— Защото не си жена. Това е моят детектив, Сторм Уорфийлд, черната овца в надменния, отвратително богат клан Уорфийлд, бунтовникът, братът на нещастната Илана Уорфийлд Стафорд Карстеърс. Неотдавна се измъкна от унищожителната афера с проклетата и лукава Вики — блондинката, дете се е притиснала към

гърдите му. В живота са неразделни, но пред камерата Сторм е лудо влюбен в преживялата ужасна трагедия, изящна Джейд, която, естествено, се разкъсва между чувствата си към него и неуместната си лоялност към маниакално умния и подъл Брок Карстеърс — доведен брат на верния съпруг на Илана доктор Максвел Карстеърс. Макс някога е бил женен за Флейм, сестрата на Джейд, съучастничка в престъпление, която впоследствие влиза в правия път. Флейм е загинала при земетресение в Перу скоро след раждането на сина си, който може и да не е от съпруга ѝ. Естествено, тялото ѝ не е намерено.

— Или пих много вино, или ти ме замая.

Бес се усмихна и приятелски го потупа по бедрото. Кръвта му забушува във вените.

— Всъщност не е чак толкова сложно, щом научиш действащите лица. Искам те за Сторм.

Алекс изглежда преценяващо актьора.

— Не е мой тип.

— Искам професионалния ви опит, детективе. Имам нужда от неофициален технически съветник. Продуцентката ми с радост ще плати за времето, което ще отделиш — особено след като сме на първо място по рейтинг през последните девет месеца. — Някой я извика и Бес весело махна с ръка. — Изглежда започват да се разотиват. Слушай, можеш ли да останеш, докато приключи с ролята си на домакиня?

Тя стана и изчезна, преди Алекс да успее да ѝ отговори. След миг Алекс остави десерта си и стана. Щом щеше да закрие празненството, можеше поне да се позабавлява.

Докато изпращаше гостите, Бес не го изпускаше от поглед. Решеше ли да се отпусне, можеше да бъде изключително забавен. Не се изненада, че той умее да флиртува и няколко жени бързо го заобиколиха. Дори Лори, която бе твърде сдържана с мъжете, не остана безразлична.

— Значи това е полицаят, дето те арестува? — попита тя и лапна голяма маслина.

— Какво ще кажеш?

— Не е лош — преглътна Лори.

Бес се разсмя и си взе парченце сирене.

— Предполагам определението беше за мъжа, а не за бюфета ми.

— Права си. И най-хубавото е, че не е актьор.

— Още ли не ти е минало? — промърмори Бес.

Лори сви рамене и отмести поглед към Стивън Маршал, пред камерата Брок Карстеърс.

— Дори не се сецам за него. Някоя разумна жена не би прекарала живота си в борба за вниманието на един актьор, състезавайки се с егото му.

— Тук разумът няма нищо общо.

Лори отмести очи, защото все още я болеше, макар да не искаше да си признае. Още повече, че Стивън изобщо не я забелязваше.

— И чувам това от царицата на оплетените връзки.

— Не ги оплитам, наслаждавам им се.

— Бързам да ти напомня, че двама от бившите ти годеници се намират в тази стая.

— Естествено е при толкова много гости. Освен това не съм била сгодена за Лорънс.

— Подари ти пръстен с камък като канара.

— Символ на уважението му. Никога не съм се съгласявала да се омъжа за него. А с Чарли... — Тя махна на Чарли Стътман, уважаван драматург. — Бяхме сгодени само няколко месеца. И двамата бяхме на мнение, че Габриела е идеалната жена за него и се разделихме като най-близки приятели.

— Тогава за първи път видях жена да кумува на сватбата на бившия си годеник — призна Лори. — Не разбирам как го правиш. Не страдаш за мъжете, а и те никога не те винят, когато връзката ви приключи.

— Защото съм приятел — усмихна се Бес. За миг в очите ѝ сякаш проблесна копнеж. — Не бих казала, че подобно положение е завидно за една жена, но мен изглежда ме удовлетворява.

— И с ченгето ли смяташ да бъдеш приятелка?

Бес отново се улови, че търси Алекс сред останалите гости. Откри го да танцува, притиснал в обятията си съблазнителна брюнетка.

— Струва ми се, ще бъде от полза ако ме хареса малко. Мисля, че ще трябва доста да се постарая.

— Никога не си се проваляла. Време е да тръгвам. Ще се видим в понеделник.

— Чао. — Бес бе твърде проникателна и хвърли поглед към Стивън. Зърна болката в очите му, докато мъжът наблюдаваше Лори, отправила се към асансьора.

Хората са твърде сурови към себе си, помисли си с въздишка Бес и отпи от виното си. Уверена бе, че любовта се превръща в сложен и болезнен процес само ако участниците в него желаят това. А тя бе достатъчно опитна и не можеше да греши. В продължение на години напълно безболезнено се измъкваше или пък се впускаше в любовта.

Докато оставяше чашата си, срещна погледа на Алекс. Завладя я необяснимо вълнение. Ала бързо изчезна, когато някой я завъртя във вихрен танц.

ТРЕТА ГЛАВА

— Колко често организираш подобни събирания? — попита Алекс, докато отпиваше от капучиното. Бес бе удържала обещанието си и го бе развела из празния и ужасно разхвърлян апартамент.

— О, когато ми дойде настроение. — Бъркотията не я тревожеше. Заедно с екипа за почистване, който бе наела, щяха да изринат всичко рано или късно. Освен това ѝ харесваше безпорядъка, разляното вино, витаещите из въздуха аромати. Те бяха доказателство, че тя, както и много други хора, се бяха забавлявали.

— Искаш ли малко студени спагети? — попита Бес.

— Не.

— Аз пък искам. — Тя стана от извитото в дъга канапе и се отправи към бюфета. — Не ми се удаде възможност да похапна порано — само каквото си откраднах от чиниите на гостите. — Отпусна се върху възглавничките и нави спагетите на вилицата си. — Какви са ти впечатленията от Бони?

— От кого?

— От Бони. Брюнетката, с която танцува. Тази, дето пъкна в джоба ти телефонния си номер.

— Да, Бони — сети се Алекс и потупа джоба на ризата си. — Много е хубава.

— Наистина е хубава. — Бес вдигна крака на масичката. От стереоуредбата долиташе тих рок. — Благодаря ти, че остана.

— Имам свободно време.

— Все пак ти благодаря. Нека те запозная накратко със сюжета. — Тя продължи да похапва от огромната порция спагети. — Джейд страда от раздвоение на личността заради травма от ранното си детство, на която няма да се спирам подробно.

— Слава Богу.

— Не се подигравай милиони зрители чакат със затаен дъх следващите епизоди. Та второто аз на Джейд — Джоузи — е проститутката. Така сме замислили сюжета. Сторм е луд по Джейд.

Много му е трудно, защото е страстна натура, а в момента Джейд е твърде уязвима.

— Заради Брок.

— Бързо схващаш. И тъй, той е лудо влюбен и горчиво разочарован, а на всичкото отгоре трябва да разреши тежък случай. Милбрукския маниак.

— Милбрукския... — Алекс затвори очи. — О, Господи!

— Ей, пресата винаги дава разни прозвища на тези психопати. Та значи маниакът удушаваш жените с копринен розов шал. Това също е символ, но засега ще ти спестя обяснението.

— Нямах представа колко съм ти благодарен.

Тя му предложи навитите на вилицата спагети. След моментно колебание Алекс се предаде и се наведе да ги поеме с уста.

— И тъй, пресата ще започне да преследва Сторм — продължи Бес. — Началниците му също ще окажат натиск. В чувствата му цари хаос. Как ще отдели личния живот от професионалния? Как ще открие връзката между трите досегашни жертви? И когато разбере, че Джейд е в опасност, дали личните чувства няма да замъглят професионалната му преценка?

— На тези въпроси ли искаш да ти отговоря?

— За начало.

— Добре. — Той се облегна удобно и също вдигна крака на масичката. — Първо, не отделяш личния живот от професионалния. Поне не в смисъла, който имаш предвид. В мига, в който се наложи да мислиш като ченге, ставаш ченге и разсъждаваш като ченге. Нямах личен живот, докато не престанеш да мислиш като ченге.

— Почакай. — Бес бутна чинията в скута му, стана, разрови чекмеджето в шкафа и се върна с бележник. Настани се отново на канапето и подви крака. Коляното ѝ докосна бедрото на мъжа. — Добре — рече и започна да пише бързо-бързо. — Значи щом започнеш да работиш по някой случай, или те извикат по телефона, изключваш от съзнанието си всичко останало.

Тъй като тя явно бе приключила със спагетите, Алекс остави чинията на масичката.

— Най-добре е да го изключиш.

— Как?

Той поклати глава.

— Няма определен начин. Просто така става. Работата на ченгето е монотонна, рутинна, но изисква да си напълно съсредоточен върху нея. Направиш ли грешка в доклада, някой негодник може да се измъкне от затвора.

— А когато си на улицата?

— И това е рутинна работа, върху която също е добре да се съсредоточиш, ако искаш да се прибереш вкъщи жив и здрав. Не можеш да мислиш за скарването с жена си, за сметките, които трябва да платиш или за това, че майка ти е болна. Мислиш единствено за настоящия момент, иначе няма да си в състояние да се справиш по-късно с другите задачи. Просто ще си мъртъв.

Тя вдигна очи. Беше изрекъл думите съвсем равнодушно, без да се опитва да ѝ направи впечатление.

— А страхът?

— Обикновено разполагаш с десет секунди, за да се страхуваш. Така че се възползваш от тях.

— Ами ако се страхуваш за някой друг? За някой, когото обичаш?

— Тогава е по-добре да забравиш страха и да се съсредоточиш върху това, за което си обучен. Ако не успееш, ще навредиш и на себе си, и на партньора си. А това би било безотговорно.

— Значи режеш и край?

Той се усмихна едва-едва.

— Не и във филмите. Питаше ме за чувства, Макний, те са неосезаеми.

— За чувствата на едно ченге — поправи го тя. — Мисля, че могат да бъдат съвсем осезаеми. Вероятно на полицаите не им е позволено да показват чувства, докато са на работа. Мимолетно избухване може би, което трябва да потиснеш и да продължиш с всекидневната работа. И независимо колко си опитен, арестът може да се провали. Престъпникът невинаги си плаща. Това може да доведе до натрупване на огромно неудовлетворение. А потискането на това неудовлетворение... — Размишлявайки, тя потупваше бележника с молива. — Мисля за хората като за източници на напрежение.

— Така си е.

— Говоря сериозно. — Бес се усмихна и трапчинката се появи, на бузата ѝ. — Независимо какво има вътре, добро или лошо, трябва да

бъде освободено, иначе капакът избухва. — Тя се размърда отново и пръстите ѝ почти докоснаха врата му.

Говори с тях, помисли си мъжът. С ръце, с очи, с цялото си тяло. Тази жена просто не бе в състояние да седи спокойно.

— Какво правиш, за да задържиш капака, Алекси?

— Гледам всяка сутрин да изритам няколко малки кученца.

Тя се усмихна с разбиране.

— Твърде личен въпрос, нали? Добре, ще се върнем на него по-късно.

— Не е личен? — По дяволите, накара го да се почувства неловко. — Освобождавам напрежението с физически упражнения. Блъскам боксовата круша няколко дни в седмицата. Вдигам тежести.

— Това е чудесно. Супер! — Тя се ухили, обхвана мускула му и стисна. — Май тренировките вършат работа. — Стегна ръка и го подкани да пипне мускула ѝ. Жестът ѝ беше като на малко момченце на детската площадка, но Алекс я виждаше в съвсем друга светлина. — И аз тренирам — добави Бес. — Пристрастена съм към тренировките. Изглежда обаче не мога да развия никакви мускули в горната част на тялото.

Той я гледаше в очите, докато пръстите му обвиха ръката ѝ и опипаха мускула.

— Горната част на тялото ти изглежда чудесно.

— Благодаря за комплимента. — Изненадана от вълнението, което изпита от лекото докосване, тя понечи да отдръпне ръката си. Мъжът я задържа. — Да не искаш да опитаме канадска борба, детективе? — попита с пресилена усмивка.

Кожата ѝ бе като цвят на роза — гладка, изящна. Той плъзна пръсти към лакътя ѝ. Тя се усмихваше, очите ѝ весело проблясваха, ала пулсът ѝ бе ускорен.

— Преди няколко години се състезавах на канадска борба с брат ми за съпругата му. Загубих.

Идеята бе толкова абсурдна, че развихри въображението на Бес.

— Наистина ли? Така ли мъжете от семейство Станисласки печелят жените си?

— Когато върши работа. — Тъй като се изкушаваше да продължи да гали копринената кожа, той стана. Напомни си, че

непретенциозната Бони му подхожда много повече от прекалено любопитната и странна Бес Макний. — Трябва да тръгвам.

Тихата мелодия, зазвучала помежду им, отлетя. Докато го изпращаше до вратата, Бес се чудеше дали да остави ехото да заглъхне или да увеличи звука, докато разпознае песента.

— Станисласки. Полско име ли е, или руско?

— Украинци сме.

— Украинци? — Заинтригувана, тя го проследи с поглед как взема якето си. — От югозападната част на европейския Съветски съюз, на запад са Карпатите.

— Точно така. — И именно през тези планини бе избягало семейството му, когато е бил бебе. Усети леко бодване както винаги, когато се сещаше за родината си. — Ходила ли си там?

— Само мислено — усмихна се Бес. — В колежа бях записала география. Обичах да чета за екзотични места. — Тя плъзна ръце по якето му, наслаждавайки се на допира на кожата, на аромата ѝ, на уханието на мъжа. Взря се в очите му, тези тъмни, опасно пронизващи очи и осъзна, че ѝ се иска отново да чуе мелодията.

— Ще поговорим ли и друг път? — попита.

Алекс се изкушаваше да плъзне пръсти по голия ѝ гръб, да погали нежната ѝ кожа. По причини, които не бе в състояние да назове, задържа ръце до тялото си.

— Знаеш къде да ме намериш. Ако имам време и разполагам с отговорите, ще поговорим.

— Благодаря. — Тя се усмихна, повдигна се на пръсти, бавно се наведе и притисна устни в неговите. Целувката бе нежна и лека. Така би могла да се сбогува с него и някоя от сестрите му. Но вкусът на устните ѝ не будеше братски чувства.

Бес долови мелодията в главата си. Хубави тихи звуци на удоволствие. Устните му имаха вкус на вино и подправки. В жеста не бе вложен намек, а само чистосърдечна привързаност и любопитство. Тя все още се усмихваше, когато се отпусна на пети.

— Лека нощ, Алекси.

Той кимна. Сигурен бе, че не е загубил дар слово, но не желаше да рискува. Извърна се, пристъпи във фойето и натисна бутона на асансьора. Когато погледна назад, тя все още стоеше на прага. Усмихна се, махна му отново за довиждане и понечи да затвори вратата.

Изведнъж, за изненада и на двамата, той се завъртя и задържа вратата с ръка. Бес машинално отстъпи назад. Погледът на мъжа я накара да се почувства като зайче, озовало се под кръстосан огън.

— Забрави ли нещо?

— Да. — Съвсем бавно той плъзна ръце около талията ѝ, прокара пръсти по гърба ѝ. Очите ѝ се разшириха, тръпка разтърси тялото ѝ. — Забравих, че обичам да действам самостоятелно.

Бес се подготви да посрещне дивата страст, която бе зърнала в очите му, и отново остана изненадана. Мъжът не я притисна грубо, а бавно я привлече към себе си. Пръстите му лениво се плъзнаха нагоре по гърба ѝ, обхванаха шията ѝ. Устните му обаче все още не я докосваха.

Ръката му бавно се плъзна по бедрото ѝ, по пламналата кожа под копринената рокля.

— Изправи се на пръсти — прошепна той.

— Какво?

— Изправи се на пръсти — усмихна се мъжът.

Замаяна, тя се подчини и усети пак натиска на тялото му. Очите му останаха отворени, когато устните му се притиснаха към нейните и бавно ги завладяха. Сякаш пелена замъгли зрението ѝ.

Мелодията в главата ѝ зазвуча силно, докато се превърна в неразгадаема стена от звуци. Младата жена бе глуха за всичко останало, не чу дори тихия стон, изтръгнал се от гърдите ѝ, когато целувката се превърна в прелъстителна игра.

Всичко бе като в забавен каданс, ала страстта се разгаряше. Тя усещаше как пламъците обхващат тялото ѝ, плъзгат дълги търпеливи пръсти по кожата ѝ. Навсякъде.

Той вкусваше с удоволствие като човек, който се е насладил на прекрасно ястие и бавно опитва десерта. Макар да осъзнаваше, че лениво я вкусват и поглъщат, тя не бе в състояние да протестира. За първи път през живота си Бес си даде сметка какво означава да бъдеш безпомощно прелъстена.

Той нямаше намерение да прави това. А в продължение на часове бе мислил как ще го стори. Каквото и невероятно удоволствие да изпитваше от допира на съблазнителното ѝ тяло, от вкуса на опияняващите ѝ устни, съзнаваше, че прави грешка.

Тя не беше негов тип. А бе сигурен, че не би съумял да спре дотук. Щеше да поиска още.

Вроденият му инстинктът, изострил се по време на службата му в полицията, му помогна да потисне тази част от себе си, която ако бъдеше освободена, щеше да превърне вечерта в бедствие и за двамата. И все пак той се наслади още малко на момента, достигайки до ръба. Когато усети, че тялото му копнее за нея, а мозъкът му се замъглява от видения как съблича роклята ѝ, мъжът отстъпи назад. Задържа я за лактите, докато очите ѝ бавно се отвориха.

Бяха огромни и замаяни. Той стисна зъби, за да потисне желанието да я грабне отново в прегръдките си и да довърши започнатото. Ала колкото изумена и уязвима да изглеждаше в момента, Алекс разпозна опасна жена. Твърде отдавна беше ченге и знаеше кога да се изправи пред опасността и кога да я избегне.

— Ти... — Къде се изпари цялата ми словоохотливост, запита се Бес. Беше ѝ малко трудно да разсъждава, след като не беше сигурна, че главата все още е на раменете ѝ.

Той я пусна, усмихна се и се върна при асансьора. Макар външно да изглеждаше напълно спокоен, молеше се асансьорът да дойде бързо, преди да загуби самообладание и да запълзи обратно към вратата ѝ. Младата жена все още стоеше на прага, когато вратите на асансьора се отвориха. Алекс тихо въздъхна с облекчение, пристъпи вътре и се облегна на задната стена.

— Ще се видим, Макний — рече, когато вратите започнаха да се затварят.

— Да — отвърна тя и се втренчи в покритите с пана стени. — Ще се видим.

— Холи не спря да говори за това парти. — Дждъд бе ухапал кифличка с мармалад от боровинки, а Алекс караше по Бродуей. — Заради него е станала царица на учителките.

— Не се съмнявам. — Алекс не искаше да мисли за партито на Бес. И най-вече не искаше да си спомня какво се бе случило след това. Трябваше да се съсредоточи върху работата, а точно в момента това означаваше да се проследят няколко тънки нишки, които бяха измъкнали от Доминго.

— Ако Доминго не ни е излъгал, Анджи Хоровиц е била възхитена от някакъв нов клиент. — Алекс забарабани с пръсти по волана. — Наемал я е две седмици поред в сряда, бил е добре облечен, дал е големи бакшиши.

Джъд кимна и изтръска трохите от ризата си.

— И е била убита в сряда. Също и Рита Шоу. Въпреки това, нишката е съвсем тънка, Алекс.

— Ще я направим дебела. — Още бе раздразнен, задето си бяха изгубили времето да разпитват администраторите в двата долнопробни хотела, където бяха открити трупове. Както повечето в тяхната професия, служителите не бяха видели нищо. Не бяха чули нищо. Нищо не знаеха.

Колкото до жените от улицата, колкото и да бяха наплашени, не бяха склонни да се доверят на полицията.

— Утре е сряда — с надежда подхвърли Джъд.

— Знам какъв ден е утре, по дяволите. Можеш ли да правиш нещо друго, освен да ядеш?

Джъд разопакова нова кифличка.

— Имам понижено съдържание на захар в кръвта. Ако ще се връщаме да огледаме отново местопрестъплението, нуждая се от енергия.

— Нуждаеш се от... — Алекс рязко млъкна, зърнал през страничния прозорец осветена денонощна закусвалня. Познаваше един-единствен човек с такава тъмноредна коса. Тихо изруга, докато търсеше място за паркиране.

— Наистина ли пишеш за телевизията? — попита Розали.

Бес изсипа трета лъжичка захар в кафето си.

— Точно така.

— Не вярвах да си от бранша. — Заинтригувана от Бес, както и от петдесетте долара, които ѝ бе платила, Розали бавно издуха дима от цигарата си. — И искаш да научиш как се привличат клиенти на улицата.

— Искам да науча всичко, което би искала да ми кажеш. — Бес бутна настрана недокоснатото си кафе и се наведе напред. — Не възнамерявам да изказвам мнението си, нито моля за доверие, Розали.

Бих се радвала да чуя историята ти, ако искаш да ми я разкажеш. В противен случай, би могла да ме запознаеш с основните неща.

— Смяташе, че можеш да научиш какво става на улицата, като сложиш къса рокля и перука, както беше направила онази вечер?

— Открих доста неща — усмихна се Бес. — Разбрах, че е трудно да стоиш на високи токове на тротоара в продължение на часове. Че една жена трябва напълно да потисне чувствата си, за да си върши работата. Не, изобщо не гледате лицата. Лицата нямат значение — важни са парите. И че това, което вършите няма нищо общо с интимността, нито със секса. За вас това е въпрос на самоконтрол. — Тя вдигна кафето си и отпи. — На прав път ли съм?

След кратко мълчание Розали отвърна:

— Не си толкова глупава, колкото изглеждаш.

— Благодаря. Винаги изненадвам хората в това отношение. Особено мъжете.

Розали се усмихна за първи път. Под тежкия грим и следите, които животът бе издълбал върху лицето ѝ, тя бе привлекателна жена, ненавършила още трийсет.

— Ще ти кажа нещо, приятелко, мъжете, които ми плащат, виждат само тялото ми. Не виждат ума. Но аз не съм глупава и имам план. На улицата съм от пет години. Нямам намерение да остана още пет.

— Какво смяташ да правиш? Какво искаш да направиш?

— Когато спестя достатъчно, ще замина на юг. Ще си купя каравана във Флорида и ще започна почтена работа. Може би ще продавам дрехи. Изглеждам много добре в хубави дрехи. — Тя угаси цигарата си и запали нова. — Много от нас имат планове, но не успяват да ги осъществят. Аз ще успея. Чиста съм — додаде, вдигна ръце и ги завъртя. На Бес ѝ трябваше време, докато осъзнае, че Розали не е наркоманка. — Още една година и изчезвам. Дори по-малко, ако си намеря редовен клиент с пари. Анджи имаше такъв.

— Анджи? — Бес разрови паметта си. — Анджи Хоровиц? Не е ли това жената, която беше убита?

— Да. — Розали навлажни устни и смукна от цигарата. — Тя беше непредпазлива. Аз винаги внимавам.

— Как можеш да бъдеш внимателна?

— Стоиш нащрек — отвърна Розали. — Анджи обичаше да си пийва. Придумваше клиента да купи алкохол. Това е непредпазливо. А този мъж, богатият...

— Какво правиш тук, по дяволите?

Двете жени вдигнаха погледи. До олющената маса бе застанал висок мъж с тесни рамене. Между зъбите му стърчеше пура, на пръста му се мъдреше диамант. Лицето му бе бледо, сините очи гневно проблясваха. Косата му бе почти бяла, вързана на къса конска опашка.

— Пия кафе и пуша, Боби — отвърна Розали.

Но зад предизвикателния отговор, Бес долови страх.

— Връщай се на улицата, където ти е мястото.

— Извинете — усмихна се чаровно Бес. — Вие сте Боби, нали?

Той отмести хладните си очи към нея.

— Работа ли търсиш, сладурче? Ще ти кажа още отсега, не обичам безделниците.

— Благодаря, но не търся работа. Розали просто ми помагаше да разреши малък проблем.

— Тя разрешава само моите проблеми. — Той кимна рязко към улицата. — Мърдай!

Розали се изправи, но остана до масата.

— Това е обществено място и ние просто разговаряхме.

— Ще говориш само с когото ти кажа. — Боби грубо я тласна към вратата.

Бес реагира инстинктивно, раздражена от грубостта на мъжа.

— Само минутка — задържа го тя за ръкава.

Боби се извърна и я блъсна върху масата. Останалите посетители се престориха, че не забелязват нищо. Бес се изправи, стиснала юмруци, и в същия миг Алекс влетя в заведението.

— Не посягай, Боби — процеди през зъби. — Не я докосвай.

Боби бръсна с пръсти ръкава си и сви рамене.

— Влязох само да изпия едно кафе. Нали така, Розали?

— Да. — Тя скри в ръката си визитната картичка, която Бес бе плъзнала в дланта ѝ. — Просто пиехме кафе.

Но Алекс бе насочил поглед към Бес. Тя не изглеждаше бледа и уплашена. Очите ѝ проблясваха, бузите ѝ бяха поруменели от ярост.

— Искаш ли да подадеш оплакване?

— Съжалявам. — Бес с усилие отпусна ръце. — Просто си разговаряхме. Приятно ми бе да си поговорим, Розали.

— На мен също. — Тя издуха дима в лицето на Алекс и излезе.

— Изчезвай.

Боби отново разкърши рамене и се усмихна самодоволно.

— Тук кафето и без това не струва. — Той стрелна с поглед Бес. — Следващия път, сладурче.

Алекс изчака десет секунди, докато вратата се затръшна. Без да отрони и дума, сграбчи Бес за ръката и я повлече навън.

— Виж какво, ако в задълженията ти влиза да се правиш на благороден рицар, благодаря, но нямам нужда от спасител.

— Имаш нужда от усмирителна риза.

Не на себе си от гняв, той я довлече до пресечката.

— Влизай в колата — нареди и отвори задната врата на патрулната кола.

— Ще си взема такси...

Алекс изруга, сложи ръка на главата ѝ и я натика на задната седалка.

Бес примирено се облегна.

— Здравей, Джъд. Как е Холи?

— Добре, благодаря. — Той хвърли поглед към партньора си. — Прекарала е много приятно на партито.

— Радвам се. Трябва пак да се съберем. — Алекс потегли рязко и я залепи на задната седалка. Бес спокойно кръстоса крака. — Позволено ли ми е да попитам къде отиваме, или отново съм арестувана?

— Би трябвало да те откарам в лудницата, където ти е мястото — отвърна Алекс. — Но ще те закарам у вас.

— Благодаря за безплатното возене.

Той я стрелна с поглед в огледалото за обратно виждане. Лицето ѝ все още бе леко зачервено, а яркозелените ириси режеха като ножове. Ала тя изглеждаше по-скоро нацупена, отколкото разстроена. Нацупена, изсумтя той. Глупава дума. И все пак идеално ѝ подходеше.

— Ти си идиот, Макний. И като повечето идиоти си опасна.

— О, наистина ли? — Тя се наведе напред между Алекс и Джъд. — И как направи това заключение, умнико?

— Не само си се върнала в района, където нямаш никаква работа, след като знаеш...

— Остави ме на мира.

— Ами си седнала да пиеш кафе с проститутка — невъзмутимо продължи Алекс. — На всичко отгоре се сби с нейния сводник. Тоя негодник по-скоро ще насини окото на някоя жена, отколкото да ѝ пожелае добро утро.

Бес заби пръст в рамото му.

— Не съм се била с никого. Но дори да го бях сторила, това си е моя работа.

— Точно затова смятам, че си идиот.

— Ей, Алекс, успокой се.

— Не се бъркай! — извикаха в един глас Алекс и Бес.

— Няма ме — промърмори Джъд и се сви на седалката.

— Случайно провеждах интервю. — Бес впи пръсти в седалката, за да не се поддаде на гадния импулс да извие ухото на Алекс. — На обществено място — добави тя. — А ти нямаше никакво право да нахлуваш вътре и да разваляш всичко, преди да съм свършила.

— Ако не бях нахлул, миличка, отново щяха да ти счупят носа.

Бес се намръщи и сбърчи леко гърбавото си носле.

— Мога прекрасно да защитавам носа си, както и всичко останало.

— Да, всички виждаме, че си страховита амазонка. Ау! — Той я плесна по ръката и яростно изруга, защото Бес не бе успяла да се съдържи и изви ухото му. — Само да излезем от колата, ще ти...

— Алекс?

— Казах ти да не се бъркаш.

— Не се бъркам — увери го Джъд. — Но може би ще искаш да хвърлиш един поглед към магазина за спиртни напитки вдясно.

Все още ядосан, Алекс се извърна и въздъхна тежко.

— Страхотно. Обади се веднага.

Бес наблюдаваше с широко разтворени очи как Джъд докладва за въоръжен грабеж, дава указания за местонахождението им и настоява за подкрепление. Все още бе зяпнала от изумление, когато Алекс спря до тротоара.

— Ти — насочи той пръст към лицето ѝ. — Ще стоиш в колата, иначе кълна се, ще ти извия врата.

— Никъде няма да ходя — увери го Бес, след като преглътна мъчително. Гърлото ѝ се бе стегнало от страх. Ала преди да отговори, Алекс и Джъд вече бяха слезли от колата и извадили оръжията си.

Вече ме забрави, осъзна Бес, втренчена в Алекс. Преди двамата с Джъд да прекосят улицата, детективът вече изглеждаше като ченге и разсъждаваше като ченге. Бе виждала стотици актьори да се опитват да наподобят това изражение. Някои почти успяваха, но при Алекс то бе истинско. Не мрачно или свирепо, а равнодушно, почти безизразно.

С изключение на очите, помисли си Бес и потръпна. Бе зърнала само за миг очите му, но и това ѝ стигаше. В тях бяха животът и смъртта, както и склонност към насилие, за която не бе и предполагала.

Тя сплете пръсти в тъмната кола и отправи безмълвна молитва към Бога.

Алекс не я бе забравил. Вбеси се, че трябваше да положи усилия, за да я изтика в някой далечен ъгъл на съзнанието си. В магазина имаше невинни хора. Мъж и жена. Отдалече усети мириса на страх.

И все пак наруши концентрацията си, за да хвърли поглед през рамо и да се увери, че Бес е останала в колата.

Махна на Джъд да застане от другата страна на вратата. Нямахше време да се безпокои дали новакът няма да се вцепени. В момента бяха две ченгета и той трябваше да вярва, че Джъд ще влезе с него през вратата.

Стисна здраво деветмилиметровия пистолет. Вече бе разпознал оръжията на двамата престъпници. Единият бе с пушка с рязана цев, другият с четирийсет и пет калибров пистолет. Чу жената да плаче и да моли да не я нараняват. Алекс не ѝ обърна внимание. Ако се наложеше, щяха да влязат, без да изчакат подкреплението.

Притиснат към стената, Алекс надникна вътре.

Около шейсетгодишна жена плачеше зад тезгяха, притиснала ръце към гърлото си. Мъж на същата възраст изпразваше касата толкова бързо, колко му позволяваха треперещите ръце. Един от нападателите грабна бутилка от полицата. Отвори я и жадно отпи. Изруга, счупи бутилката в плота и насочи стъклото към лицето на стареца.

Алекс и друг път бе виждал такова изражение и знаеше, че престъпниците няма да се задоволят само с обир.

— Влизаме — прошепна той на Джъд. — Промъкни се приведен, дръж на прицел този отдясно.

Пребледнял, Джъд кимна.

— Само кажи кога.

— Не стреляй, докато не се наложи. — Алекс пое въздух и влезе. — Полиция! — Смътно долови воя на приближаващи сирени, когато крадецът насочи пушката към гърдите му. — Хвърли я! — нареди, макар да знаеше, че е безполезно. Жената се разпищя, преди да прозвучат първите изстрели.

От пушката изригнаха сноп искри, когато куршумът от пистолета на Алекс отхвърли крадеца назад. Детективът приклепна и се обърна към другия крадец. В същия миг куршумът от четирийсет и пет калибровия пистолет счупи бутилката над главата му. Разхвърчаха се стъкла и алкохол. Джъд стреля, това беше бойното му кръщение.

Бавно, с все тъй безизразно лице, Алекс се надигна и изгледа партньора си. Джъд вече не беше бледен. Лицето му имаше зеленикав оттенък.

— Добре ли си?

— Да. — Той прибра оръжието си и разтърка устата си с ръка. Усещаше в стомаха си огромна буца, която заплашваше да изригне през устата му. — За пръв път ми беше.

— Зная. Излез навън.

— Добре съм.

Алекс го стисна за рамото. Жестът бе изненадваща проява на нежност.

— Все пак излез. Кажи на подкреплението да повика линейка.

Когато след двайсетина минути Алекс излезе от магазина, Бес чакаше до колата. Няма никаква промяна в него, помисли си младата жена. Точно така изглеждаше и като влезе. В същия миг мъжът вдигна глава и Бес осъзна, че се е излъгала.

Преди двайсет минути очите му не изглеждаха тъй уморени, толкова ужасно уморени.

— Казах ти да стоиш в колата.

— Така и направих.

— Тогава влизай вътре.

Тя нежно сложи ръка на рамото му.

— Алекси, разбрах те чудесно. Ще взема такси. Имаш работа.

— Вече я свърших. — Той заобиколи колата и отвори предната врата. Бес почти усещаше как тялото му вибрира, но гласът му не трепна, когато рязко нареди: — Влизай в проклетата кола, Бес.

Не ѝ даде сърце да възрази и тя се настани на седалката.

— Ами Джъд?

— Отива да подготви доклада.

— О!

Изминаха три пресечки в пълно мълчание. На Алекс не му беше за първи път, но не каза на Джъд, че силното, разтърсващо гадене не отминава. Просто се обръща навътре, превръща се в гняв, отвращение, неудовлетворение. И никога не преставаш да се питаш защо.

— Няма ли да питаш какво изпитах? Какво ми е минало през ума? Какво ще стане после?

— Не — тихо отвърна Бес. — Няма нужда да питам, когато сама виждам. И лесно мога да се досетя какво следва.

Не това искаше той. Не желаше мълчаливото ѝ съгласие, нито пък съчувствието ѝ.

— Пропускаш възможността да заредиш мелницата си? Макний, ти ме изненадваш. Или пък телевизионното ти ченге не може да застреля няколко пияни отрепки?

Опитваше се да я обиди. Добре, разбирам го, помисли си Бес. По-лесно е да превъзмogneш болката, ако се нахвърлиш върху някого.

— Едва ли мога да използвам подобно нещо в нашия сюжет, но кой знае?

Пръстите му здраво стиснаха волана.

— Не искам да те виждам пак в този район, ясно ли е? Ако те зърна, кълна се, ще те тикна в ареста за известно време.

— Не ме заплашвай, детективе. Преживя тежка нощ и съм склонна да проявя снизхождение, но не ме заплашвай. — Тя се облегна назад и затвори очи. — Всъщност ще направиш услуга и на двама ни, ако изобщо не ми говориш.

Той запази мълчание, ала когато спря пред сградата, където се намираще апартаментът ѝ, ядът му все още не се бе уталожил. Доволна, тя затръшна вратата на колата. Не бе направила и две крачки, когато Алекс я настигна.

— Ела тук — нареди и я привлече към себе си.

Тя вкуси насилието, болката и яростта от това, което бе извършил тази нощ. Което бе длъжен да извърши. Нямахте как да го успокоят. Дори не дръзна да опита. Нямахте как да възрази. Не би могла и да опита. Наместо това се наслади на пламенната страстна целувка.

Също тъй внезапно както я бе прегърнал, той се отдръпна. Даваше си сметка, че го бе разтърсила мимолетна тръпка. Господи, имаше нужда... от нещо, което само тази жена можеше да му даде. Имаше нужда от него, ала не го желаше.

— Стой далеч от моя район, Макний. — Извърна се и бързо се отдалечи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Когато става дума за убийство — отбеляза Бес, — предпочитам хубава, бързо действаща отрова. Най-добре нещо екзотично.

Лори стисна устни.

— Ако ще го правим, наистина смятам, че трябва да бъде с куршум. В сърцето.

Седнала пред отрупаната маса, Бес се протегна и си взе шапа захаросани бадеми.

— Прекалено тривиално. Рийд е изтънчен, чувствен простак. Мисля, че не трябва да си отиде с обикновен изстрел. — Тя схруска бадема и се замисли. — Всъщност можем да го направим с бавна, коварна отрова, която да го изтощи за няколко седмици.

— Досадни главоболия, виене на свят, загуба на апетит — вметна Лори.

— И треска. Трябва да има треска. — Бес сплете пръсти и даде ход на въображението си. — Рийд организира голям коктейл. Нали знаеш колко обича да навира властта и парите си в лицата на хората, които е измамил през годините.

— Точно затова го обичам — въздъхна Лори.

— И точно затова милиони зрители го мразят. Ако ще го премахваме, нека го направим със замах. Всички ще се съберат в дома на Рийд... Джейд, която никога няма да му прости, задето е използвал сестра ѝ, за да осъществи злите си намерения. Илана, която агонизира от ужас, че Рийд може да използва тайния си архив и да дискредитира Макс.

— Брок, който е бесен, че може да загуби цяло състояние, ако с един телефонен разговор Рийд наруши крехкото равновесие в сделката Трайсън — продължи Лори, навлязла в духа на сценария. — И Мириам, разбира се.

— Естествено. Напоследък не я виждаме често. Склонната към самоунищожение бивша съпруга на Рийд, която го обвинява за

всичките си проблеми.

— И с право — изтъкна Лори.

— Също така Вики, отхвърлената жена. Джефри, измамения съпруг. — Тя се ухили. — И останалите обичайни заподозрени.

— Добре. Каква отрова?

— Рядко срещана — замислено рече Бес. — Може би нещо ориенталско. Ще измисля. — Тя отбеляза в бележника си. — И тъй всички имат мотив да го убият. Дори икономката, задето е прелъстил наивната ѝ дъщеря, а сетне я е изоставил. По някое време в разгара на тържеството, ще видим чаша шампанско. Стаята тъне в мрак. В близък план се появява малка черна стъкленица. Една ръка излива няколко капки в чашата.

— По ръката ще се познае дали е мъж, или жена.

— Ще бъде с ръкавица — реши Бес, сетне осъзна колко нелепо би било да носиш ръкавици на коктейл. — Добре, добре, няма да бъде на тържеството. Преди това. Ще се види кутийка. Украшена с изящна дърворезба.

— И ще я отвори ръка с ръкавица. Пламъкът на свещи се отразява в малка стъкленица, която лежи върху кадифе.

— Точно така. Ще покажем тези кадри няколко пъти три или четири пъти през седмицата, когато ще бъде тържеството. Нека публиката разбере, че някой ще бъде сполетян от нещастие.

— Междувременно Рийд разиграва всички като марионетки. Сее нещастие по пътя си, напрежението се нагнетява до краен предел и достига връхната си точка в нощта на празненството.

— Ще бъде чудесно — увери я Бес. — Цялата вечер Рийд ще се забавлява, като раздухва стари вражди и чопли незараснали рани. Мириам ще се напие и ще стане невъздържана. Това ще предостави прекрасна възможност на нашия убиец да се добере до чашата с шампанско на доктор Рийд. Тъй като отровата е бавно действаща, симптомите няма да се появят веднага. Ще има лека умора, замайване, мимолетна болка. Може и обрив.

— Обичам хубавите обриви — съгласи се Лори.

— Когато най-после умре, на ченгетата ще им бъде трудно да уточнят времето и мястото, когато е била погълната отровата. Ще направим идеалното убийство.

— Идеално убийство не съществува.

Двете жени вдигнаха погледи. На прага стоеше Алекс, пъхнал ръце в джобовете си. Усмиваше се, развеселен от заговора им за убийство.

— Освен това ако вашето телевизионно ченге не разплете случая, зрителите ви ще останат доста разочаровани.

— Ще го разплете. — Бес се протегна за нова шепа бадеми. Бе подпряла крака на стола до себе си.

Алекс отбеляза, че широките ѝ панталони доста успешно прикриват краката ѝ, ала въпреки това той продължаваше да си представя гладката нежна кожа.

— Викал ли е някой ченге? — обърна се Бес към Лори.

— Аз не съм. — Почувствала се излишна, Лори стана. Трябва да се обадя по телефона, а смятам да надникна и в студиото. Радвам се да ви видя, детективе.

— Аз също. — Той направи път на Лори, но не влезе. Наместо това се огледа, раздразнен, че се чувства неловко. — Страхотно местенце — рече накрая.

Бес се усмихна. Стаята бе малко по-голяма от килер, без прозорци. Масата, на която работеха двете с Лори бе отрупана с книги, папки и листове. В единия край се намираще компютърът, който тихо жужеше. До масата имаше също тъй затрупан с папки стол, малко канапе и два телевизора.

— Тук сме като у дома си — рече Бес и отметна глава. — И тъй какво те води в подземната тъмница, Алекси?

Определението бе съвсем уместно. Намираха се в мазето на сградата, където се помещаваха студията на телевизионната компания, която снимаше „Тайни грехове“. Наместо да отговори, Алекс също зададе въпрос.

— Откога работиш тук?

— От самото начало. След последната награда „Еми“ ни предложиха кабинет с изглед някъде горе, но с Лори трудно променяме навигациите си. Пък и кой ще слезе тук да наднича, докато пишем? — Тя кръстоса крака. — Свободен ден ли имаш?

— Няколко часа.

— О. — Мина ѝ през ума, че е много привлекателен, когато се смущава. — Да смятам ли, че това е лично посещение?

— Да. — Той пристъпи вътре и веднага съжали. Нямаше достатъчно място, за да крачи из стаята. — Виж какво, просто исках да се извиня.

Може да беше много дребнаво от нейна страна, но Бес изпита удоволствие.

— По принцип или за нещо конкретно?

— За нещо конкретно. — Бес му предложи купата с бадеми, но той поклати глава. — След опита за грабеж, когато те откарах вкъщи. Не бях на себе си.

— Добре. — Тя остави купата и му се усмихна. — Значи обсъждаме поведението ти през последния половин час от вечерта.

Той се намръщи.

— Всичко, което казах преди това, остава в сила. Нямах никаква работа в този район.

— Върни се на извинението. Повече ми хареса.

— Излях яда си върху теб и съжалявам за това. — Решил, че най-лошото е минало, той приседна на крайчеца на масата. — Ти не реагира според очакванията ми.

— И какво очакваше?

— Да си уплашена, обидена, отвратена. — Алекс отново сви рамене. — Обикновено не водя жени на въоръжени грабежи.

Започваше да става интересно.

— А къде ги водиш?

Той срещна погледа ѝ. Усещаше кога му се присмиват, както и кога насмешката е добронамерена.

— На вечеря, на кино, на танци. В леглото.

— Е, въоръженият грабеж ми се струва по-вълнуващ. Поне в сравнение с първите три забавления. — Тя стана, сложи ръце на раменете му и го целуна по устните. — Приемам извинението. — Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и я задържаха. Бес вдигна вежда. — Има ли още нещо?

— Мисля за теб.

— Това може да е хубаво.

— Още не съм решил — сви устни мъжът. — Бихме могли да започнем с вечеря.

— Какво да започнем?

— Да се придвижваме към леглото. Там искам да те отведа.

— О! — Тя се опита да успокои учестеното си дишане. Спокойният му, уверен и весел поглед никак не ѝ помогна. Как тъй бързо си разменихме местата, запита се Бес. — Това доста съкращава ухажването.

— Ти каза веднъж, че практикуващите нашите професии наблюдават хората. Сигурен съм, Макний, че ще отгатнеш подбудите ми зад подарените цветя и звездите, които ще ти сваля.

Тя бавно прокара език по зъбите си.

— Зависи от протегнатата ръка. Идеята не е лишена от чар, Алекси, но в някои аспекти от живота си — и сексът е сред тях — предпочитам да бъда предпазлива и да не избързвам.

— Това може да е хубаво — ухили се той.

Бес не можа да се сдържи и също се разсмя.

— Междувременно... — Но той не ѝ позволи да се отдръпне.

— Междувременно, ела с мен на вечеря. Само вечеря.

Нима не си беше казала, че няма да се впуска в нова връзка, че няма да се влюбва отново? О, добре.

— Ще ми бъде приятно.

— Утре. Тази вечер съм на работа.

— Утре е чудесно.

Алекс я привлече към себе си.

— Притеснявам ли те?

— Не. — Да, притесняваше я.

— Дърпаш се. — Той се усмихна отново, изненадан какво удоволствие му доставя мисълта, че я смущава.

— Трябва да работя, това е всичко.

— Аз също. Ще мина да те взема към седем и половина. Зет ми е собственик на ресторант. Мисля, че ще останеш възхитена.

— Дамски дрехи или истински?

— Сега с какво си облечена?

Тя сведе поглед към пуловера и широките панталони.

— С истински.

— Ще свършат работа. — Алекс стана и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Имаш най-странното лице, което съм виждал — промърмори сякаш на себе си. — Би трябвало да си грозна.

Бес се разсмя, без да се обиди.

— Бях грозна. Изгорила съм всичките си снимки от времето, преди да навърша осемнайсет. — Трапчинката се появи на бузата ѝ, щом му се усмихна. — Предполагам, ти винаги си бил красив.

Той трепна, макар да знаеше, че трябва да е свикнал с това определение.

— Сестрите ми бяха красиви. И още са. С брат ми сме грубо привлекателни.

— А, мъжки момчета.

— Именно.

— И сте израснали, заобиколени от ята обожателки.

— Започнахме с ята и се прехвърлихме на стада.

В очите ѝ проблесна любопитство.

— Какво изпитва човек...

Той я прекъсна с пламенна целувка. Приятно му бе да усети тръпката, преминала по тялото ѝ, преди младата жена да се отпусне в обятията му. Отклика на устните ѝ. Нямаше преструвка в тихата ѝ въздишка и пълното отдаване на целувката. Беше просто и лесно, неизбежно като дишането.

Уверен бе, че умее отлично да се владее. Може би продължи целувката малко повече, отколкото възнамеряваше, и вложи повече страст, отколкото бе планирал, ала все още се владееше. Може би само за момент си представи как заключва вратата, помита всичко от масата и страстно люби Бес върху плота.

Но не беше маниак. Напомни си го, макар кръвта му да кипеше. Бавното и нежно докосване доставяше удоволствие и на двамата и позволяваше на жената да разбере, че е ценят такава каквато е.

— Опасна — промърмори той на украински и отдръпна устни от нейните. — Много опасна жена.

— Моля? — Тя премига. Очите ѝ бяха възбуждащо замаяни и премрежени. — Какво означава това?

Алекс с усилие овладя порива да я притисне отново в прегръдките си и нежно постави ръце на раменете ѝ.

— Казах, че трябва да вървя. Стой далече от улицата, Макний.

— Детективе — извика тя след него. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, виеше ѝ се свят, ала искаше да има последната дума. Тъй като не ѝ хрумна нищо по-добро, повтори реплика от стар сериал: — Внимавай навън.

Останала сама, тя се отпусна внимателно на стола като старица. Пет минути по-късно Лори я завари все тъй втренчена неவிждащо в пространството.

— Охо! — Един поглед бе достатъчен и Лори се настани до нея. Поклати глава и подаде на Бес бутилка кока-кола. — Знаех си. Знаех си, че ще се случи в мига, в който зърнах неотразимото ченге на празненството ти.

— Не се е случило още. — Бес отпи голяма глътка. Странно, не си бе дала сметка, че гърлото ѝ е пресъхнало. — Боя се, че ще се случи, но все още не е.

— Имаше същото изражение, когато се влюби в Чарли. В Шон. И в Мигел. Да не споменавам...

— Не споменавай тогава. — Тя се намръщи и вдигна поглед към Лори. — Мигел? Сигурна ли си? Смятах, че имам по-добър вкус.

— Мигел — безмилостно повтори Лори. — Вярно, опомни се след четирийсет и осем часа, но в деня, когато те заведе на опера, имаше същото глупаво изражение.

— Гледахме „Кармен“ — спомни си Бес. — Не мисля, че изражението ми е имало нещо общо с него. Освен това не съм влюбена в Алекси. Просто ще вечерям с него утре.

— Винаги казваш така. Също като с Джордж.

Бес изправи рамене.

— Джордж беше най-милият мъж, когото съм срещала. Годеежът с него ме научи да разбирам хората и да им съчувствам.

— Зная. Прояви такова разбиране, че стана кръстница на сина му.

— Е, в края на краищата, нали аз го запознах с Нанси.

— А той те зарязал и избяга с нея.

— Не ме е зарязал. Искан ми се да не си настроена така враждебно към него, Лори. Развалянето на годеежа ни беше съвместно решение.

— И най-хубавото нещо, което ти се е случвало. Джордж беше мухльо. Превзет мухльо.

Тъй като това бе самата истина, Бес въздъхна.

— Той просто се нуждаеше от силна емоционална подкрепа.

— Добре, че поне не спа с него.

— Той се пазеше.

Двете се спогледаха и избухнаха в смях. Щом успя да си поеме въздух, Бес поклати глава.

— Не трябваше да ти казвам. Беше нетактично.

— Имам забележка — обяви Лори и Бес ѝ кимна да продължи.
— Ченгето няма да се пази.

— Зная. — Бес усети приятна топлина да се разлива по тялото ѝ. Замислено плъзна пръсти по изпотената бутилка. — Ще мина по този мост, когато стигна до него.

— Бес, ти не минаваш по мостовете. Ти ги изгаряш. — Лори нежно стисна ръката ѝ. — Само не страдай.

— Та нима съм страдала някога? — със съжаление попита Бес.

Тя изглеждаше великолепно. Нужна е голяма самоувереност, предположи той, за да дръзнеш да облечеш тъмнозелена блуза с яркосини панталони, особено ако възнамеряваш да добавиш розово сако. Но на Бес ѝ подхождаше. Всичко в нея беше ярко. Алекс предположи, че именно това бе причината да отиде в кабинета ѝ и да ѝ се извини, а сетне и да я покани на вечеря.

Вероятно това бе причината, поради която откакто я бе срещнал, не бе в състояние да я прогони от съзнанието си и да пропъди мисълта да я отведе в леглото.

Бес хвърли един-единствен поглед към бара на Закари Мълдун, „Спускай платната“ и си даде сметка, че ще прекара спокойна приятна вечер. От грамофона автомат долиташе музика, дочуваше се приглушен говор, ухаеше на вкусни ястия.

— Тук е прекрасно. Храната толкова ли е хубава, колкото ухае?

— По-хубава е. — Той махна към бара и потърси маса. Както обикновено, заведението бе препълнено и шумно. Алекс бе свикнал да се отбива тук веднъж седмично откакто сестра му се бе омъжила за Зак и познаваше по имена повечето от редовните клиенти. Той се усмихна на сервитьорката, която спря до масата им.

— Здравей, Лола. Как си?

— Не се оплаквам, сладурче. — Тя подпря подноса на хълбока си и огледа преценяващо Бес. Макар да бе само осем години по-възрастна от Алекс, Лола проявяваше майчински интерес към него. Не се

случваше често Алекс да доведе приятелка в бара, затова Лола внимателно огледа дамата. — Е, какво да ви донеса?

— Текила. — Бес стовари чантата си на празния стол до себе си. — Чиста.

Алекс само повдигна вежда при избора на Бес.

— Донеси ми бира, Лола. Рейчъл тук ли е?

— Горе е. Изобщо не почива. — Тя се намръщи към тавана. — Сигурно скоро ще слезе. Не може да стои далеч от шефа.

— Какъв е специалитетът на Рио тази вечер?

— Паеля. — Тя кимна одобрително. Беше я опитала. — Подлуди Ник, като го накара да чисти скариди.

— Искаш ли паеля? — обърна се Алекс към Бес.

— И още как. — Щом Лола се отдалечи, Бес подпря брадичка на ръцете си. — И тъй кой е шефът, кой е Рио и кой е Ник?

— Зак е шефът. — Той махна към високия широкоплещест мъж зад бара. — Рио е готвачът, огромен мъжага от Ямайка, който приготвя най-хубавите ястия на света. Ник е братът на Зак.

Бес кимна. Обичаше да знае действащите лица.

— А Рейчъл е омъжена за Зак. — След като дълго време се взира в мъжа зад бара, тя се усмихна. — Забележителен човек. Как се е запознала с него?

— Беше обществен защитник на Ник, когато го арестувах при опит за кражба.

Бес не премига, нито пък изглеждаше шокирана. Само се наведе напред.

— Какво крадеше?

Алекс бе леко разочарован, задето не бе успял да я впечатли.

— Електроника. Беше се забъркал с някаква банда навремето. Беше около година и половина. — Той разсеяно си играеше с квадратния аквамарин на пръста ѝ, загледан как камъка отразява светлина. — Ник имаше големи проблеми. Всъщност той е доведен брат на Зак. Ник бил още дете, когато Зак заминал и постъпил във флота, а майка му починала. Когато след няколко години Зак се върнал, баща му умираше, а хлапакът здраво бил загазил.

— Благодаря — усмихна се Бес на Лола, когато напитките им бяха сервирани.

Усмивката свърши работа. Лола одобрително погледна Алекс, сетне забърза към бара да докладва на Зак.

— Продължавай.

Алекс надигна халбата с бира. Сигурен бе, че Лола подробно осведомява Зак за впечатленията и мнението си относно дамата му.

— Искаш да чуеш цялата история?

— Разбира се. — Бес поръси малко сол на китката си, близна я, сетне гаврътна текилата със замаха на мексикански бандит. Докато смучеше резенчето лимон, което Лола бе донесла с напитката, тя се усмихна на Алекс. — Обичам вибрацията.

— Колко пъти можеш да го направиш и да останеш жива?

— Не съм стигала толкова далеч. — Алкохолът приятно затопли гърлото и остави гореща следа към стомаха ѝ. — Веднъж изпих десет, но бях по-млада и глупава. Хайде, разказвай. — Тя отново се наведе напред. — Зак се върнал, след като преплувал седемте морета и намерил брат си затънал в неприятности.

— Ник се беше забъркал с Кобрите... — започна Алекс. Когато им сервираха паелята, той искрено се забавляваше. Самочувствието на всеки мъж се повдигаше, щом успееше да завладее изцяло вниманието на дамата си. — Така че скоро ще имам племенник или племенничка с ирландско-украинска кръв.

— Страхотно. Притежаваш невероятен талант на разказвач, Алекси. Трябва да имаш малко циганска кръв.

— Естествено.

Тя му се усмихна. Липсваше му само златна халка на едното ухо и цигулка, помисли си — но не бе уверена, че той иска да чуе това.

— Лекият акцент, който се долавя от време на време, никак не вреди. Разбира се, историята ти е първокласна. Умирам за щастлив край. При мен не се случва често. Тъкмо пооправим нещата и трябва отново да ги заплетем, иначе ще изгубим публиката.

— Защо? Мислех, че повечето хора си падат по щастливия край.

— Така е. В сериалите обаче героите са интересни на публиката само ако преживяват някаква криза или трагедия. — Тя опита паелята и остана възхитена. — Ето защо Илана се омъжи два пъти, имаше амнезия, беше изнасилена, направи два спонтанни аборта, преживя нервна криза, беше временно сляпа, застреля бившия си любовник при самозащита, преодоля страстта си към хазарта, роди близнаци, които

бяха отвлечени от бавачка психопат, и успя да ги намери след дълго, сърцераздирателно и опасно търсене из южноамериканските джунгли. — Тя си взе отново от паелята. — Не задължително точно в този ред.

Преди Алекс да попита коя е Илана, Лола донесе нови напитки.

— Гледаш ли „Тайни грехове“? — обърна се тя към Бес.

— Не изпускам серия. А ти?

— Аз също. — Тя сви рамене. Няколко посетители в бара ѝ се бяха подигравали за това. — Пристрастих се в болницата, когато родих най-малкия си син. Той скоро ще навърши десет. Тогава Илана бе първа година специализантка в болницата „Милбрук Мемориъл“ и бе влюбена в Джак Банър. Той беше страхотен.

— Един от най-добрите образи — съгласи се Бес. — Мрачен и със склонност към самоунищожение.

— Наистина много страдах, когато загина в пожара в онзи склад. Мислех, че Илана никога няма да превъзмогне болката.

— Тя е силна жена — отбеляза Бес.

— Налага ѝ се да бъде. — Някой я повика, но Лола махна с ръка да я почакаат. — Ако не беше тя, Сторм никога нямаше да се съвземе и да се превърне в човека, който е сега.

— Харесваш ли Сторм?

— О, Господи, че кой не го харесва? — Лола се засмя и завъртя очи. — Та той е мечтата на всяка жена. Двамата с Джейд са създадени един за друг. Заслужават малко щастие след всичко, което преживяха. Господи, добре де, Хари, идвам. Приятна вечеря — обърна се тя към Бес и бързо се отдалечи.

Бес се усмихна на Алекс.

— Изглеждаш объркан.

Той само поклати глава.

— Двете говорехте за тези герои, сякаш са истински хора.

— Но те са истински — рече Бес и загреба няколко скариди. — За един час на ден, пет дни в седмицата. Нима никога не си вярвал в Батман? В Скарлет О'Хара, а Индиана Джоунс?

— Това са измислици.

— Хубава измислица създава своя собствена реалност. Това е забавлението. — Тя вдигна солницата и се усмихна. — Хайде, Алекси, дори едно ченге има нужда да фантазира от време на време.

Срещна настойчивия му поглед и сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Случва ми се и на мен.

Бес преглътна текилата, ала вибрациите от алкохола бледнееха пред тези, които предизвика тихото изявление на Алекс.

— Трябва да ми разкажеш някой път. — Тя се огледа дочула звуци на пиано.

Пред голямото пиано до отсрещната стена бе седнал строен младеж с пясъчно руса коса и свиреше блус.

— Това е Ник — осведоми я Алекс.

— Наистина ли? — Бес отмести стола си, за да вижда по-добре. — Та той е талантлив.

— Да. Преди година предума Зак да сложи пиано в бара. Рейчъл и Мълдун се опитаха да го върнат в училище, да се поупражнява още, ала без успех.

— Някои неща не могат да се научат — промърмори Бес.

— Така изглежда. Ник все още работи в кухнята при Рио и излиза да свири, когато е в настроение.

— И всички жени в заведението се въртят около него.

— Той е още дете — рече бързо Алекс. Прекалено бързо.

— По-младите мъже очевидно притежават особен чар за една опитна жена. Всъщност точно сега Джесика се впуска в страстна афера с Тод, който е десет години по-млад от нея. Писмата са пет към едно в полза на връзката.

— Говорехме за теб.

— Така ли? — усмихна се Бес.

Зак приближи и тупна Алекс по гърба.

— Как е храната?

— Страхотна е — протегна ръка Бес. — Ти си Зак, нали? Аз съм Бес.

— Приятно ми е. — Зак стисна ръката на Бес и задържа длан на рамото на Алекс. — Ти трябва да си Бес, на която се е натъкнала Рейчъл в участъка.

— Аз трябва да съм. Много приятно заведение имате. Сега, след като го открих, ще дойда и друг път.

— Радвам се да го чуя. — В сините му очи проблесна любопитство. — Алекс не води често дамите си тук. Предпочита да ни кара да гадаем.

— Така ли? — закачливо подхвърли Бес.

— Разкарай се, Мълдун — промърмори Алекс.

— Още ми е сърдит, задето откраднах сестра му.

— Просто си мислех, че тя има по-добър вкус — шеговито подхвърли Алекс и отпи от бирата си. — За вълка говорим, а той в кошарата.

Бес забеляза изпълнения с обич поглед на Зак и в сърцето ѝ се прокрадна копнеж. Не се изненада, когато Рейчъл приближи до масата.

— Какво е това? Организирайте си тържество, а мен никой не ме кани?

— Седни — изрекоха в един глас Зак и Алекс.

— Омръзна ми да седя. — Тя пренебрегна двамата мъже и се обърна към Бес. — Радвам се да те видя отново. — Тя подуши въздуха. — Паелята на Рио. Невероятна е, нали?

— Чудесна е. Алекс тъкмо ми разказваше как сте се запознали двамата със Зак.

— Тъй ли? — вдигна вежда Рейчъл.

— Защо не седнеш при нас да ми разкажеш историята от твоя гледна точка?

Двайсет минути по-късно Алекс бе принуден да признае, че с неподправената си сърдечност Бес беше успяла да накара Рейчъл да седне и да се отпусне така както нито той, нито Зак бяха съумели с настойчивата си загриженост.

За жена, изпълнена с енергия и жизнерадост, Бес притежава завидно умение да предразполага хората, помисли си той. Освен това има дарбата да изслушва подробностите и да задава изключително уместни въпроси. И да забавлява, без да полага усилия.

Не се изненада, че тя бе в състояние да говори за музика с Ник, когато го повикаха да се присъедини към тях, да обсъди храната с Рио, когато я поканиха да отиде в кухнята, за да го похвали за великолепно приготвената паеля. Не се изненада и когато двете с Рейчъл си уговориха среща през следващата седмица, за да обядват заедно.

— Харесва ми семейството ти — заяви Бес, когато се качиха в таксито.

— Запозна се само с малка част от него.

— Е, харесаха ми тези, с които се запознах. Колко още има?

— Родителите ми. Още една сестра, съпругът ѝ и трите им деца. Брат, съпругата му и детето им. Ами ти?

— Какво аз?

— Разкажи ми за твоето семейство.

— О. Аз съм единствено дете. Всички ли живеят в Ню Йорк?

— Всички, с изключение на Наташа. — Той нежно докосна къдриците ѝ, плъзна пръсти по шията. — Не говориш много за себе си.

— Шегуваш ли се? — Тя се разсмя, макар да ѝ се искаше да се сгуши като коте и да се наслади на нежната ласка на пръстите му. — Та аз не спирам да говоря.

— Задаваш въпроси. Говориш за другите хора, за героите в сериала. Но никога не говориш за Бес.

Трябваше да се досети, че едно ченге ще забележи това, което за другите оставаше скрито.

— Не сме разговаряли толкова много — изтъкна тя. Когато се извърна, устните ѝ бяха на милиметри от неговите. Искам да го целуна, помисли си Бес. Не само за да отвлека вниманието му. Все пак нямаше какво да крие. Но не проговори, само притисна устни към неговите.

Целувката бе лека и приятелска само за миг. Сетне се превърна в пламенна и страстна, наситена с предчувствие за това, което ще последва.

Задава се буря, замаяно си помисли Бес. А тя никога не съумяваше да устои на бурите.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, когато устните му се плъзнаха по слепоочието ѝ.

— Знаеш как да сменяш темата, Макний.

— Коя тема?

Ръката му се плъзна по шията ѝ, напипа пърхащия пулс. Ритъмът беше възбуждащ като тихите приглушени удари на тимпани.

— За теб. Само разпали любопитството ми.

— Няма какво толкова да ти кажа. — Смутена и объркана от обзелото я вълнение, тя се отдръпна, щом таксито спря до тротоара. — Май пристигнахме. — Докато Алекс плащаше на шофьора, Бес осъзна, че коленете ѝ треперят. Случваше ѝ се за първи път. Явно трябваше сериозно да помисли за отношенията си с Алекси Станисласки. — Не е нужно да ме изпращаш — рече, изненадана от притеснението си, че таксито замина и двамата останаха сами на тъмния тротоар.

— Което означава, че няма да ме поканиш.

— Няма. — Тя се усмихна едва-едва и прокара пръсти по дръжката на чантата си. Ала ѝ се искаше да го покани. Учудващо бе колко силно ѝ се искаше. — Мисля, че ще е по-разумно, ако не те поканя.

Той прие решението ѝ, тъй като изборът трябваше да бъде неин. Ала перспективата да я накара да размисли бе невероятно съблазнителна.

— Ще вечеряме пак.

— Да.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Скоро.

Неясен копнеж прониза сърцето ѝ. Объркана, тя издърпа ръката си.

— Добре. Скоро. Лека нощ.

— Почакай. — Преди Бес да успее да се обърне, той обхвана лицето ѝ и бавно сведе устни към нейните. Натискът бе лек като шепот, настойчив, завладяващ.

Тя откликна и усети копнежът да пълзи по цялото ѝ тяло. Безпомощно обхвана китките му, търсейки опора. Макар устните му да бяха неизразимо нежни, пулсът под пръстите ѝ препускаше в ритъм с нейния.

Сетне той се отдръпна, ала очите му не се отделяха от нейните.

— Лека нощ — рече.

Тя успя да кимне и забърза към сградата.

Има нещо странно около Бес, помисли си Алекс, докато чакаше търпеливо да светне лампата в апартамента ѝ. Нещо. Трябваше само да разбере какво е то.

ПЕТА ГЛАВА

Когато няколко дни по-късно Бес излезе от сградата на телевизионната компания, най-малко очакваше да види Розали. Жената привличаше погледа дори сред многобройната забързана тълпа. След моментна изненада Бес се усмихна и прекоси улицата.

— Здравсти. Мен ли чакаш?

— Да.

— Трябваше да влезеш. — Бес намести по-удобно чантата и куфарчето си.

— Реших, че ще е по-добре за теб да те изчакам тук.

— Не ставай глупава... — Гласът ѝ заглъхна, докато се опитваше да надзърне зад тъмните очила на Розали. Синината около лявото око не беше грим. Приятелската усмивка на Бес угасна. — Какво ти се е случило?

Розали сви рамене.

— Боби. Малко се ядоса оная вечер.

— Долен грубиян.

— Случвали са ми се и по-лоши неща.

— Негодник — процеди Бес, ала гневът ѝ скоро бе заменен от чувство за вина. — Съжалявам. Много съжалявам. Вината е моя.

— Никой не е виновен, приятелко. Просто така стоят нещата.

— Не би трябвало да бъде така. Ако не бях... — Тя замълча, осъзнала, че можеш да се върнеш назад и да промениш хода на събитията само в сценариите. — Искаш ли да отидеш в полицията? Ще дойда с теб. Можем да...

— Не, по дяволите — прекъсна я Розали с горчив смях. — Ще загазя много повече, ако опитам нещо такова. А пък ако мислиш, че някое ченге се интересува от проститутка с насинено око, значи си толкова глупава, колкото изглеждаш.

Алекс нямаше да остане безразличен, помисли си Бес. Не желаше да повярва, че може да бъде другояче.

— Ще направим каквото поискаш.

Розали извади цигара и леко полюшна бедро, докато я палеше.

— Нали каза, че ще ми платиш, ако говоря. Смятам, че малко допълнителни пари няма да са ми излишни. А в момента съм свободна.

— Добре. — В главата ѝ веднага нахлуха куп идеи. — Колко изкарваш средно на нощ?

Розали по навик се опита да надуе сумата, ала лъжата заседна в гърлото ѝ.

— След като Боби си вземе процента, около седемдесет и пет. Понякога сто. Напоследък бизнесът не върви много.

— Ще поговорим. — Бес се огледа. — По това време е невъзможно да хванем такси — промърмори. — Живея на около двайсетина пресечки. Имаш ли нещо против да повървим?

Розали избухна в искрен смях.

— Момиче, ходенето по улиците ми е втора природа.

Щом влязоха в апартамента на Бес, Розали свали очилата и подсвирна. Неспособна да устои на изкушението, приближи към широките прозорци. Между сградите се виждаше ивица от Ийст Ривър. Уличният шум бе толкова приглушен, че почти наподобяваше музика. Нямаше нищо общо с рева и трополенето, сред които живееше.

— Господи, наистина живееш нашироко.

— Искаш ли да вечеряме? — Бес машинално свали обувките си. — Ще си поръчаме тук. — Месо, помисли си тя. В момента имаше чувството, че може да го изяде сурово. — Седни, ще донеса малко вино.

Вино, помисли си Розали и се изтегна на меките възглавнички на извитото в дъга канапе. Реши, че звучи доста луксозно.

— И за всичко това плащаш само като пишеш?

— Най-вече. — Бес избра бутилка от най-хубавото вино. — Не си вегетарианка, нали?

— Ела на себе си — изсумтя Розали.

— Добре. Аз искам пържола. — Тя подаде чашата на Розали и вдигна телефона да поръча вечеря.

— Не мога да платя.

— Аз черпя — увери я Бес и се настани на канапето. — Имам нужда от консултант, Розали. — Поемам риск с това предложение, но човек и като диша, рискува, помисли си тя. — Ще ти плащам по петстотин на седмица.

Розали се задави с виното.

— Петстотин само за да ти кажа как се привличат клиенти?

— Не. Искам повече. Искам да знам защо. Искам да ми разкажеш за другите жени. Какво ги е накарало да се захванат с тази работа. От какво се страхувате и от какво не. Когато ти задам въпрос, искам честен отговор. — Тя говореше бързо и делово. — Ще разбере, ако ме излъжеш.

Проницателните очи на Розали не се отделяха от нея.

— И всичко това ти трябва за сериала?

— Ще останеш изненадана. — Беше отишла далеч отвъд сериала. Синината на лицето на Розали я торможеше. Вината беше нейна. Трябваше да намери начин да се реваншира. — Купувам голяма част от времето ти с петстотин на седмица, Розали. Може да поискаш да си починеш малко от Боби.

— Аз решавам какво ще направя, след като поговорим.

— Разбира се. Но ако решиш, че искаш да си починеш от улицата и ако ти е необходимо жилище, където да отседнеш, мога да ти помогна.

— Защо?

— А защо не? — усмихна се Бес. — Няма да ми струва много повече.

— Ще си помисля.

— Чудесно. Да започваме. — Тя донесе бележници, моливи, касетофона си. — Не забравяй, че сериалът върви през деня. Ще се наложи да прецедя доста от нещата, които ще ми кажеш. Ако искаш, мога накратко да те запозная със сюжета.

Розали само сви рамене.

— Шоуто е твое.

— Така си е. — Тя се настани удобно и изложи сложните и преплетени отношения на семействата в Милбрук — Розали слушаше със затаен дъх — когато чу звънеца за личния си асансьор. Бес освободи ключалката, без да спира да говори: — Така че Джоузи е пълна противоположност на Джейд. Колкото по-силна става, толкова по-объркана и уплашена е Джейд. Тя не помни къде е била, когато е Джоузи. И тези безпаметни периоди стават все по-дълги.

— Май дамата има нужда от психоаналитик.

— Всъщност тя ще отиде при Илана — тя е психиатър — но това ще стане малко по-нататък. И под хипноза... А, ето че храната пристигна. — Щом звънчето на асансьора пропя, Бес отвори вратата. Усмивката застина на лицето ѝ. — Алекси.

— Не си ли даваш труда да попиташ кой е, преди да отвориш? — Той поклати глава, сетне повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Не... не и когато очаквам някого. Какво правиш тук?

— Целувам те. — Ала тя не откликваше, както бе очаквал. В същия миг думите ѝ достигнаха до съзнанието му. Тя очакваше някого. Мъж? Приятел? Любовник? Той хладно се отдръпна. — Може би трябваше първо да ти се обадя по телефона.

— Не... искам да кажа, да. Това... тази вечер свободен ли си?

— Връщам се на работа след няколко часа.

— О. Добре. — Звънецът за асансьора отново зажува.

— Можеш да му кажеш, че съм водопроводчикът.

Бес объркано отстъпи назад да освободи ключалката.

— На кого?

— На мъжа, който се качва.

— Защо ще казвам на доставчика на храна по домовете, че си водопроводчикът?

— Доставчикът? — Шум от вътрешността на апартамента го накара да приближи. Не го гризеше ревност, по дяволите, просто беше любопитен. — Предполагам, вече имаш компания — подхвърли и бутна вратата.

— Да, така е. — Бес се предаде и с жест го покани да влезе. — Тъкмо щяхме да вечеряме.

Той погледна към канапето точно когато Розали се изправи. Останала между двамата, Бес усети да я заливат вълни от враждебност.

— Какво прави тя тук, по дяволите?

— Повикала си ченгетата — обвини я Розали, преди Бес да успее да отговори. — Повикала си проклетите ченгета.

— Не. Не, не съм.

Розали се отправи към вратата. Бес си даваше сметка, че ако жената излезе, ще ѝ се изплъзне прекрасна възможност.

— Розали. — Тя я сграбчи за ръката. — Не съм го повикала.

— А защо не го стори, по дяволите? — намеси се Алекс.

— Защото това не е твоя работа — извърна се към него Бес, без да пуска Розали. — Това е моят дом и тя е моя гостенка.

— А ти си по-голям идиот, отколкото предполагах.

Схванала ситуацията, Розали се поуспокои.

— Двамата да не сте нещо гаджета?

— Да — рязко отвърна Алекс.

— Не — едновременно с него изрече Бес, сетне въздъхна. — Нещо помежду — промърмори. Измъкна портфейла от чантата си, щом чу звънчето на асансьора. — Извинете. Това е вечерята.

Докато въвеждаше младежа и го насочваше къде да остави храната, гостите ѝ продължаваха да се гледат с неприязън и подозрение.

— Каква е играта, Розали?

— Няма игра. — Тя му отправи усмивка, която приличаше по-скоро на озъбване на акула. — Аз съм консултант. Твоята приятелка ме нае.

— Как не. — Той замълча за момент, втренчен в насиненото ѝ око. — Боби ли го направи?

Розали вирна брадичка.

— Блъснах се във вратата.

— Разбира се. — Наистина беше загрижен. Бес щеше да остане изненадана, а Розали щеше да се вцепени от изумление. Ала също така му бе известно, че съществуват неща, които не могат да бъдат поправени. — Внимавай къде вървиш.

— Никога не правя една и съща грешка два пъти.

Той се извърна, пъхнати в джобовете ръцете му се свиха в юмруци.

— Макний, искам да говоря с теб.

— О, млъкни. — Тя не си направи труда да вдигне поглед, докато броеше банкнотите. — Не виждаш ли, че се опитвам да пресметна бакшиша? Заповядай.

— Благодаря, госпожо. — Младежът прибра банкнотите. — Приятна вечеря.

— Има достатъчно за трима — рече Бес и се обърна към Алекс. — Но няма да останеш, ако се държиш грубо.

— Грубо? — Думата сякаш се удари в тавана. С две крачки мъжът се озова до Бес. — Смяташ, че е грубо от моя страна да те

попитам дали си с ума си, когато влизам и откривам, че си поканила на вечеря проститутка?

— Вън — присви очи тя.

— Дявол да го вземе, Бес...

— Казах, вън! — Тя го блъсна към вратата. — Имахме единствена среща — напомни му. — Една. Може идеята за нещо повече да ми се е виждала примамлива, но това не ти дава право да нахлуваш в къщата ми и да ми нареждаш какво да правя и с кого да говоря.

Преди да успее да го блъсне отново, той сграбчи ръката ѝ.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Прав си. Напълно прав. Трябваше да ти кажа, че аз ръководя живота си, детективе. — Бес рязко дръпна ръката си и заби пръст в гърдите му. — Аз. Сама. Схващаш ли?

— Да. — Прииска му се хубаво да я цапардоса по вирнатата малка брадичка. Наместо това я грабна в обятията си и я целуна грубо. Нямахше нежно докосване, нито финес. Само разпалена страст. Целувката трая само няколко секунди, ала младата жена застина, загубила дар слово. — Нещата се променят, Макний. — Тъмните гневни очи я приковаха на място. — Време е да свикнеш с това.

Алекс бързо излезе и затръшна вратата след себе си. Бес си пое дълбоко въздух, сетне бавно го изпусна. Гърлото ѝ пареше.

— За какъв се мисли той, та нахлува тук най-безцеремонно и се разпорежда? — Сложила ръце на хълбоците, тя се извърна към Розали. — Видя ли?

— Трудно бих могла да го пропусна — ухили се Розали и си взе пържен картоф от чинията.

— Ако мисли, че подобно държание ще му се размине безнаказано, много греши.

— Луд е по теб.

— Моля?

— Момиче, той е болен от любов.

Бес взе чашата си с вино и жадно отпи.

— Не ставай смешна. Само се перчеше.

— Аха. Ако някой мъж ме гледаше така, щях да направя две неща.

— Какви?

— Или щях да се отпусна и да се забавлявам, или да се спасявам с бягство.

Бес се намръщи, седна и взе вилицата си.

— Не обичам да ме насилват да правя нещо.

— Според мен зависи кой те насилва. — Розали също седна и се зае с пържолата си. — Той наистина е доста приятен мъж... за ченге.

Бес заби вилица в салатата си.

— Не искам да говоря за него.

— Ти плащаш, ти избираш темите — съгласи се Розали.

Бес изсумтя и се опита да похапне. Проклето ченге, помисли си. Развали й апетита.

Лечението с боксовите ръкавици и крушата винаги помагаше на Алекс. След като подобни атрибути бяха тъй леснодостъпни, той не проумяваше защо толкова много хора се нуждаят от канапето на психиатъра.

Ала напоследък като че ли започваше да ги разбира.

Вече двайсет минути се потеше и блъскаше боксовата круша, ала неудовлетворението не го напускаше. Алекс често идваше в салона — наред труден случай, когато нещо се объркаше, когато успешен арест се провалеше в съда. Същите съставки вършеха работа и когато се скараше със семейството си, с приятели, или пък имаше проблеми с жени.

Ала не и този път.

Каквато и власт да имаше над него Бес Макний, Алекс не бе в състояние да се измъкне.

— Толкова много енергия, толкова рано.

Познатият глас накара Алекс да се извърне. Брат му Михаил стоеше встрани от ринга заедно с десетмесечния си син Гриф. Усмивките на мъжа и на момченцето бяха съвсем еднакви.

— Рано си извел баща си, нали, смелчаго? — Алекс вдигна Гриф и го целуна по бузката.

Момченцето весело забъбри. Единствената дума, която Алекс успя да разшифрова, беше мама.

— Сидни е уморена — обясни Михаил. — Работи цяла нощ. А малчуганът стана рано. — Той разроши косата на сина си. — Затова

реших да дойдем да вдигаме тежести. Нали така?

Гриф се ухили и сви лакти.

— Тате.

— Големи мускули имаш — увери го Алекс.

— Ей, че това е мъжаката Гриф! — Роки, бивш боксьор лека категория, собственик на салона, подсвирна и протегна жилавите си ръце. — Ела да те видя, шампионе.

Гриф весело изпищя, измъкна се от прегръдките на Алекс и зацапука на все още нестабилните си крачета.

— Внимавай, Рок — извика Михаил. — Още залита и пада.

— Ще се справя с него. — С увереността на дядо с четири внучета Рок вдигна Гриф на ръце. — Имаме работа — обърна се мъжът към Михаил. — Защо не поговориш с брат си да разбереш защо днес идва за трети път тази седмица да бърхти оборудването ми?

— По-досаден е от стара клюкарка — промърмори Алекс.

Михаил вдигна вежда, щом Алекс отново заблъска боксовата круша.

— Като заговорихме за жени...

— Не говорим.

— Защо мъжете идват на подобни места, ако не за да говорят за жени? — В гласа на Михаил звучеше музиката на Украйна. Алекс се зачуди дали брат му си дава сметка, че говори съвсем като баща им.

— Да блъскат предмети — натърти той. — Да говорят мръсотии и да се потят.

— И това също. Значи е заради жена все пак?

— Винаги е заради жена — процеди през зъби Алекс.

— Тази се казва Бес.

Ръката на Алекс застина във въздуха. Той се извърна и избърса потта от челото си.

— Откъде знаеш за Бес?

— Рейчъл ми каза — доволно се ухили Михаил. — Каза ми също, че тази Бес е по-скоро уникална, отколкото красива и е умна. Не е твой тип, Алекси.

— Тя не е ничий тип. — Алекс се извърна към крушата, замахна лъжливо с дясната ръка и стовари лявото си кроше. — Уникална — изсумтя. — Такава е, вярно. Лицето ѝ. Сякаш в този ден Господ е бил разсеян и е объркал чертите на пет различни жени. Очите ѝ са

прекалено големи, брадичката ѝ е остра, носът ѝ е леко гърбав. — Юмрукът му отново се заби в крушата. — И има кожа като ангел. Веднъж докосна ли я, не мога да отдръпна ръка.

— Трябва да зърна тази жена.

— Заклех се да се откажа от нея — рече Алекс, като не спираше да бъхти крушата. — Не ми трябва усложнения. Имам чувството, че не е в състояние да разсъждава нормално. Може би Рейчъл мисли, че е умна, защото е завършила колеж.

— „Радклиф“ — обади се Михаил. — Обядвала е с Рейчъл и сестра ни я е попитала.

— „Радклиф“? — Алекс се облегна на крушата. — Ясно.

— Освен това казала на Рейчъл, че двамата нещо... не сте се разбрали.

— Разбрах чудесно. Виж какво, може да е ходила в някакъв прочут колеж, ама няма капчица здрав разум. Не искам да се забърквам с толкова ексцентрична жена.

Гръмогласният смях на Михаил отекна в салона.

— И чувам това от мъжа, който някога излизаше на срещи с госпожица Жерав.

— Казваше се госпожица Пеликан.

— О, това променя всичко.

Алекс се усмихна и вяло удари крушата. Физическите усилия не му бяха помогнали да се отпусне, ала петминутният разговор с Михаил го бе разведрил.

— Както и да е, приключихме, преди да сме започнали. И за двама ни е по-добре.

— Без съмнение си прав.

— Зная, че съм прав. Виждаме нещата под различен ъгъл. Тя сякаш е кривогледа. Не вижда нищо както трябва.

— Трудна жена.

— Трудна. — Алекс протегна ръце, за да може Михаил да развърже ръкавиците. — И това не я описва дори наполовина. Държи се толкова мило и спокойно, та си мислиш, че нищо не е в състояние да я разсърди. Сетне ѝ показваш очевидна грешка, за нейно собствено добро, а тя се нахвърля отгоре ти и те изритва от къщата си.

— Ще ти бъде по-добре без нея.

— Ти ли ми го казваш? — Алекс хвърли ръкавиците и размърда пръсти. — Че на кого са му притрябвали безразсъдни жени?

— На мъжете.

— Да. — Алекс въздъхна и изгледа нещастно брат си. — Желая я толкова силно, та не мога да дишам.

— Усещането ми е познато. — Той леко удари с юмрук рамото на брат си. — Тогава иди я намери.

— Иди я намери — повтори Алекс. — Сложи я на мястото ѝ.

Михаил зърна познатия опасен блясък в очите на Алекс.

— Точно така.

— Ей! — извика Михаил след брат си. — Душовете са натам.

— Ще се изкъпя в участъка. Ще се видим по-късно.

— По-късно — съгласи се Михаил и пое да търси сина си. Зачуди се колко ли скоро ще се запознае с тази уникална, безразсъдна жена, която не притежаваше и капчица здрав разум.

Струваше му се идеална за малкия му брат.

Бес не се чувстваше във форма сутрин и хранеше подозрения към всеки, който бе в състояние да го постигне. Будилникът ѝ жужеше, когато чу ударите по вратата. Преструваше се, че не чува часовника вече десет минути, но непрестанното тропане я принуди да се измъкне от леглото.

Сънено навлече къс копринен халат върху още по-късата нощница и се отправи към вратата.

— Какво става, по дяволите? — извика. — Пожар ли има, или какво?

— Какво — отвърна Алекс, когато младата жена рязко отвори вратата.

Като се мъчеше да фокусира погледа си, тя прокара пръсти през косата си. Халатът се плъзна и оголи рамото ѝ.

— Как влезе?

— Показах значката си на охраната. — След като затвори вратата зад себе си, той плъзна поглед по сънената жена в белия копринен халат. — Да не те събудих, Макний?

— Колко е часът? — Тя се извърна, водена от аромата на кафеарката, която се включваше точно в седем и двамайсет всяка

сутрин. — Кой ден е днес?

— Четвъртък. — Алекс я последва в просторната бяло-синя кухня. На плота в центъра на стаята имаше огромен букет свежи орхидеи. Орхидеи в кухнята, мина му през ум. Само Бес е способна на това. — Около седем и половина.

— Сутринта? — Тя слепешком грабна чаша за кафе. — Какво правиш тук в четвъртък в седем и половина сутринта?

— Ето това. — Алекс я завъртя към себе си. Вкусът на устните ѝ, топли и меки от съня, го накара да изстене. Преди да се замисли — той не искаше никой от тях да мисли — плъзна език между устните ѝ. Тялото ѝ се скова, сетне се отпусна като восъчна свещ, стопена от пламък.

Макар кръвта да бучеше в ушите му, той чу трясъка, с който се счупи чашата, изплъзнала се от ръката на младата жена.

Дали все още сънувам, запита се Бес. Сънищата ѝ бяха винаги необикновено ярки и живи, но това... Невъзможно бе в съня да чувства всичко толкова осезаемо, да изпитва тъй отчаяна нужда. А и успяваше да усети вкуса на мъжа. Наистина да го вкуси. Смесица между желание и леко солена пот. Прекрасно. Устните му бяха толкова горещи, толкова непоколебими, също като ръцете му, които усещаше през тънкия халат.

Чувстваше хладните плочки под босите си крака, в рязък контраст с жаравата в тялото ѝ. Под дланите ѝ страните му бяха груби, възбуждащо груби. Чу собствения си глас — приглушен и неясен — докато се опитваше да промълви името му.

— Трябва да се събудя — успя да изрече, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ. — Наистина трябва.

— Будна си. — Трябваше да я докосне — само веднъж. Колкото и нечестно да беше предимството му, трябваше да се възползва. Обхвана гърдите ѝ, погали ги през коприната, нежно потърка с палци втвърдените зърна. — Виждаш ли?

Бес не беше от жените, които припадаха, но се уплаши, че сега може да ѝ се случи за първи път.

— Трябва да... — Задъхана, опита да се отдръпне, но мъжът отново я привлече в обятията си. Непривична за нея паника пропълзя по гърба ѝ. — Алекси, недей. — Той отново впи устни в нейните, усети тръпките, разтърсващи тялото ѝ. Тя скоро щеше да бъде негова.

И осъзна, че би могъл да се възползва от слабостта ѝ. И в същото време не можеше.

— Боса си — рече и я вдигна на плота. — Заради мен счупи чашата.

Все още тръпнеща, тя се втренчи към парчетата порцелан.

— О!

— Имаш ли метла?

— Метла. — Вече се бе разсънила напълно. Но все още не бе в състояние да разсъждава. — Имам някъде. Защо?

Беше я смутил и объркал, осъзна Алекс и се ухили.

— За да почистя, преди да се порежеш. Стой тук. — Той отвори вратата на килера и измъкна метла и лопата. Тъй като майка му го бе научила да се справя с домакинските задължения, Алекс почисти бързо и сръчно. — Е, липсвах ли ти?

— Не съм се и сецала за теб. — Бес отметна косата от очите си. — Никак не ми липсваше.

— Ти на мен също. — Той изсипа парчетата в кошчето, сетне прибра метлата и лопатата. — Ще пийнем ли кафе?

— Разбира се. — Може би кафето щеше да ѝ помогне да възстанови нормалното си състояние. Докато той наливаше, тя усети аромата сред обичайния мирис на жилището си. — Миришеш на съблекалня.

— Съжалявам. Бях в салона. — Той ѝ подаде кафето.

Тя остана седнала на плота и бавно отпи. Когато преполови чашата, вече бе в състояние да фокусира погледа си върху своя гост.

Изглеждаше страхотно. Груб и готов за действие. Гъстата му коса падаше над избеляла сива лента. Беше небръснат, фланелката му беше скъсана и мокра от пот на гърдите, анцугът беше широк и орфан на крачолите. Когато вдигна поглед към лицето му, мъжът се усмихна.

— Добро утро, Макний.

— Добро утро.

Той плъзна пръст по бедрото ѝ. Бе забелязал, че там кожата ѝ е необикновено чувствителна. Съдеше по начина, по който потъмняваха очите ѝ и пулсът ѝ се ускоряваше.

— Този път няма да се извинявам.

— А би трябвало.

— Не. Прав съм. — Алекс сложи пръст на устните ѝ, преди тя да успее да отговори. — Имай ми доверие. Аз съм ченге.

Едва не я бе съблазнил в собствения ѝ дом, преди още да се е събудила, но тя нямаше намерение да отстъпи. Сключи пръсти около китката му и отблъсна ръката му.

— Решенията ми, независимо дали са свързани с професията ми, или с личния ми живот, засягат само мен. Вземам тези решения, правилни или погрешни, доста отдавна. Нямам никакво намерение да престана точно сега.

— Не искам да пострадаш.

— Много мило от твоя страна, Алекси. — Трогната, тя прокара пръсти през косата му. — Не възнамерявам да пострадам.

— Нямах представа с какво се захващаш. О, мислиш, че си наясно — продължи той, срещнал погледа ѝ. — Но всъщност познаваш само повърхността. Всеки ден, всяка нощ, на улицата се случват неща, каквито не можеш дори да си представиш. И никога няма да можеш.

Зърнала изражението му, Бес осъзна, че не е в състояние да спори.

— Може би. Не съм видяла това, което си видял ти. Не ми е известно това, което знаеш ти. Може би и не искам. Приятелството ми с Розали...

— Приятелство?

— Да. — Изражението ѝ го предизвикваше да се противопостави. — Чувствам нещо към нея. — Бес махна безпомощно с ръка. — Не бих могла да ти обясня. Ти не си жена. Мога да ѝ помогна. Не ми казвай, че е вълшебна приказка да вярвам, че мога да я спася от улицата и от това, което е избрала да бъде. Вече чух този съвет.

— От някой, който има поне половин мозък — подхвърли Алекс. — Нямах представа, че нещата дотолкова са излезли от контрол. Ти каза, че просто искаш да поговориш с нея за допълнителната сюжетна линия.

— Вярно е. — Но Бес прекалено добре помнеше синината на лицето на Розали. — Напълно невъзможно ли е да съумея да променя живота ѝ? Нима работата в полицията те е направила толкова безчувствен, та не си склонен да предоставиш на никого възможност да се промени?

Той силно стисна ръцете ѝ.

— Не става въпрос за мен.

— Не — рече тя и се усмихна. — Не става дума за теб.

Алекс изруга, пусна я и се отдалечи при кафеварката.

— Добре, разбрах. Не е моя работа. Но ще те помоля да ми обещаеш нещо.

— Можеш да помолиш.

— Не излизай на улицата с Розали. Не приближавай до територията на Боби.

Бес си спомни за мъжа със сребриста коса и жестоки очи.

— Това мога да ти обещаая. По-добре ли се чувстваш?

— Не съм свършил. Не я пускай тук, ако не си сигурна, че е сама. Срещай се с нея долу в кабинета си или на някое обществено място.

— Наистина, Алекси...

— Моля те.

Тя замълча за момент, сетне си даде сметка колко му струваше да произнесе тази дума и кимна.

— Добре. — Скочи от плота и отвори шкафа. — Искаш ли кроасан?

— Ще хапна.

Тя извади два кроасана и му подаде единия.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Надявам се да са много неща.

— Моля?

— Искам да ми разкажеш за личния си живот, Макний. Искам да науча всичко за теб, сетне да те отведа в леглото и да те любя, докато и двамата забравим собствените си имена.

— О... — Стигаше ѝ един негов поглед и тя забравяше всичко, не само името си. — Нека да...

— Нека да го направим? — с надежда попита Алекси.

— Искях да ти кажа за Анджи Хоровиц.

Ленивата усмивка изчезна. Очите му станаха хладни и безизразни.

— Какво знаеш за нея?

— Господи, наистина всичко се изключва — промърмори Бес. — Имам чувството, че току-що пристъпих в една от онези стаи за разпити с прозрачните огледала.

— Анджи Хоровиц — повтори Алекс. — Какво знаеш за нея?

— Не зная почти нищо, но реших, че трябва да ти кажа това, което научих от Розали. Тя твърди, че Анджи е била много радостна, задето си е намерила редовен клиент. Наел я няколко пъти, платил ѝ повече. Държал се добре с нея, обещал ѝ подаръци. Всъщност подарил ѝ малък медальон. Златно сърчице с пукнатина през средата.

Лицето на Алекс остана безизразно. В ръката на Анджи бяха намерили скъсана верижка също както и при първата жертва. Тази малка подробност бе скрита от пресата. Нямахме сърчице, сети се той. Но някой умишлено бе скъсал верижката.

— Анджи не сваляла медальона според Розали — продължи Бес. — Каза ми, освен това, че Мари Родел имала същия. Тя е другата жертва, нали? Носела го е последния път, когато Розали я видяла жива.

— Това ли е всичко?

Бес беше разочарована, че той не показва задоволство от получената информация.

— Има още нещо. Анджи нарекла мъжа Джак и се похвалила на Розали, че той е истински джентълмен и е с телосложение на... — Тя замълча, прочисти гърло, ала не изглеждаше смутена, а по-скоро развеселена. — Жените употребяват красноречиви определения за някои неща също като мъжете.

— Схванах.

— Имал белег.

— Какъв?

— Не зная. Белег на хълбока. Анджи каза на Розали, че се разстроил, когато го попитала за белега. Това е всичко, което ми каза тя, Алекси, но реших, че заради съвпадението с медальоните, ще поискаш да чуеш за този мъж.

— Сведенията винаги са от полза. — Алекс ѝ се усмихна, ала инстинктът му се бе задействал. — Може да няма никаква връзка, но ще проверя. — Той леко подръпна косата ѝ. — Направи си една услуга и не казвай на Розали, че си ми предала информацията.

— Само сърцето ми е мекушаво, детективе. Не и главата. Тя смята, че имаш хубав задник... но си оставаш ченге.

Алекс направи гримаса.

— Не ми е приятно да обсъждаш анатомията ми с...

— С приятелка — прекъсна го тя и предупредително повдигна вежда. — Освен това обядвах със сестра ти. Обсъждахме отвратителния ти темперамент.

— Чух. — Той си отчупи от кроасана й. — Радклиф, а?

— Е, и какво?

— Нищо. Искаш ли да дойдеш с мен на танци?

Тя спори със себе си почти цяла секунда.

— Добре. Тази вечер ли?

— Не мога. Утре?

Това означаваше да отмени вечерята с Лорънс Стрейтър в „Ле Сирк“. Подвоуми се почти половин секунда.

— Чудесно. Секси или сдържано?

— Секси.

— Добре. Защо не дойдеш около... — Тя погледна часовника и не можа да повярва на очите си. — По дяволите! Ще закъснея. Трябва да дам двайсет долара на Лори, ако закъснея още веднъж през този месец. — Бес започна да избутва Алекс от кухнята. — Ти си виновен. Сега изчезвай, за да мога да навлека нещо и да тичам на работа.

— След като вече бездруго си закъсняла... — Макар Бес да го избутваше към вратата, той успя да се извърне и да я привлече към себе си. — Мога да уредя да закъснееш с много.

— Сладкодумец — разсмя се тя. — Изчезвай.

— Вече си загубила двайсетачка. Просто ти предлагам да направим така, че загубата да си заслужава.

— Нямам представа как успявам да устоя на този невероятно романтичен жест, но някак намирам сила.

— Искаш романтика? — Очите му проблеснаха, когато се отпрати към вратата. — Утре вечер. Ще видим колко сила имаш.

ШЕСТА ГЛАВА

След като прекара почти цяла сутрин в съда, където чака да свидетелства по дело за въоръжено нападение, Алекс се върна в участъка и завари партньора си затънал до гуша в канцеларска работа.

— Шефът иска да те види — рече Джъд и отхапа от шоколадовия десерт в ръката си.

— Добре. — Алекс свали якето си и разхлаби вратовръзката, която бе сложил само заради явяването в съда. Пресегна се и грабна оставените за него съобщения.

— Мисля, че иска да те види веднага — обади се Джъд.

— Разбрах. — Докато минаваше покрай бюрото на партньора си, Алекс надникна през рамото му към доклада на пишещата машина. — Иззето се пише с две „з“, Айнщайн.

— Сигурен ли си? — намръщи се Джъд.

— Имай ми доверие. — Той прекоси помещението и почука на стъклената врата на капитан Трилуотър.

— Влез.

Трилуотър вдигна поглед. Алекс често си мислеше, че е затънал в блато от канцеларска работа, ала същото можеше да се каже и за капитана. Бюрото на Трилуотър бе затрупано от препълнени папки, доклади и писма, така че капитанът приличаше повече на счетоводител. На тънкия му нос бяха кацнали очила с половин стъкла, косата му бе леко оредяла, вратовръзката му беше безмилостно пристегната.

Но Алекс добре познаваше шефа си. Той беше ченге до мозъка на костите си и вероятно още щеше да преследва престъпниците по улиците, ако не бе прострелян в левия дроб.

— Искали сте да ме видите, капитане?

— Станисласки. — Трилуотър му махна да влезе и да затвори вратата. Облегна се назад, скръсти ръце пред плоския си корем и се намръщи. — Каква, по дяволите, е тая история със сериалите?

— Не ви разбрах, сър.

— Сериалите — повтори Трилуотър. — Току-що ми се обади кметът.

Алекс кимна бавно, все още не проумяваше за какво става въпрос.

— Кметът ви се обади във връзка със сериалите?

— Изглеждаш объркан, детективе. — Устните на Трилуотър се извиха в мрачна усмивка. — Значи ставаме двама. Името Макний говори ли ти нещо? Бес Макний?

Алекс затвори очи за миг.

— О, Господи.

— Явно името ти е познато.

— Да, сър. Имам лична връзка с госпожица Макний. Нещо такова.

— Не ме интересуват личните ти връзки, каквито и да са те. Докато не бъдат хвърлени върху бюрото ми.

— Когато я арестувах...

— Арестувал си я? — Трилуотър го спря с жест и свали очилата си. Бавно и методично разтри основата на носа си. — Май не ми се иска да чуя тая история. Да, сигурен съм, че не искам.

Алекс неволно се усмихна.

— Ако мога да се изразя така, капитане, Бес има склонност да предизвиква подобна реакция у мъжете.

— Сценаристка ли е?

— Да, сър. На „Тайни грехове“.

Трилуотър уморено вдигна очи.

— „Тайни грехове“. Очевидно кметът е горещ почитател на сериала. И не само това, ами е старо другарче на твоята Бес Макний. „Старо другарче“, точно така се изрази.

Алекс реши дискретно да замълчи. Капитанът стана, приближи до хладилника, набутан между две кантонерки в ъгъла на кабинета, наля си вода в пластмасова чаша и я изпи на един дъх.

— Негово благородие кметът помоли да бъде позволено на госпожица Макний да наблюдава един ден от живота ти, детективе.

Коментарът на Алекс обикновено можеше да се чуе в съблекалните и в игралните домове. Трилуотър кимна.

— Споделям чувствата ти. Обаче най-неприятната страна на работата зад това бюро е, че трябва да водиш политика. Губиш,

детективе.

— Капитане, още не сме приключили с работата по въоръжения грабеж на Лексингтън. Имам нова следа по убийствата на проститутките, на бюрото ме чака съобщение от информатор, който може да знае нещо за трупа, който намерихме на Двайсет и трета улица. Как ще работя, ако някаква досадно любопитна жена ми наднича през рамото?

— Същата досадно любопитна жена, с която имаш връзка?

Алекс отвори уста да отговори, ала замълча. Как да обясни каква е Бес?

— Нещо такова — рече накрая. — Вижте какво, капитане, вече се съгласих да говоря с Макний за полицейската работа. В основни линии, от време на време. Не съм давал съгласие за участие в акции. За нищо на света не я искам да себе си, докато работя.

— Един ден от живота ти, Станисласки. — Със същата мрачна усмивка той смачка чашата и я хвърли в кошчето. — Ако трябва да бъдем точни, следващия понеделник.

— Капитане...

— Трябва да се справиш — рече Трилуотър. — И гледай тя да не загази.

След като капитанът го освободи, Алекс се върна на бюрото си. Все още си мърмореше недоволено, когато Джъд приближи с две чаши кафе.

— Проблем ли има?

— Жени — рече Алекс.

— На мен ли го казваш. — Тъй като цяла сутрин бе чакал да му се удаде благоприятен случай за разговор, Джъд приседна на бюрото на Алекс. — Като заговорихме за жени, знаеш ли, че Бес е била сгодена за Лорънс Стрейтър?

Алекс рязко извърна глава.

— Какво?

— Било е преди няколко месеца — обясни Джъд. — Една от учителките в училището на Холи е в течение на всички клюки. Чете таблоидите и всичко останало. Тя каза на Холи, че Стрейтър имал връзка с Бес.

— Така ли? — Алекс си спомни как Бес и Стрейтър танцуваха на партито. Как се целунаха. Мрачно сви устни и надигна чашата с кафе.

— Много вихрена афера, според моите източници. Преди това е била сгодена за Чарли Стътман.

— Кой, по дяволите, е този?

— Знаеш го, писателя. Сега на Бродуей се играе негова нашумяла пиеса. „Прах и пепел“. Холи много иска да я гледа. Помислих си, че Бес може да измъкне два билета.

Алекс не изказа нито съгласие, нито възражение. Промърмори нещо, което прозвуча по-скоро като ръмжене.

— Била е сгодена и за Джордж Колауей. Нали го знаеш, сина на големия издател? Било е преди три години, но той се оженил за друга.

— Явно дамата добре се забавлява — рече Алекс.

— Да, и то все сред висшите кръгове. О, Холи само дете не припадна, като научи, че Бес е дъщеря на Роджър Макний. Нали го знаеш, в бизнеса с фотоапарати.

— Фотоапарати? — повтори Алекс и усети, че стомахът му се свива. — Компанията „Макний-Холдън“?

— Да. Първия фотоапарат, който си купих беше „Холдън 500“. Все техни филми купувам. И тук в участъка са такива. — Той се изправи. — Е, ако ти се удаде възможност, помоли Бес за билети. Холи много ще се зарадва.

„Макний-Холдън“. Имената звучаха в главата на Алекс и заглушаваха обичайния шум в участъка. За Бога, той също имаше фотоапарат от тази фирма. Беше купувал малките червени кутийки с филмчетата стотици пъти. В участъка се използваше тяхната фотохартия. Беше сигурен, че и в НАСА използват същата.

Бес беше пълна с тайни!

Значи беше богата. Отвратително богата. Алекс отново взе оставените съобщения, като си каза, че това не е толкова важно. Нямахше да бъде важно, поправи се той, ако му го бе казала сама.

Сгодена, помисли си той и се намръщи. Три пъти сгодена. Сви рамене и вдигна телефонната слушалка. Не беше негова работа, напомни си той, докато набираше номера. Дори да се беше омъжвала три пъти, пак не беше негова работа. Щеше да я води на танци, а не на меден месец.

Ала му беше нужно доста време, преди да я прогони дълбоко в съзнанието си и да се залови за работа.

„Секси“ беше казал мъжът, напомни си Бес и се завъртя пред голямото огледало. Май щеше да го послуша.

Плътно прилепналата електриковосиня рокля очертаваше всяка извивка на тялото ѝ и стигаше до средата на бедрата. Роклята беше с голи рамене и Бес облече отгоре късо лилаво сако. На ушите ѝ висяха дълги кристали обеци. Нахлузи високите си обувки и хвърли последен поглед в огледалото.

Имаше чувството, че танцува.

Когато звънецът изжужа, тя се усмихна на отражението си. Довери се на полицая, че ще пристигне точно навреме. Грабна чантичката си — твърде малка и издута от всичко, което бе сметнала за необходимо — и забърза към домофона.

— Слизам. Почакай.

Той стоеше на тротоара и изглеждаше чудесно в сивите си панталони и тъмносинята риза. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на коженото яке.

— Здравсти. — Тя го целуна леко и го хвана под ръка. — Къде отиваме?

Тръпка разтърси тялото на мъжа, когато устните им се сляха.

— В центъра на града — отвърна и я поведе към ъгъла да хванат такси.

Изборът му беше безупречен. Клубът бе шумен и претъпкан. Щом пристъпиха вътре, кръвта на Бес забушува. Музиката свиреше силно, танците бяха в разгара си. Проправиха си път до бара, тъй като нямаше свободна маса.

— Водка. С лед — поръча Алекс, като надвика шума.

— Две — рече Бес и му се усмихна. — Мисля, че съм идвала тук преди няколко месеца.

— Не бих се изненадал. — Не беше негова работа, напомни си Алекс. Нито нейното минало, нито мъжете в живота ѝ.

Не беше негова работа, как не!

— Не ми изглежда като място, където би те довел Стрейтър.

— Лорънс? Не, не е в негов стил. — Тя се озърна. — Обичам да наблюдавам как хората танцуват. А ти? Това е една от законните форми на експозиционизъм в тази страна. — Тя пое питието от ръката му. — Виж онзи мъж там. — Бес махна с чашата си към един младеж, който

бе пъхнал пръсти в гайките на колана си и полюляваше бедра. — Стандартен танц на бял мъж от града.

— Много ли танцуваше със Стътман? — чу се Алекс да пита.

— С Чарли? — Тя опита водката и сви устни. — Не. Той предпочиташе да се седне в някой задимен клуб и да слуша езотерична музика, която можеше да го обсеби. — Все още оглеждайки посетителите, Бес срещна погледа на мъж, облечен в черни кожени дрехи. Той вдигна вежда и тръгна към нея. Един поглед на Алекс бе достатъчен, за да накара непознатия да се отдалечи.

Бес тихо се засмя.

— Сложи го на място. Този твой талант вроден ли е, или се е наложило да го развиеш?

Алекс измъкна чашата от ръката ѝ и я остави настрана.

— Хайде да танцуваме.

Винаги готова да танцува, Бес го остави да я заведе на дансинга. Но вместо да заподскача в ритъма, той я притисна в прегръдките си. Докато около тях се размахваха ръце и крака, а музиката гърмеше, двамата се плъзгаха бавно по дансинга.

— Хубаво е. — Тя се усмихна и сплете пръсти зад врата му. — Сега разбирам защо обичаш да действаш самостоятелно, детективе.

— Мисля, че ти обещах романтика. — Той плъзна устни по бузата към ухото ѝ.

— Да. — Тя въздъхна и затвори очи. — Обеща.

— Не съм сигурен какво разбира под романтика жена като теб.

Кожата ѝ тръпнеше под устните му.

— Това е добро начало.

— Трудно е. — Той се отдръпна, така че устните им останаха на милиметри разстояние. — Трудно е за едно ченге да се състезава с магнати и драматурзи.

— За какво говориш? — Младата жена бавно повдигна клепачи. Очите ѝ бяха премрежени и замечтани.

— За няколко от бившите ти годеници.

— Какво за тях?

— Чудех се кога възнамеряваше да споменеш за тях. Или за баща си, който управлява един от най-големите конгломерати в историята на човечеството. Или малката подробност, че твоето старо другарче кметът се обадил по телефона на моя началник.

Продължиха да танцуват, ала Бес усети гнева, който се надигаше у Алекс.

— По отделно ли искаш да ги разгледаме, или наведнъж?

Владее се чудесно, помисли си Алекс. Той обаче съвсем не беше спокоен.

— Да започнем с кмета. Нямах право.

— Не съм го молила да се обажда, Алекси — предпазливо отвърна тя, усетила как хватката му се стяга около кръста ѝ. — Вечеряхме и той...

— Често ли вечеряш с кмета?

— Той е стар приятел на семейството — търпеливо поясни Бес. — Разказах му колко си ми помогнал. Разбрах, че се е обадил на началника ти едва след като го беше сторил. Признавам, че идеята ми хареса и ако съм ти създала неприятности, съжалявам.

— Страхотно.

— Работата ми е важна за мен, както и твоята за теб — подхвърли тя, овладявайки гнева си. — Ако предпочиташ, мога да уредя в понеделник да наблюдавам друго ченге.

— В понеделник ще бъдеш там, където ще мога да те държа под око.

— Чудесно. Извинявай. — Тя се отдръпна и се отправи към тоалетната.

Музиката пулсираше в стените на тясното помещение. Бес не обърна внимание на двете жени, които разговаряха и освежаваха червилото си пред огледалото. Избухнеш ли, нищо няма да постигнеш, напомни си тя. По-добре, много по-добре е да се справиш със ситуацията спокойно и сдържано.

Когато се увери, че ще съумее да последва съвета си, тя излезе.

Той я чакаше пред вратата. Хвана я за ръка и я поведе към маса в дъното, където можеха да разговарят, без да крещят.

— Мисля, че трябва да си тръгнем. Няма смисъл да оставаме, след като си ми толкова ядосан — започна тя, но мъжът само дръпна назад стола ѝ.

— Седни.

Бес седна.

— Кога възнамеряваше да ми разкажеш за семейството си?

— Не разбирам защо е трябвало да ти разкажа. — Беше самата истината. — Та ние излизаме едва за втори път.

Мъжът я стрелна с поглед.

— Много добре знаеш, че помежду ни има нещо повече от няколко срещи.

— Добре, така е. — Тя вдигна питието си, сетне остави чашата, без да я докосне. — Но не това е въпросът. Държиш се така, като че ли умишлено съм скрила нещо от теб или пък съм те излъгала. Това не е вярно.

— Тогава ми разкажи сега. — Той вдигна чашата си.

— Какво? Та не си ли направил вече пълно проучване? — Присвитите му очи ѝ донесоха леко удовлетворение. — Добре, детективе, ще те осведомя, след като проявяваш такъв интерес. Семейството ми притежава „Макний-Холдън“, която от основаването си през хиляда осемстотин седемдесет и трета, е разширила дейността си от фотоапарати и филми към кино, телевизия, сателити и куп други неща. Да ги накарам ли да ти изпратят проспект?

— Не ставай саркастична.

— Още не съм загоряла дори. — Тя праметна ръка през облегалката на стола. — Баща ми ръководи компанията, а майка ми забавлява гостите и върши добра работа. Единствено дете съм и съм се родила доста късно. Баща ми се казва Роджър и обича вихрената игра поло. Името на майка ми е Сюзън — никога Сю или Сузи — и тя предпочита предизвикателството на бриджа. Какво друго искаш да знаеш?

Макар гневът му да не се беше уталожил, прииска му се да хване ръката ѝ и да я успокои.

— По дяволите, Бес, това не е разпит.

— Така ли? Нека те улесня, Алекси. Родена съм в Ню Йорк, ранното си детство съм прекарала в имението ни на Лонг Айленд под грижите на английска възпитателка, която много обичах, преди да отида в пансион. Който мразех. По този начин обаче майка ми беше свободна да преследва благотворителните си начинания, а баща ми бе свободен да се занимава с бизнеса си. Не сме близки. От време на време пътуваме заедно, но аз не бях хубаво, нито пък послушно дете, така че родителите ми често ме оставяха на грижите на прислугата.

— Бес...

— Не съм свършила. — В очите ѝ проблясваше непоколебимост. — Това не е история за горкото богато момиченце, Алекси. Не съм била пренебрегвана, нито пък нещастна. Тъй като с родителите ми нямаме почти нищо общо, реших да тръгна по свой път. Те не се намесват и се разбираме чудесно. Тъй като предпочитам да съм самостоятелна, не парадирам с факта, че съм малкото момиченце на Роджър Макний. Но не го и крия — иначе щях да си сменя името. Това е просто факт. Доволен ли си?

Той хвана ръката ѝ, преди младата жена да се изправи. Гласът му отново бе спокоен и твърде нежен, за да му устои.

— Искях да науча що за човек си, защото изпитвам чувства към теб.

Ръката ѝ бавно се отпусна в неговата. Хладният блясък в очите ѝ се стопи.

— Разбирам, че човек като теб чувства семейството и произхода си като част от самия себе си. С мен не е така.

— Произходът е важен, Бес.

— По-важно е какъв човек си. С какво се занимава баща ти.

— Дърводелец е.

— Ти защо не си дърводелец?

— Защото нямах желание да стана. — Алекс забарабани с пръсти по масата, без да отделя поглед от Бес. — Това подкрепя тезата ти — призна той. — Виж какво, съжалявам, че те насилих да говориш. Просто ми беше непривично да чуя всичко от Джъд.

— От Джъд?

— Той го научил от Холи. Тя пък го чула от друга учителка, която чете клюкарски вестничета. — Още докато говореше, осъзна колко нелепо звучи всичко и се усмихна.

— Виждаш ли? — Вече успокоена, тя се наведе напред. — Животът наистина е като съзлив сериал.

— Твоят живот действително е такъв. Трима бивши годеници?

— Зависи как ги броиш. — Бес хвана ръката му, беше ѝ приятно да я усеща в своята. — Не съм била сгодена с Лорънс. Той наистина ми даде пръстен и сърце не ми даваше да му кажа, че е крещящ. Но никога не сме обсъждали женитба.

— Един от десетте най-богати мъже в страната ти е подарил крещящ пръстен, но не сте обсъждали женитба?

— Точно така. Той е много мил човек — малко надут понякога, но кой не би бил, когато е заобиколен от толкова много хора, готови да пълзят? Може ли да си поръчаме чипс или нещо такова?

— Разбира се. — Той махна на сервитьорката. — Значи не си искала да се омъжиш за него.

— Не съм и помисляла за това. — Тя опита да си представи брака с Лорънс. — Не, мисля, че и двамата нямаше да сме щастливи. Той смята, че съм забавна и малко ексцентрична. Да си магнат невинаги означава само забавления и игри.

— Щом казваш.

Тя се засмя.

— Но предпочете друг тип жена за следващата си съпруга. — Тя си взе от чипса и солените бисквити, донесени от сервитьорката. — Приятно ми беше да съм влюбена в него няколко седмици, но не беше романсът на века.

— А другият?

— Чарли. — В гласа ѝ се прокрадна копнеж. — Наистина бях лапнала по Чарли. Около него сякаш имаше сияние. Толкова силно се интересуваше от хората, от емоциите, от мотивацията. — Тя ухапа нова бисквитка. — Най-хубавото при Чарли е, че е много добър. Прекалено добър за мен. Разбираш ли, аз се присъединих към Грийнпийс. Чарли летя до Аляска, за да помогне да почистят разлетия нефт. Той е способен да се посвети изцяло на дадена кауза. Ето защо Габриела е идеална за него.

— Габриела?

— Съпругата му. Срецнали се на митинг за спасение на китовите. Женени са вече почти две години.

— Била си сгодена за женен мъж?

— Не — обидено се нацупи Бес. — Разбира се, че не. Той се ожени, след като бяхме сгодени — искам да кажа, след като вече не бяхме сгодени. Чарли никога не би измамил Габриела. Прекалено е почтен.

— Извинявай. Моя грешка. — Той се подвоуми дали да не смени темата, но тази беше толкова интересна. — А Джордж? Той между Чарли и Стрейтър ли беше?

— Не, Джордж беше преди Чарли и след Трой. Сякаш в друг живот.

— Трой? И друг ли е имало?

— О, не си знаел за него. — Тя подпря брадичка с ръка. — Предполагам, източникът ти не е ровил много назад. С Трой бяхме сгодени в колежа. Само няколко седмици. Едва ли се брой.

Алекс отново вдигна питието си.

— Едва ли.

— Както и да е, Джордж беше грешка. Макар че никога няма да го призная пред Лори. Ще злорадства.

— Джордж е бил грешка? А останалите не, така ли?

Тя поклати глава.

— Житейски опит. Но Джордж... Е, с него проявих безразсъдство. Съжалявах го, защото беше уверен, че страда от неизлечима болест. Още от детската градина започнал да ходи на психоаналитик. Не трябваше да започваме връзка. Наистина изпитах облекчение, когато се ожени за Нанси.

— Това нещо като хоби ли е? — попита Алекс.

— Не. Хората избират и планират хобито си. Аз никога не планирам да се влюбя. Това просто се случва — усмихна се Бес. — Хубаво е, а когато свърши, никой не страда. Не е на сексуална основа като при Вики. Тя скача от мъж на мъж, защото това ѝ дава усещането за сексуална власт. Зная, повечето хора мислят, че ако имаш връзка с някой мъж — особено ако си сгодена за него — непременно спиш с него. Но това невинаги е вярно.

— А ако не си сгодена за него?

Тъй като въпросът го изискваше, тя срещна погледа на мъжа.

— Всяка ситуация си има собствени правила. За тази обаче все още не зная правилата.

— Нещата могат да станат сериозни.

— Такава възможност винаги съществува.

— За мен са достатъчно сериозни и сега, за да те попитам виждаш ли се с друг мъж?

Знаеше, че ще се случи. Не бе способна да предотврати това бавно, безболезнено плъзгане към любовта.

— Питаш ме дали се виждам с друг мъж, или ме молиш да не се виждам?

За него не беше безболезнено. Беше ужасяващо. С цялата сила на волята, която му беше останала, Алекс се задържа на тънкия

нестабилен лед.

— Моля те да не се виждаш с друг. И ти казвам, че не искам никой друг. Дори не мога да понеса мисълта за друг.

Бес се наведе напред и нежно го целуна по устните.

— Няма друг.

Той притисна длан към страната ѝ и задържа още миг устните ѝ върху своите. Дори докато я целуваше, той се запита колко ли други мъже са я чули да изрича същите думи.

Каза си, че е ревнив глупак. С усилие успя да задуши това чувство. Стана, хвана ръцете ѝ и я изправи.

— Би трябвало да танцуваме.

— Така ми беше казано, Алекси. — Сгушила се в любовта като в топъл халат, тя обхвана лицето на мъжа.

— Какво има?

— Само проверявам. Искам да се уверя, че вече не си ми ядосан.

— Не съм. — За да ѝ докаже, той я целуна по върха на нослето.

Не, не е ядосан, помисли си тя, взряна в очите му. Но нещо друго хвърляше сянка върху лицето му. Все още не можеше да определи какво.

— Второто ми име е Луиза.

— Добре — усмихна се Алекс.

— Опитвам да се сетя дали има нещо друго, което би искал да знаеш и което не съм ти казала. — Копнееца за близостта му, тя притисна буза към неговата. — Наистина нямам никакви тайни.

Алекс зарови лице в косата ѝ. Господи, как бе съумяла дотолкова да го обсеби? Той я привлече в обятията си и я притисна към себе си.

— Зная всичко, което ми е нужно — промълви. — Ще трябва да уточним тези правила, Бес. Ще трябва да ги уточним бързо.

— Дадено. — Тя нямаше представа какво я кара да отлага. Щеше да е толкова лесно да си тръгнат бързо от клуба, да се прибере вкъщи с него. Тялото ѝ жадуваше за ласките му. И все пак...

Първата тръпка на паниката я изплаши и я накара да се отдръпне и да се усмихне. Прекалено широко. Не се страхувам, каза си. И не бе нужно да прекалява с анализите. Когато дойдеше време да продължи напред, щеше да го стори. Това беше всичко.

— Хайде, детективе — подкани го тя. — Да видим дали ще можеш да се мериш с мен на дансинга.

СЕДМА ГЛАВА

Алекс прегледа доста страховит протокол от аутопсията на случай, в който съществуваше подозрение в убийство и самоубийство, като се опита напълно да изключи от съзнанието си Бес, която седеше отдясно до него и бързо-бързо пишеше в бележника си. Трябваше да признае, че тя държи на думата си. Макар да си мърмореше от време на време, не вдигаше шум, не се натрапваше и щом разбра, че той няма намерение да отговаря на въпросите ѝ, започна да ги отправя към Джъд.

Не можеше да каже, че тя е проблем. Но, разбира се, тя беше проблем. Беше там. И тъй като беше там, той мислеше за нея.

Беше облечена скромно, с широки панталони с цвят слонова кост и тъмносин пуловер. Сякаш консервативните дрехи щяха да ѝ помогнат да се слее с обстановката и да го накара да забрави, че го притеснява, помисли си Алекс. Невъзможно. Та той усещаше присъствието ѝ с всяка своя фибра.

Усещаше аромата ѝ — свеж и изкустителен — да дразни сетивата му цяла сутрин. Промъкваше се в мозъка му така както ловък крадец може да се промъкне през прозореца на втория етаж.

Усещаше и присъствието ѝ — не му беше нужен инстинкт на ченге, за да се досеща, че тя е зад него, да си представя как големите ѝ зелени очи следят всяко негово действие. Да си представи как неспокойните ръце драскат бележка след бележка, а устните ѝ се извиват в усмивка, когато ѝ хрумне нова идея.

Дори да бе облечена в картон, пак щеше да го възбужда.

Толкова е чаровен, помисли си Бес и се усмихна вътрешно. Беше ѝ приятно да го наблюдава как работи — как прокарва пръсти през гъстата си коса, когато се замисли. Как премества телефонната слушалка на другото си ухо, за да може да си води бележки. Как се

променя тонът му — ту рязък и не търпящ възражения, ту спокоен и настойчив — в зависимост от това какво искаше от слушателя.

И най-много я забавляваше неспокойното помръдване на раменете му, раздразнението, което струеше от всеки мускул, когато започваше да усеща твърде осезаемо присъствието ѝ.

Изпитваше непреодолимо желание да го целуне по врата и да види какво чете.

След като забеляза, че се мръщи на няколко пъти, тя дръпна стола си назад и престана да наднича през рамото му.

Бес оказваше пълно съдействие, бе принуден да признае Алекс. Което само влошаваше нещата. Искаше му се тя да си отиде. Как можеше да обясни, че му е невъзможно да се съсредоточи върху работата си, когато жената, в която бе влюбен, го наблюдаваше как чете протокол от аутопсия?

— Заповядай. — С приятелска усмивка Бес му подаде чаша кафе. — Струва ми се, че ще ти дойде добре.

— Благодаря. — Сметана, без захар, отбеляза Алекс, щом отпи. Беше запомнила. Дали това бе част от чара ѝ? Способността ѝ да попива всички дребни подробности за хората? — Сигурно се отегчаваш.

Тя приседна на крайчеца на бюрото му.

— Защо мислиш така?

— Почти нищо не се случва. — Той махна към купчината папки. Може би щеше да успее да я убеди, че си губи времето. — Ако телевизионното ти ченге се занимава само с канцеларска работа, рейтингът ви ще падне.

— Искам да покажем различни аспекти от работата му. — Тя счупи на две шоколадово десертче и подаде половината на Алекс. — Например, че трябва да се съсредоточи и да си върши работата сред целия този хаос.

— Какъв хаос?

Тя се усмихна отново и надраска нещо в бележника си. Той дори не го забелязваше. Нито го чуваше. Целият този шум, движение, суматоха. Десетки малки трагедии се бяха разиграли пред очите ѝ тази сутрин, бяха я заинтригували, а ето че той не бе забелязал нищо.

— Ей там доведоха един пласьор на наркотици — кимна тя към съседното помещение. — Слабичък мъж с бяла мека шапка и сако на райета, щедро напръскан с одеколон.

— Паскуале — рече Алекс, разпознал описанието. — И какво?

— Видя ли го?

— Подуших го. — Той сви рамене. — Не е за моя отдел.

Бес се засмя, кръстоса крака и се настани удобно.

— Един кореец влетя тук и се разкрещя, че в магазина му са вилнели вандали. Беше толкова развълнуван, че не можеше да каже и думичка на английски. Наложих да повикат преводач.

— Да, случва се. — Какво се опитваше да му докаже тя, запита се Алекс.

Бес се усмихна и дояде десертчето.

— Веднага след това доведоха една жена, пребита от приятеля си. Седеше ето там — посочи тя — и го защитаваше, макар лицето ѝ да бе цялото подуто. Детективът в дъното се скара с жена си по телефона. Беше забравил годишнината от сватбата им.

— Трябва да е бил Роджърс. Той винаги се кара с жена си. — Търпението му се изчерпа. — Какво общо има всичко това?

— Атмосферата — поясни Бес. — Престанал си да я забелязваш и си се превърнал в част от нея. Интересно е за наблюдение. Освен това си много организиран — добави тя и облиза шоколада от пръста си. — Не като Джъд с неговите спретнати малки купчинки, но така разхвърляш нещата около себе си, че да можеш да намериш това, което ти трябва, точно навреме.

— Неприятно ми е да се взираш в мен, докато работя. — Той плесна ръката ѝ, протегната към протокола от аутопсията.

— Зная — ухили се тя, без да се обиди и се наведе към него.

Очите ѝ закачливо проблясваха. Но в тях се четеше и нещо друго. Не му се беше случвало досега да зърне желание и неподправено веселие, слети в едно. Нямахше представа, че подобна комбинация е в състояние да разпали до такава степен кръвта му.

— Изглеждаш много сексапилен, като се ровиш из всички тези папки с пистолета под мишница и с разрошена коса. Очите ти проблясват заплашително.

Алекс раздражено се размърда на стола си.

— Престани, Макний.

— Харесва ми как потъмняват очите ти, когато чуеш по телефона някое важно сведение.

— Обадиха се от химическото чистене.

— Аха. — Тя взе кафето му и отпи. — Каж ми нещо, Алекси. Раздразнен ли си, задето съм тук, или изнервен?

— И двете. — Той стана. Сигурно имаше нещо, което можеше да свърши на някое друго място.

— Така си и мислех. — Тя плъзна пръст под ремъка на кобура му. Не се страхуваше от пистолета. Всъщност надяваше се един ден Алекс да ѝ позволи да го подържи. Така щеше да разбере какво е усещането. Какво изпитва той, когато е принуден да го извади от кобура. — Знаеш ли, дори не си ме целунал.

— Няма да те целуна тук.

Тя бавно вдигна поглед. В очите ѝ се четеше предизвикателство.

— Защо не?

— Защото следващия път, когато те целуна... — Без да откъсва поглед от нея, той плъзна ръка около шията ѝ и погали с палец нежната кожа. Предизвикателната ѝ усмивка се стопи. — Когато наистина те целуна, ще бъдем само двамата. И ще те целувам, докато престанат да съществуват всякакви правила. Докато изчезнат всички задръжки.

Това ли искам, запита се Бес. Може би. Сега, докато кожата ѝ тръпнеше под ласката на пръстите му, бе сигурна, че иска точно това. Но имаше и нещо друго — странна смесица от копнеж и страх, която ѝ бе тъй непозната, че я накара да отстъпи назад.

— Какво има, Макний? — Развеселен от реакцията ѝ, той отдръпна ръка. — Сега кой кого изнервя?

— Би трябвало да работим — напомни му тя. — А не да се изнервяме.

— Станисласки.

Алекс задържа още миг погледа ѝ, преди да отмести очи към шефа си.

— Капитане.

— Извинявай, че прекъсвам светските ти ангажименти — кисело рече той. — Но ми трябва протоколът от аутопсията.

— Веднага. — Алекс се извърна да го вземе, а Бес протегна ръка на Трилуотър.

— Капитане, радвам се да се запознаем. Аз съм Бес Макний. Искам да ви благодаря за съдействието, което полицията ми оказа днес.

Трилуотър се намръщи за момент, сетне си спомни молбата на кмета и въздъхна.

— Да. Вие сте сценаристката. — Подигравателна усмивка изкриви устните му. — На сълзливи сериали.

— Да, аз съм. — Усмивката ѝ затъмни флуоресцентните лампи. — Чудех се... бих ли могла да отнема малко от времето ви? Зная, че сте много зает, тъй че няма да ви задържам.

Той бе настроен враждебно към нея. И двамата си даваха сметка за това, както и всички останали ченгета, които се навъртаха наоколо, за да подочуят нещо от разговора. Но чиновническата работа го бе научила, че дипломацията често е единственото му оръжие. Пък и щом веднъж ѝ демонстрираше отношението си, тя щеше да се махне от главата му и да си намери друга жертва.

— Защо не дойдете в кабинета ми, госпожице Макний?

— Благодаря. — Тя се усмихна на Алекс и последва Трилуотър.

— Позволяваш ѝ да влезе там съвсем сама? — промърмори Джъд.

— Аха. — Алекс с усилие сдържа усмивката, щом стъклената врата на Трилуотър се затвори. — О, да. И възнамерявам добре да се позабавлявам.

Десет минути по-късно Алекс рязко вдигна глава, дочул гръмогласен смях. Завъртя стола си и зърна Трилуотър да извежда Бес от кабинета си. Двамата се смееха заедно като стари приятели, припомнили си отдавнашна шега.

— Ще запомня това, Бес.

— Само не казвайте на кмета откъде сте го чули.

— Зная как да пазя в тайна източниците си. — Все още с усмивка на уста, той се извърна към зяпналия Алекс. — Детективе, погрижете за госпожица Макний. Постарайте се да получи всичко, от което се нуждае.

— Да, сър. — Той отмести очи към Бес. Младата жена изглеждаше невинна като димящ пистолет. — Ще се постарая госпожица Макний да получи точно това, от което се нуждае.

Бес сложи длан върху ръката на Трилуотър.

— Благодаря още веднъж, Доналд.

— За мен е удоволствие. Чувствай се като у дома си.

— Доналд? — повтори Алекс, когато капитанът се отдалечи.

— Да. — Бес почисти невидима прашинка от ръкава си. — Така се казва.

— Тук използваме няколко по-различни наименования. Какво, по дяволите, правихте вътре?

— Ами побъбрихме си. Какво друго?

Алекс хвърли поглед през рамо и забеляза колегите му да си разменят банкноти. Бяха се обзаложили, че Трилуотър ще я сдъвче и изплюе за десет минути. Тъй като сам бе загубил двайсетачка, Алекс никак не беше доволен.

— Седни и пази тишина — рече той. — Имам работа.

— Разбира се.

Преди Бес да успее да седне, телефонът иззвъня.

— Станисласки. Да. — Той слуша минута-две, сетне извади бележника си и започна да записва. — Чувам те. Знаеш какви са правилата, Бумър. Зависи дали си струва. — Кимна и остави бележника. — Да, ще поговорим. Ще бъда там. След десет минути.

Когато Алекс затвори телефона и грабна якето си, Бес в миг се озова до него.

— Какво има?

— Трябва да отида на една среща. Джъд, да тръгваме.

— Идвам с теб.

Алекс дори не хвърли поглед назад. Вече се опитваше да я изтика в някой далечен ъгъл на съзнанието си.

— И дума да не става.

— Идвам с теб — повтори тя и се вкопчи в ръката му. — Такава е сделката.

Алекс опита да се освободи от хватката ѝ, ала не успя. Май подцених силата ѝ, мина му през ума.

— Аз не съм сключвал сделка.

Мога да бъда твърда и хладнокръвна също като него, каза си Бес. Закова се на място и вирна брадичка.

— Началникът ти е сключил сделка. Идвам с теб, детективе, където и да отиваш. Един ден от живота ти, забрави ли?

— Добре. — Раздразнението вибрираше в тялото му, докато се взираше в нея. — Идваш... и оставаш в колата. Не желая да плашиш информатора ми.

— Искаш ли аз да карам? — предложи Джъд, докато слизаха по стълбите към гаража.

— Не. — Отговорът не търпеше възражения.

Джъд сви рамене. Сетне отвори на Бес задната врата на колата им без отличителни знаци, тъй като Алекс се отправи към шофьорското място.

— Къде отиваме? — попита Бес, решена да бъде учтива.

— Да говорим с боклука на света — рязко отвърна Алекс, докато излизаше от гаража.

— Звучи вълнуващо — подхвърли Бес. И беше съвсем искрена.

Никога не бе идвала в тази част на града. Върху прозорците на голяма част от магазините бяха заковани дъски. Тези, които все още работеха, изглеждаха мръсни и запуснати. Хората вървяха забързано, ала като че ли нямаше къде да отидат.

Странно как Алекс умее да се слива с обкръжаващата го среда, помисли си тя. Не се дължеше само на избелелите джинси и износеното яке, нито пък на разрешената коса. Сякаш целият се преобрази — погледът му, стойката, извивката на устните. Никой не би спрял поглед на него. А ако все пак го стореше, нямаше да види ченге, а просто още един нещастник, който се мотаеше безцелно по улиците.

Вземайки пример от него, тя измъкна чантичката с козметика. Сложи си по-тъмно червило, засили очната линия и сенките. Опитва няколко отегчени физиономии пред огледалцето на пудрата и реши да пораздърпа косата си.

Алекс хвърли поглед назад и се намръщи.

— Какво правиш с лицето си, по дяволите?

— Влизам в ролята — весело отвърна тя. — Също като теб. Ще арестуваме ли някого?

Той само се извърна и промърмори нещо неразбрано.

Такъв ми е късметът, помисли си. Искеше да се вмъкне незабелязано при Бумър, а ето че му се беше лепнала своенравна червенокоса жена, която смяташе, че си играят на стражари и апаши.

Без да се засегне, Бес прибра огледалцето и огледа района. Паркирането не беше проблем тук. Бес реши, че ако някой си остави колата за десет минути без надзора, едва ли като се върне, ще намери дори един болт.

Алекс спря до тротоара и изруга. Не можеше да остави Бес в колата, по дяволите. Зърнеха ли я някои бездомници или наркомани, щяха жива да я изядат.

— Слушай внимателно. — Той се извърна и се наведе през облегалката. — Стой близо до мен и си дръж устата затворена. Никакви въпроси, никакви коментари.

— Добре, но къде...

— Никакви въпроси. — Той излезе, тръшна вратата и изчака младата жена. Хвана я за лакътя и я поведе по тротоара. — Ако нарушиш правилата, кълна се, ще ти сложа бележниците.

— Романтичен е, нали? — обърна се Бес към Джъд. — Тръпки ми полазват по гърба.

— Затваряй си устата, Макний — мрачно нареди Алекс и я дръпна през някаква мръсна врата в тясно задушно магазинче.

Трябваха й няколко минути, за да се ориентира на мъждивата светлина. Имаше множество етажерки с прашна стока. Радиоапарати, рамки за картини, домакински уреди. Музикални инструменти. В дъното се виждаше голяма стъклена витрина с дълга диагонална пукнатина. Предпазното стъкло стигаше до тавана. В него бе изрязано малко прозорче като на гишетата в банките, пред него се спускаше решетка.

— Заложна къща — рече Бес с такова явно задоволство, че Алекс й се озъби.

— Една дума за атмосферата и ще те напердаша.

Но тя вече вадеше бележника си.

— Давай, върши си работата. Няма дори да забележиш, че съм тук.

Разбира се, мина му през ума. Възможно ли бе някой да не забележи, че тя е тук, след като слънчевият й аромат проникваше през цялата мръсотия и прахоляк? Алекс приближи до гишето и в същия миг от задната врата се появи мършав мъж в широка бяла риза.

— Станисласки.

— Бумър. Какво имаш за мен?

Бумър се ухили и прокара пръсти през черната си коса, щедро намазана с брилянтин.

— Няма да съжаляваш, че дойде. Знаеш, че съдействам на закона. Ама човек трябва да си изкарва прехраната.

— Смъкваш кожата на всеки бедняк, който влезе през вратата.

— О, сега вече ме засегна — грейнаха сините очи на Бумър. — Новак ли е? — попита той и кимна към Джъд.

— Беше.

След като му хвърли преценяващ поглед, Бумър отмести очи към Бес. Тя оглеждаше стоките му.

— Май имам клиент. Почакайте.

— Тя е с мен. — Алекс го стрелна с поглед, за да предотврати излишните въпроси. — Просто забрави, че е тук.

Бумър вече бе оценил трите пръстена на ръката на Бес, както и висящите ѝ сини обеци от топаз. Той с мъка потисна разочарованието си.

— Ти си шефът, Станисласки. Обаче искам всичко да остане в тайна.

Алекс се наведе към прозорчето. Гласът му беше тих и страховит.

— Окаже ли се, че ме разиграваш, Бумър, ще се наложи да вляза и хубавичко да огледам какво държиш в задната стаичка.

— Стока. Само стока. — Но мъжът се ухили. Не хранеше никакви илюзии за Алекс. Бумър усещаше кога хранят неприязън към него, ала също така знаеше, че двамата имат нещо като уговорка. А досега и двамата извличаха полза от това. — Имам нещо за проститутките, дето ги нарязаха.

Макар че изражението му не се промени и нито едно мускулче на лицето му не трепна, Алекс застана нащрек.

— Какво нещо?

Бумър само се усмихна и потърка палеца и показалеца си. Когато Алекс измъкна двайсетачка, банкнотата бързо изчезна през решетките.

— Още двайсет, ако ти хареса това, което ще ти кажа.

— Ако си заслужава, ще ги получиш.

— Знаеш, че ти имам доверие. — Бумър се наведе напред и от него лъхна миризма на брилянтин и пот. — Плъзнал е слух, че търсиш богат негодник. Името му е Джак.

— Дотук не ми казваш нищо ново.

— Ще стигна и до същественото, приятел. Първата, дето я пречукаха, беше от момичетата на Големия Ед. Разпознах я по снимката във вестниците. Хубавица беше. Не че съм използвал някога услугите ѝ.

— Обърни страницата, Бумър.

— Добре, добре. — Той се ухили на Джъд. — Шефът ти не си пада по разговорите. Чух, че и двете нещастни дами имали еднакво бижу.

— Имаш добър слух.

— Човек с моята професия чува разни неща. Вчера тук дойде една млада дама. Искаше да заложил медальона си. — Бумър отвори чекмеджето и измъкна тънка златна верижка. На нея висеше сърчице, пропукано през средата. Алекс протегна длан, ала Бумър поклати глава. — Дадох ѝ дващсетачка за него.

Без да каже дума, Алекс измъкна нова банкнота от портфейла си.

— Струва ми се, че ми се полага известна печалба.

— Полага ти се да отговориш на някои въпроси в полицията — рече Алекс и леко дръпна парите.

Бумър сви рамене и размени сърчицето за банкнотата. И без това беше дал на момичето само десет долара.

— Беше още дете — добави той. — Около осемнайсетгодишна, най-много дващсет. Все още хубава. Руса, със сини очи. Имаше малка бенка точно тук. — Той посочи до лявата си вежда.

— Имаш ли адреса ѝ?

— Е, това...

— Дващсетачка за адреса, Бумър. — Тонът на Алекс подсказваше на мъжа да вземе парите.

Доволен, Бумър назова хотел, който се намирал на няколко пресечки.

— Подписа се Кристъл — додаде той, тъй като желал да запази партньорството им и занапред. — Кристъл Лару. Сигур го е измислила.

— Да проверим — подхвърли Алекс към Джъд и потупа Бес по рамото. Вниманието ѝ бе погълнато от грозна пиринчена лампа с формата на изправен на задните си крака кон. — Да тръгваме.

— Само минутка. — Тя се усмихна на Бумър. — Колко струва?

— О, за теб...

— Не ти трябва. — Алекс я повлече към вратата.

— Искам да я купя...

— Грозна е.

Раздразнена от загубата, ала доволна, че е записала целия разговор, Бес въздъхна.

— Точно затова исках да я купя. — Ала се качи покорно в колата и започна да записва впечатленията си.

„Малка заложна къща. Много мръсна. Най-вече боклуци. Отлично място за престъпници. Собственикът е абсолютен мазник. Алекси напълно контролира размяната, все едно играе игра. Леко отвлечен, ала готов да използва инструментите, които са му под ръка.“

Тъкмо спря да пише и Алекс отново спря до тротоара.

— Същите правила — рече на Бес, щом излязоха от колата.

— Разбира се. — Стиснала устни, тя огледа занемарения хотел. Разпозна, че е от онези, в които се наемаха стаи за час. — Тя тук ли живее?

— Кой?

— Момичето, за което говорехте — вдигна вежда Бес. — Не съм глуха, Алекси.

Трябваше да се досети.

— Дръж си устата затворена.

— Не е нужно да си груб — рече тя, щом се отправиха към входа. — Знаеш ли какво, само за да ти докажа, че не съм ти обидена, предлагам да ви черпя и двамата с обяд.

— Страхотно. — Джъд галантно ѝ отвори вратата.

— Толкова лесно може да те купи човек — промърмори Алекс на партньора си, щом пристъпиха в мръсното фоайе.

— Ей, нали трябва да се яде от време на време.

Не трябваше да я водя тук, рече си Алекс. На това мръсно място, което миришеше на боклуци и плесенявали мечти. Възможно ли бе да не ѝ въздейства по никакъв начин, запита се той, сетне се опита да прогони мислите за нея и приближи до рецепцията.

— Имате ли Кристъл Лару?

Администраторът надникна иззад вестника си. Цигара без филтър висеше в ъгъла на устните му. По лицето му се четеше пълно безразличие.

— Не питам за имена.

Алекс извади значката си и я тикна пред лицето му.

— Руса, около осемнайсетгодишна. Хубава. С бенка до веждата. Проститутка.

— Не ги питам и как си изкарват прехраната — сви рамене мъжът и отново насочи вниманието си към вестника. — Стая двеста и дванайсет.

— Тя вътре ли е?

— Не съм я видял да излиза.

Алекс и Джъд се отправиха към стълбището, Бес ги последва, като четеше надписите, които многобройните наематели бяха надраскали по стените.

Зад една от вратите на първия етаж се чуваше бурна караница. Някой удряше по стената от съседната стая и настояваше — доста цветисто — двамата опоненти да млъкнат.

Торба с боклук бе разпиляна по стълбите между първия и втория етаж. Явно доста е била претъпкана.

Алекс почука на стая двеста и дванайсет и почака. Почука отново и извика:

— Кристъл. Трябва да поговорим.

Хвърли поглед към Джъд и опита да отвори вратата. Завъртя топката без усилие.

— Мислех, че като живее в такова място поне ще заключи стаята си — подхвърли Джъд.

— И ще постави експлозиви — додаде Алекс и измъкна пистолета си. Джъд също извади оръжието си. — Остани в коридора — нареди Алекс на Бес, без да я поглежда. Дватама мъже влязоха с насочени пистолети.

Тя изпълни точно нареждането. Но това не ѝ попречи да види. Кристъл не бе излязла и никога вече нямаше да излезе на улицата. Докато вратата се люлееше отворена, Бес се взираше в проснатото върху изтърбушения матрак тяло. Лъхна я миризма на кръв и нещо още по-лошо.

Смърт. Насилствена смърт. Беше писала за нея, обсъждала я бе, наблюдавала бе как се заснема във филм.

Но никога не се бе срещала лице в лице с нея. Никога не си бе давала сметка, че само за миг едно човешко същество може да се превърне в безжизнен труп.

Някъде отдалече чу Алекс да ругае, отново и отново, ала не бе в състояние нито да помръдне, нито да откъсне очи от тялото, докато мъжът не закри с тяло ужасната гледка. Той сложи ръце на раменете ѝ и леко я разтърси.

Господи, никога през живота си не съм усещала такъв ужасен студ, помисли си Бес. Никога.

— Искам да слезеш долу.

Тя успя да вдигне поглед. Леденият гняв в очите му я накара да потрепери.

— Какво?

Той едва не изруга отново. Беше пребледняла като платно, а зениците ѝ се бяха свили като връхчета на топлийки.

— Слез долу, Бес. — Той се опита да стопли ръцете ѝ, макар да съзнаваше, че е невъзможно. — Чуваш ли ме? — попита нежно.

— Да. — Тя навлажни устни и ги стисна. — Извинявай. Да, чувам те.

— Слез долу и остани във фойето. Не казвай нищо, не прави нищо, докато някой от двамата ни с Джъд не слезе долу. Разбра ли? — Алекс отново я разтърси леко и се запита какво ли ще направи, ако тя се сгуши в прегръдките му. — Разбра ли?

Тя си пое въздух на пресекулки и кимна.

— Тя е... толкова млада. — С усилие преглътна буцата, която заплашително се надигна в гърлото ѝ. — Добре съм. Не се тревожи за мен. Добре съм — повтори тя, извърна се и заслиза по стълбите.

— Тя не трябваше да вижда това — рече Джъд. Собственият му стомах се гърчеше.

— Не би трябвало никой да вижда подобни неща. — Потискайки напълно чувствата си, Алекс затвори вратата зад себе си.

Бес остана. Отказа да си тръгне, когато Джъд слезе и предложи да я откара вкъщи. Намери си стар стол и се настани в ъгъла, докато покрай нея минаваха хората, чиято работа бе свързана със смъртта. Наблюдаваше ги как идват и си отиват — първо се появиха патолозите, сетне полицейския фотограф, накрая служителите в моргата.

Внимателно се взираше в хората, които се тълпяха наоколо, задаваха въпроси, подхвърляха забележки и биваха прогонвани от

ченгетата с безизразни лица.

Страдаше за непознатото момиче, бе обзета от гняв заради загубения живот. Но остана. Не заради работата си. Заради Алекс.

Той ѝ беше ядосан. Разбираше го и не задаваше въпроси. Когато двамата мъже приключиха работата си на местопрестъплението, тя се върна в участъка заедно с тях, без да пророни дума. Седна на същия стол, на който бе седяла сутринта.

Заточиха се безкрайно дълги часове. По някое време тя се измъкна и донесе сандвичи на Алекс и Джъд. След време Алекс отиде в друга стая. Тя го последва мълчаливо, забеляза дъска, на която бяха забодени снимки. Ужасяващи снимки.

Отмести поглед от тях, взе си стол и изслуша как Алекс и останалите детективи обсъждат последното убийство и водещото се разследване.

По-късно се върна заедно с него в заложената къща. Изчака търпеливо, докато той разпитваше отново Бумър. Чака доста по-дълго, когато Алекс и Джъд се върнаха в хотела, за да разпитат служителя на рецепцията и наемателите.

Също като тях научи твърде малко за Кристъл Лару. Истинското име на момичето беше Кати Сигал, някога бе живяла в Уисконсин. Беше тежко, много тежко за Бес да слуша как Алекс издирва и уведомява родителите ѝ. Още по-тежко ѝ бе да научи от разговора, че не ги е грижа. За тях дъщеря им отдавна беше мъртва.

Кати бе работила сама, без сводник. Убита бе в малката стаичка с изтърбушен матрак два месеца след като се бе пренесла там. Никой не я познаваше. Никой не бе пожелал да се запознае с нея.

Никой не се бе интересувал от нея.

Алекс не бе в състояние да разговаря с Бес. Не беше по силите му. Не споделяше тази част от живота си с никого, на когото държеше. Вярно, че като обществен защитник сестра му Рейчъл виждаше някои неща от работата му, но според Алекс и това бе твърде много. Може би точно затова пазеше настрана от служебните си задължения останалата част от семейството и любимите си хора.

Не можеше да забрави изражението на Бес, когато стоеше вцепенена в онзи коридор. Трябваше да съществува начин да я защити, да я предпази от собственото ѝ твърдоглавие.

Ала не я беше защитил, не я бе предпазил, макар да се бе закълел да прави точно това за хората, които никога не бе срещал, от първия ден, откакто носеше полицейската значка. Ала ето че за нея, за жената, която — Господи, да, за жената, която обичаше — сам бе отворил вратата и я бе поканил вътре.

Не ѝ проговори дори когато стана време да си тръгват. И в мълчанието гневът растеше, набъбваше, разяждаше го отвътре. Думите дойдоха, когато пристъпи в апартамента ѝ и затвори вратата след себе си.

— Достатъчно ли ти беше?

Не беше в настроение за кавги. Чувствата ѝ, винаги толкова близо до повърхността, бяха напълно изсмукани от видяното и чутото през деня. Щеше да го остави да крещи, щом толкова бе желанието му, но беше уморена, изтощена и страдаше заради него.

— Нека ти наля нещо за пиене — рече тихо, ала той я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Записа ли всичко? — Хладната, ужасяващо овладяна ярост се изля върху нея. — Откри ли начин да го използваш, за да забавляваш милионите зрители?

— Съжалявам. — Това беше всичко, което успя да изрече. — Алекси, толкова съжалявам. — Тя пое дълбоко въздух. — Искам бренди. Ще донеса и за двама ни.

— Чудесно. Имаме нужда именно от хубаво изискано бренди.

Бес отиде да избере бутилка от старинния лакиран шкаф за напитки.

— Не зная какво искаш да ти кажа. — Тя предпазливо и бавно наля в две чаши. — Ще ти се извиня, задето избрах този ден, ако това ще ти помогне. Ще ти се извиня, задето с присъствието си ти създадох допълнителни трудности. — Тя му подаде чашата, ала мъжът не я пое. — В момента съм готова да кажа всичко, каквото искаш да чуеш.

Не можеше да превъзмогне болката, не можеше да понесе мисълта, че сам е отворил вратата към ужаса, който тя никога нямаше да забрави.

— Не трябваше да си там. Не трябваше да виждаш всичко това.

Тя въздъхна и остави чашите. Може би брендито нямаше да помогне.

— Ти беше там. Ти го видя.

Очите му хвърляха пламъци.

— Това ми е работата.

— Зная. — Тя нежно докосна бузата му. — Зная.

Той сграбчи китката ѝ и я задържа, преди да се извърне.

— Не искам да се докосваш до работата ми. Не искам никога повече да се докосваш до работата ми.

— Не мога да ти обещаю такова нещо. — Тя обви ръце около кръста му и притисна буза в гърба му. Беше твърд като стомана, непоклатим като гранит. — Не и ако искаш да има нещо между нас.

— Точно защото искам да има нещо между нас.

— Алекси. — Толкова силни емоции, помисли си тя. Помитаха я, преди да успее да ги разгадае. Но този път... Беше толкова дълъг уморителен ден, напомни си тя. По-късно щеше да има време да помисли. — Ако искаш някой, когото да затвориш в уютно тъгълче, аз не съм подходяща. — Той се обърна и Бес отново плъзна длани по страните му, като не му позволи да се отдръпне. — Искаш да кажа, че бях ужасена от това, което видях в онази стая? Да, така беше. Ужасена бях от жестокостта на случилото се, съкрушена бях от загубата на един тъй млад живот.

Сякаш дълго тънко острие се заби в сърцето му.

— Не трябваше да ти позволявам да идваш с мен. Тази част от живота ми никога няма да стане част от твоя.

— Замълчи. — Болката, от която бе пребледняло лицето ѝ, се превърна в решимост. — Нима мислиш, че защото пиша фантазии, не зная нищо за реалния свят? Грещиш. Зная прекрасно, просто не позволявам да съсипе живота ми. Зная също, че това, пред което си се изправил днес, може да ти се случи и утре. Или дори нещо още по-лошо. Зная, че всеки път, когато излезеш навън, може да не се върнеш. — Прокрадналият се в сърцето ѝ страх я накара да заговори по-предпазливо. — Заради професията ти това е твърде реална възможност. Но няма да позволя това да ме съсипе. Защото не мога да променя нищо в теб.

Той се взря в нея. Хиляди различни чувства бушуваха в душата му. Сетне бавно сведе чело и затвори очите ѝ.

— Не зная какво да ти кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. Изобщо не е нужно да разговаряме.

Алекс си даде сметка какво му предлага, още преди да отметне глава и да притисне устни към неговите. Желаяше я. Повече от всичко искаше да я люби, докато останалият свят изчезнеше напълно. Прокара пръсти през косата ѝ, разроши разпилените къдрици.

— Още не сме уточнили правилата.

Устните ѝ се извиха в усмивка и отново докоснаха неговите.

— Ще ги уточним по-късно.

Мъжът кимна и я привлече към себе си.

— Желая те. Имам нужда да бъда с теб. Струва ми се, че ще полудея, ако не мога да бъда с теб тази вечер.

— Тук съм. При теб.

— Бес. — Устните му се плъзнаха по скулите ѝ. — Влюбен съм в теб.

Тя усети как сърцето ѝ запърха. Това бе единственият начин да опише усещането, което не бе изпитвала досега.

— Алекси...

— Недей. — Той отново впи устни в нейните. — Не го казвай. Изричаш го твърде лесно. Просто ела в леглото. — Алекс зарови лице в косата ѝ. — За Бога, нека те отведе в леглото.

ОСМА ГЛАВА

Болка. О, тя беше чела книги, поезия, беше гледала филми. Дори беше писала такива сцени. Но никога не бе вярвала, че любовта и болката съществуват заедно, могат да се слоят в юмрук, за да наранят душата.

И все пак думите му ѝ бяха причинили болка — невъобразима болка — макар сърцето ѝ да бе отворено, за да дарява и да приема.

Този път беше по-различно. Ала как можеше да му го обясни, след като самата тя все още търсеше отговорите? А и каква полза щеше да има сега от думите, когато нуждата бе толкова силна?

Докосването ще бъде достатъчно, обеща си тя, докато се изкачваха по стълбите. За тази вечер ще бъде достатъчно. А утре всички болки ще бъдат само спомен.

Устните му се впиха в нейните — неспокойни, настойчиви. Първият безпомощен стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато мъжът я притисна към себе си и я възбуди с продължителна страстна целувка.

Пръстите ѝ трепереха, докато разкопчаваше якето му. Беше ли треперила някога заради мъж, запита се тя. Не. И когато кожената дреха падна, а ръцете ѝ се впиха в раменете му, тя осъзна, че нищо подобно не ѝ се беше случвало досега. Нито трепета, нито оголените нерви, нито паренето на сълзите, нито сладостния бавен ритъм на сърцето ѝ.

Толкова много неща ѝ се случваха за първи път.

Дъхът му секваше всеки път, щом чуеше тихите ѝ стонове и усетеше тръпките, пронизващи тялото ѝ. Стълбата сякаш беше безкрайна. С приглушен стон той грабна младата жена на ръце.

Тя срещна погледа му и макар че сърцето сякаш щеше да изхвъркне от гърдите, успя да се усмихне. Знаеше, че тази вечер той има нужда от усмивки.

— А пък аз казах, че не си романтичен.

— Случва ми се от време на време.

— Много се радвам, че присъствам в един от тези моменти — рече тя и притисна буза към гърдите му.

— Продължавай така и ще направя нещо наистина романтично. Например да падна по лице и да те изпусна.

— О, имам ти доверие, детективе. — Тя леко захапа ухото му и усети незабавната реакция на тялото му. — Пълно доверие.

Главата му бучеше, когато най-сетне изкачи стълбите. Бес обсипваше с целувки лицето му и той се насочи към първата врата.

— Най-добре това да е спалнята.

Устните ѝ потърсиха неговите, а пръстите ѝ вече разкопчаваха ризата му.

Първо усети нейния аромат. Още като пристъпи вътре, уханието го обгърна и плъзна по тялото му изкусителните си женски пръсти. Възбуждащият аромат витаеше във въздуха, без съмнение в резултат на разсипана пудра и незатворено шишенце парфюм. Дрехите ѝ бяха пъстра купчина от копринени блузи, ярки памучни панталони, преплетени чорапи. Погледът му падна на препариран щраус, два огромни фикуса отстриани на широкия прозорец, колекция от старинни шишенца, преди да спре на леглото.

Беше широк и дълъг океан от тъмносини чаршафи, сред който се издигаше внушителна планина от ярки възглавници. Всичко беше сатен и коприна.

Алекс бавно и дълбоко пое въздух. Ала ароматният въздух сякаш прогори дробовете му.

— Изглежда достатъчно голяма за шестима близки приятели.

— Обичам да има много място. — Макар стомахът ѝ да се сви при представата, която изникна в съзнанието ѝ, тя продължи: — Като бях дете, често падах от леглото.

— Така ли счупи носа си?

— Не. Но веднъж си избих зъб.

Когато я остави да стъпи до леглото, ръцете ѝ останаха обвити около врата му.

— Мисля, че ще успеем да се задържим на това легло. Стига да се постареем.

Тя се вдигна на пръсти и се взря в очите му.

— Готова съм да поема риска.

Решен да се овладее, той целуна челото ѝ, сетне бузите.

— Нека оставя пистолета си.

Мъжът свали кобура и го пусна на пода. С несръчни и вцепенени пръсти тя посегна към сакото си.

— Не. — Нервността ѝ спомогна за собственото му успокоение. Той склочи пръсти около китките ѝ. — Дай на мен. — Разкопча сакото, сетне бавно плъзна пръсти под него и обхвана гърдите ѝ. — Цялата трепериш.

— Зная.

Без да откъсва очи от нея, той плъзна сакото по раменете ѝ и го хвърли на пода.

— Страхуваш ли се от мен?

— Не. — Бес преглътна мъчително. — Боя се от това, което предстои. Малко. Знам, че е глупаво.

— Харесва ми.

— Това е хубаво. — Тя опита да се разсмее, ала само въздъхна на пресекулки. — Защото изглежда не мога да спра.

— Има много време да се отпуснеш. — Той бавно разкопча блузата ѝ я остави да се свлече. Желанието го заля като вълна. Тъмносиня коприна заблестя на приглушената светлина в рязък контраст с бледата кожа. — Не е нужно да бързаме.

— Аз... — Младата жена отметна глава, когато пръстите се плъзнаха по коприната. Бавно, нежно, сякаш нейното тяло бе първото, което докосваше. Единственото, което бе искал да докосне. — Господи, Алекси...

— Толкова отдавна си представям това. Свали си обувките. — Тя замаяно се подчини и усети как панталоните ѝ се свлякоха на пода. — Но възнамерявам да му се насладя много по-дълго. Желая те цялата. — Алекс плъзна пръсти под дантелата, изрязана високо на бедрото ѝ. Кожата бе като розов цвят, напоен от утринна роса. Очите ѝ се разшириха и потъмняха, тялото потръпна. — Цялата — повтори той.

Беше неспособна да помръдне. Всичките ѝ мускули се бяха превърнали във вода. Гореща бушуваща вода. Беше неспособна да говори, задушена от силните чувства. Мъжът я докосваше, ласките му я възбуждаха неимоверно. Нежните му пръсти галеха, съблазняваха, изследваха. Плъзгаха се по ръцете, по раменете ѝ. Сетне обратно към коприната, докато тялото ѝ пламна като в треска.

Очите му не се отделяха от нейните. Дори когато я целуваше леко, сладостно измъчвайки жадните ѝ устни, очите му оставаха отворени и нащрек.

— Подлудяваш ме — промълви с треперещ глас.

— Зная. Искам го.

Той хвана китките ѝ и плъзна пръсти по тялото ѝ, за да може да почувства собствения си отклик, отвътре и отвън, докато устните му отново докоснаха нейните. Целувката му ставаше все по-страстна, докато най-сетне ръцете ѝ се отпуснаха и сърцето ѝ заби бързо-бързо. Мъжът притисна дланите към гърдите си. Заедно разтвори разкопчаната му риза. Нетърпеливи и горещи ръцете ѝ се плъзнаха по кожата му.

Алекс я привлече към себе си и нежно я повали на леглото. Трябваше да събере цялата си воля, за да не я обладае веднага и да почувства екстаза, за който отчаяното му тяло копнееше. Съзнанието, душата му, искаха повече от това.

Изглеждаше толкова мъничка, толкова крехка. Това му напомни, че страстта може да победи нежността. Затова, докато кръвта пулсираше във вените му и ги прогаряше, той я люби бавно.

Бес откри, че една жена охотно може да се потопи в сладостта на усещанията. Знаеше, че на пода до тях има пистолет и че Алекс го бе използвал поне веднъж, за да убие човек. Ала ръцете, които се плъзгаха по тялото ѝ, бяха ръце на мъж, способен на нежност. Тя притисна длан към бузата му. На мъж, който бе способен да обича.

Който обичаше нея.

Смаяна от разкритието, тя вложи в целувката си цялата си страст, обзета от отчаяна нужда да му покаже, че чувствата му намират равностоен отклик. Сетне устните му се плъзнаха по шията ѝ, по рамото. Всички мисли, всички съображения бяха пометени без следа.

Сред топлия океан от коприна и сатен мъжът ѝ показва какво означава да желаш някого до изнемога. Да копнееш до болка, остра пронизваща болка, която поетите наричат екстаз. Бедрата ѝ се извиваха отчаяно под тялото му, ала той само продължаваше сладостното мъчение с ласкавите си устни и изкусителните ръце.

Когато езикът му се плъзна под дантелата върху гърдите ѝ, младата жена изстена и нетърпеливо обви с ръка врата му. Вкусът ѝ — мед, примесен с аромата на възбудата — почти го накара да загуби

контрол. Така че той достави удоволствие и на двамата, като жадно пое с устни твърдото зърно.

Насладата, разляла се по тялото ѝ, я накара да се извие под него, ноктите ѝ се впиха в гърба му, тя отчаяно се бореше да получи онова, което бе само на ръка разстояние и въпреки това недостижимо. Влуден от отклика ѝ, той отново впи устни в нейните и плъзна ръка между бедрата ѝ, пръстите му погалиха нежната кожа под коприната.

Невъобразимо удоволствие разтърси тялото ѝ. Заслепи я вихър от танцуващи цветове и ярки светлини. Чу собствения си вик; името на мъжа прозвуча като ридание. Сетне долови неговия стон на задоволство, когато тялото ѝ се отпусна, обзето от сладостна отмала.

Никога досега. Ръцете ѝ се отдръпнаха. Господи, никога досега не бе изпитвала подобно нещо! Чувстваше се слаба, изтощена, отмаляла. Докато дишаше на пресекулки, а очите ѝ бавно се затваряха, и двамата знаеха, че съзнанието ѝ, тялото ѝ, бяха изцяло негови.

Никога не се бе чувствал по-силен. Страстният ѝ отклик, пълното ѝ отдаване, го изпълваха със сила, каквато не бе усещал в себе си досега. Коприната изшумоля, когато свали бельото ѝ и го захвърли на пода. Кожата ѝ, още влажна от страстта, блестеше в мрака. Докосваше я, където пожелаеше, наблюдаваше как собствените му ръце моделират тялото ѝ. Злато и слонова кост. Вкусваше я, където искаше, усещаше как мускулите ѝ се стягат, когато обсипа с целувки гърдите ѝ, плъзна устни към корема. Гореща плът, притисната в гореща плът.

Сетне, нетърпелив да усети отново разтърсващата я наслада, той отново я отведе на върха, тръпнейки, когато тялото ѝ се изви, понесено от мощната вълна.

Накрая, неспособен да чака и миг повече, той проникна в нея. Стонът ѝ бе заглушен от неговия.

Бавно, като в сън, ръцете се обвиха около тялото му. Тя се надигна, за да го посрещне, да го поеме в себе си. Отначало движенията бяха нежни, и двамата се наслаждаваха на интимността, искаха да продължат момента. Ала нуждата ги изпревари, поведе ги към недостижими висини.

Ръката му се плъзна в косата ѝ, когато и последната брънка от веригата на контрола се скъса. Той извика името ѝ, понесен от вихъра на екстаза.

Тя се зачуди как е могла изобщо да се смята за опитна. Макар да бе истина, че не бе имала толкова много връзки, както мислеха някои, все пак не бе девствена.

Ала никога не бе преживявала подобно нещо. И тъй като бе жена, която разбираше добре себе си, бе сигурна, че никога няма да преживее подобно нещо отново. Освен с него.

Вече напълно спокойна, тя потърка буза в гърдите му. Притисната в обятията му, се чувстваше прекрасно и лениво се протегна като коте, когато мъжът плъзна длан по гърба ѝ.

— Ще ми го кажеш ли отново? — попита тя.

— Кое?

Бес притисна устни към гърдите му, чувствайки силните равномерни удари на сърцето му.

— Това, което всяка жена иска да чуе.

— Обичам те. — Когато тя вдигна глава, мъжът притисна пръст към устните ѝ. Знаеше, че ще го заболи да чуе същите думи от нея, след като тя няма да вложи неговите чувства.

Бес се зарадва, че е тъмно и той не може да види как усмивката изчезва от лицето ѝ.

— Дори след всичко това — предпазливо рече тя — не искаш да ти отвърна, че и аз те обичам.

Искам го повече от всичко на света, помисли си той. Повече от живота си.

— Нека оставим нещата такива, каквито са. — Той прокара пръст по лицето ѝ, наслаждавайки се на познатите черти. — Разкажи ми как си счупи носа.

Тя замълча за момент, за да възвърне самообладанието си. Не можеше да му предложи нещо, което той не искаше да приеме.

— Юмручен бой.

Алекс се засмя и я привлече в обятията си, инстинктивно успокоявайки напрежението ѝ.

— Трябваше да се досетя.

Тя опита да се отпусне. Имаше време да го убеди. Нима не бе казал, че имат много време?

— В пансиона — добави. — Бях на дванайсет, грозна като патица. Твърде слаба, със странна коса, смешно лице.

— Харесвам лицето ти. И косата. — Той нежно обхвана гърдите й. — И тялото ти.

— Не ме познаваше, когато бях на дванайсет. Когато си странен по някакъв начин, превръщаш се в мишена.

— Зная.

Заинтригувана, тя отново вдигна глава.

— Така ли?

— До петгодишна възраст не знаех английски. Преди бизнесът на баща ми да потръгне, преживяхме трудни времена. — Алекс зарови лице в косата й и вдъхна омайващия аромат. — Бях малко украинче, което носеше старите дрехи на брат си. А тогава американците не обичаха много руснаците.

— Ами бяхте такива изпечени злодеи. — Тя го целуна по бузата, утешавайки малкото момче, което някога е бил. — Трябва да ти е било доста трудно.

— Имах семейство. Бяхме силно привързани един към друг. Отначало училището беше голямо мъчение. Обиждаха ме, подиграваха ми се. Някои родители дори не позволяваха на децата си да играят с русначето. Безсмислено бе да обясняваме, че сме украинци. — Той се размърда и я притисна по-плътно в прегръдките си. — Е, след няколко насинени очи и разбити носове си спечелих репутацията на смело момче. След известно време ни приеха в квартала.

— В кой квартал?

— Бруклин. Родителите ми все още живеят там. В същата къща. — Той поклати глава и се отдръпна. Виждаше я в тъмнината, очите й му се усмихваха. — Как стана така, че заговорихме за мен, след като те попитах за носа ти?

— Приятно ми бе да те слушам.

— Та значи — при юмручен бой — напомни й той.

Бес въздъхна.

— Една от онези момичешки групички. Нали се сещаш. Страхотните момичета, коси, зъби и всичко останало. Аз бях грозотията, която обичаха да дразнят.

— Никога не си била грозотия.

— Напротив. Непохватна, старателна в учението, необщителна.

— Ти?

В тона му се долавяше такова недоверие, че Бес се разсмя.

— Кое от определенията толкова те изумява, Алекси?

— Всичките.

— Предполагам, че съм две трети поласкана и една трета обидена. Бях висока за възрастта и слаба. Доста късно разцъфтях в гърдите и бедрата.

— Може да си разцъфтяла бавно — промълви той и плъзна ръка по хълбока ѝ. — Но пък си разцъфтяла прекрасно.

— Благодаря. Умът ми обаче бе доста добре развит. Имах само шестици.

— Сериозно? — Той се ухили в мрака. — Значи си била детето, което винаги вдига графиката на успеваемостта.

— Нещо такова. В добавка на това, се чувствах много по-удобно с книгата или докато размишлявах, отколкото с кикотенето. Момичета много се кикотят. Тъй като бях твърдоглава, машинално намразих всичко, което бе популярно и модно по това време. В резултат на това понасях много подигравки.

Тя замълча за момент и понамести по-удобно възглавниците.

— Както и да е, приближаваше изпит по история. Една от хубавиците — казваше се Доун Галахър... сърцевидно лице, правилни черти, дълга руса коса. Добиваш представа, нали?

— Царицата на абитуриентския бал.

— Именно. Бяха я скъсали на изпита и искаше да препише от мен. Беше превърнала живота ми в ад, а смяташе, че като се отнася мило с мен няколко дни, позволява ми да стоя на метър от нея и може би да седна на масата ѝ на обяд, ще ѝ бъда толкова благодарна, че ще ѝ дам да препише.

— Обаче ти остана непреклонна.

— Не мамя заради никого. В крайна сметка пропадна на изпита и родителите ѝ бяха повикани в училището. Доун започна да си отмъщава, като ме щипеше всеки път, когато приближах, влизаше в стаята ми, чупеше ми нещата, крадеше ми книгите. Постоянен тероризъм. Един ден на баскетболното игрище...

— Играла си баскетбол?

— Бях капитан на отбора. Все пак бях атлетична грозотия — обясни тя. — Както и да е, тя ме спъна. И сякаш това не беше достатъчно, тя имаше приятелки от другия отбор. Удряха ме с лакти през целия мач. Имах синини навсякъде.

Внезапно завладялата го омраза го накара да стегне хватката си.

— Малки кучки — процеди.

Доволна от подкрепата, тя се сгуши в обятията му.

— Това беше като Богоявление за мен. Изведнъж прозрях, че пацифизмът, колкото и морално да звучи, може да те накара да се търкаляш в прахта. Един ден изчаках Доун пред лабораторията по химия. Започнахме със словесен двубой — там винаги съм била ненадмината. Продължихме с блъскане и смушкване и събрахме доста голяма тълпа. Тя замахна първа. Не очаквах и тя ме удари право в носа. Нека ти кажа, детективе, болката може да бъде прекрасен мотиватор.

— Отделя грозотиите от смелите момичета.

— Точно така. Трябваше да се съберат трима души, за да ме отдръпнат от нея. Но преди това успях да насиня бебешките ѝ очи, да разцепя нацупената ѝ устна и да избия няколко от перленобелите ѝ зъби.

— Браво, Макний.

— Беше хубаво — въздъхна тя. — Всъщност чувствах се толкова добре, че занаяпред трябваше много да внимавам с избухванията. Разбираш ли, не исках просто да я ударя. Искаше ми се да я смажа.

Той вдигна ръката ѝ, сви я в юмрук и я допря до устните си.

— Трябва да внимавам. Строго ли те наказаха?

— Само дето не ни изключиха и двете. Родителите ми бяха толкова ужасени и засрамени от поведението ми, че отмениха плановете ми за лятото и ме преместиха в друго училище.

— Но... — Мъжът замълча. Не всяко семейство оказваше подкрепа, каквато му бе дало неговото.

— Това беше най-хубавото нещо, което можеше да ми се случи — продължи тя. — Започнах на чисто. Все още бях грозна, но знаех как да се държа.

Макар Бес да не съзнаваше, че носи емоционални белези, той ги бе забелязал. Притисна я с тяло и нежно обхвана лицето ѝ.

— Слушай, Макний, ти си красива.

Тя се засмя весело.

— Разбира се, че съм красива.

Алекс не се усмихна. На слабата светлина очите му настойчиво се взираха в нейните.

— Казах, че си красива. Та аз не мога да те прогоня от съзнанието си от мига, в който те видях.

— Интересна съм — поправи го тя. — Необикновена.

— Прекрасна — промърмори той. Бес изненадано премига. — Кожа с цвят на слонова кост, огнена коса, нефритени очи. И тези. — Алекс прокара пръст по луничките. — Златен прах.

— Вече ме отведе в леглото, Алекси — весело подхвърли тя. Трябваше да говори весело, иначе щеше да се разплаче. — Но благодаря за комплимента. — Засмя се и обви ръце около врата му. — Но не си ли чувал, че действията са по-красноречиви от думите?

Той вдигна вежда.

— Ако настояваш.

— О, настоявам — прошепна тя, когато устните му докоснаха нейните. — Много настоявам.

Бес влетя в кабинета с десет минути закъснение.

— Имам чудесно оправдание — извика тя на Лори. Вечно точната ѝ приятелка стоеше до кафеварката с гръб към вратата.

— Всичко е наред. Аз самата закъснях.

— Ти? — Бес хвърли чантата си и разкърши рамене. Може да бе закъсняла тази сутрин, ала се чувстваше гъвкава като змия. — Какво има? Национален празник? — Тя приближи до кафеварката, като не спираше да бърби, докато си наливаше кафе. — Добре ще си запазя оправданието за друг път, но не мога да издържа да не ти кажа. — Тя вдигна блесналите си очи към Лори, ала един-единствен поглед към лицето на приятелката ѝ я накара да замълчи. — Какво има, мила?

— Нищо. — Лори бавно отпи от кафето си. — Просто Стивън ме хвана като влизах.

— Каза ли нещо, та толкова те разстрои?

— Каза, че ме обича. — Тя стисна устни. Проклет да е, ако отново се разплачеше заради него. — Негодник.

— Ела да седнем. — Бес обви с ръка раменете на приятелката си. — Може да не ти се иска да го чуеш, но смятам, че е говорел сериозно.

— Та той дори не знае какво означава това. — Бес гневно избърса сълзата, търкулнала се по бузата ѝ. — Няма да му позволя да ми причини това отново. Да ме накара да повярвам, да се влюбя само,

за да може да се отдръпне, когато нещата станат сериозни. Нека си живее в своя фантастичен свят. Аз имам реалността.

Тъй като чакаше да се повдигне този въпрос, Бес приклекна пред Лори.

— И какво означава това?

— Работа, плащане на сметките...

— Скука — заключи Бес и зачервените очи на Лори проблеснаха.

— Значи и аз съм скучна.

— Не, ти не си скучна. — Бес въздъхна, остави кафето и хвана ръката на Лори. — Може би се страхуваш да поемаш рискове, но това не те прави скучна. И зная, че искаш от живота нещо повече от хубава работа и платежоспособност.

— Че какво лошо има в тези неща?

— Нищо лошо няма, стига те да не са всичко, което имаш. Лори, зная, че все още си влюбена в него.

— Точно това ми е проблемът.

— И неговият също. Той е нещастен без теб.

Сякаш внезапно почувствала се уморена, Лори разтърка слепоочията си.

— Той прекрати връзката ни. Каза, че не иска усложнения, продължително обвързване.

— Сгрешил е. Обзалагам се на цяла банка, че е осъзнал грешката си. Защо просто не поговориш с него?

— Не зная дали ще мога. — Тя стисна очи. — Боли.

Странно пламъче проблесна в очите на Бес.

— Така ли разбираш, че е истинско? Когато боли?

— Това е един от основните симптоми. — Лори отвори очи. Този път през сълзите прозираше искрица надежда. — Наистина ли мислиш, че е нещастен?

— Сигурна съм. Просто поговорете, Лори. Изслушайте се един друг.

— Може и да опитам. — Тя стисна ръката на Бес, сетне отново посегна към кафето си. — Не трябваше да стоварвам от вратата проблемите си.

— Че за какво са приятелите?

— Е, приятелко, по-добре да се захващаме за работа, че иначе много хора няма да могат да си изкарат прехраната.

— Чудесно. Мислех над диалога в сцената между Сторм и Джейд. Ще има ли сексуално напрежение?

Лори кимна и включи компютъра.

— Ти си специалистката по диалозите — започна, сетне вдигна поглед. — Та защо закъсна?

— Не е толкова важно. Значи двамата се сблъскват случайно в полицейския участък. Първо продължителен поглед, после...

— Бес, само разпалваш любопитството ми. Изплюй камъчето, иначе няма да мога да работя.

— Добре. — И без това щеше да се пръсне, ако не споделеше с Лори. — Бях с Алекси.

— Мислех, че това беше вчера.

— Да. — Усмивката на Бес стана по-широка. — И снощи. И тази сутрин. О, Лори, невероятно е. Никога не съм изпитвала подобно нещо към друг.

— Ясно. — Тя понечи да сложи очилата си, сетне отново вдигна поглед и се взря в лицето на Бес. — Кажи го пак.

— Никога не съм изпитвала подобно нещо към друг.

— Господи! — Лори въздъхна и се облегна. — Май говориш сериозно.

— Толкова е различно. — Бес се засмя и притисна длан към бузата си. — Плаша се, боли ме, а понякога като го гледам, дъхът ми секва. Толкова се страхувам, че може да ме погледне внимателно и да разбере, че е сгрешил. — Тя отпусна ръка. — А би трябвало да е лесно.

— Не. — Лори бавно поклати глава. — Именно тук винаги си грешала. Трябва да е трудно, страшно и истинско.

— Сърцето ми сякаш е стиснато в клещи.

— Именно.

— И... И... — Бес стана и закрочи из тясната стаичка. — В един миг стомахът ми е целият на възли, а в следващия съм толкова щастлива, та ми се струва, че не мога да го понеса... Когато снощи бяхме заедно... — Невъзможно е да го опиша, помисли си тя. Няма начин. — Лори, кълна се, никой не ме е карал да се чувствам по този начин. А когато тази сутрин се събудих до него, не знаех да се смея ли, да плача ли.

Лори стана и протегна ръка.

— Поздравления, Макний. Най-сетне успя.

— Така изглежда. — Бес се разсмя и прегърна приятелката си. —
Защо никога не си ми казвала какво е усещането?

— Това е нещо, което всеки сам трябва да изпита. А той какво
чувства?

— Обича ме. — Тя се почувства глупаво и очите ѝ се наляха със
сълзи. Разрови чантата си и измъкна носна кърпичка. — Каза ми го.
Погледна ме и ми го каза. Но... не иска да му кажа какво изпитвам аз.
— Тя си пое въздух през зъби и притисна ръка към корема си. — О,
Господи, толкова боли! Боли навсякъде, когато си помисля, че той ми
няма доверие. Смята, че е като всички други пъти. И има пълно право
да мисли така. Но аз искам да му обясня, че греши... а не зная как да
го направя.

— Трябва само да те погледне.

— Не е достатъчно. — Поуспокоена, Бес си издуха носа. — Този
път всичко е различно. Предполагам, че трябва да докажа себе си.
Наистина го обичам, Лори.

— Виждам. Мислех, че никога няма да ти се случи подобно
нещо. — Разчувствана, тя сложи ръка на рамото на приятелката си. —
Послушай собствения си съвет и поговори с него.

— Говорихме. Но той не иска да чуе това, поне засега. Настоява
нещата да останат такива, каквито са.

Лори вдигна вежди.

— А ти какво искаш?

— Да бъде щастлив. — Тя се засмя и прибра кърпичката обратно
в чантата си. — Говоря като някоя разкисната глупачка. Знаеш, че не
съм такава.

— Че кой те познава по-добре от мен? Просто говориш като
замаяна жена в първия стадий на любовта.

Бес се усмихна през сълзи.

— По-нататък по-хубаво ли става, или по-лошо?

— И двете.

— Това е добра новина. Е, докато става по-хубаво и по-лошо, ще
имам време да му покажа какво изпитвам. — Тя вдигна кафето си, ала
отново го остави. — Лори, има още нещо.

— Едва ли може да бъде по-интересно.

— Алекси иска да обядвам със семейството му в неделя.

Лори избухна в смях, сетне се ококори.

— Ще те заведе вкъщи при майка си?

— И при баща си — добави Бес. — При братята и сестрите си, при племенниците и племенничките. Няколко пъти в месеца семейството му се събира на обяд в неделя.

— Очевидно е луд по теб.

— Така е. Зная, че е така. — Тя затвори очи и се отпусна на стола. — Семейството му е много важно за него. Усеща се в гласа му всеки път, когато заговори за някой от близките си. Искам да се срещна с тях. Наистина. Но какво ще стане, ако не ме харесат?

— Явно здравата си хлътнала. Чуй един съвет от мен. Просто бъди Бес Макний, която всички познаваме и обичаме, и те също ще бъдат луди по теб.

— Но какво ще стане, ако...

— А какво ще стане, ако вземеш да се стегнеш? — Лори решително си сложи очилата. — Вложи малко от тези тревоги в скъсването между Сторм и Джейд. Милиони зрители ще ти благодарят.

Бес пое дълбоко въздух и кимна.

— Добре, добре. Може и да свърши работа. И ако не започнем веднага, няма да сме готови, когато Розали дойде следобед за консултациите.

— Твоя работа, сестро. — Лори се намръщи и махна с молива. — Тази жена ме изнервя.

— Не се тревожи за Розали. Зная какво правя.

— Колко ли пъти съм чувала това?

Ала Бес се усмихна и се съсредоточи върху сценария.

— Добре. Сторм и Джейд. — Тя затвори очи и си представи сцената. — И така двамата се срещат случайно в участъка...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— И после — продължи Бес, докато се промъкваше сред движението — Джейд се обръща и казва: „Но това, което искаш, невинаги е това, от което се нуждаеш.“ Музиката се усилва, кадърът се затъмнява.

— Не че не са ми интересни оплетените истории на хората в Холбрук...

— Милбрук.

— Добре. — Алекс трепна, когато тя засече един седан. — Просто ми се иска да гледаш в пътя. Ще се почувствам доста неловко, ако ни глобят, докато съм с теб в колата.

— Не съм превишила скоростта. — Бес се намръщи и погледна скоростомера. — Е, съвсем малко.

Тя кара петскоростната кола като ветеран от автомобилните състезания, помисли си Алекс. И третира останалите невинни шофьори като конкуренти.

— Може би е най-добре да си намериш място в някоя лента и да се придържаш в нея.

— Само разваляш удоволствието. — Но тя изпълни съвета му. — Толкова рядко ми се случва да карам. А толкова обичам.

Алекс не можа да сдържи усмивката си. Вятърът нахлуваше през отворения люк на покрива и рошеше косата ѝ.

— Никога не бих се сетил.

— За последен път ми се удаде възможност да карам, когато с Лорънс бяхме на някакъв прием на Лонг Айланд. — Тя погледна в огледалото и неспособна да устои на изкушението, мина в друга лента. — Едно пътешествие с мен му беше достатъчно, за да настоява да вземаме неговата кола с шофьор всеки път, когато отивахме някъде. — Усмивката ѝ застина, когато зърна изражението на Алекс. — Извинявай.

— За какво?

— Че споменах за него.

— Нищо не съм казал.

Не, нищо не беше казал, призна Бес. Но не беше необходимо да изрича и дума, когато очите му ставаха толкова хладни. Тя стисна здраво волана и се втренчи право пред себе си.

— Той беше просто приятел, Алекси. Нищо повече. Никога не съм... — Тя пое дълбоко въздух. — Никога не съм спала с него.

— Не съм питал — хладно рече мъжът.

— А може би трябваше да попиташ. В един миг искаш да знаеш всичко за мен, а в следващия вече не искаш. Смятам, че...

— Смятам, че пак караш твърде бързо. — Той протегна ръка и погали бузата ѝ. — И трябва да се отпуснеш.

— Добре. — Но пръстите ѝ останаха вкопчени във волана. — Искат ми се... някой път... да поговорим за това.

— Някой път. — По дяволите, нима тя не разбираше, че не му се говори за другите мъже, които са били част от живота ѝ? Не искаше дори да мисли за тях. Особено сега, когато я обичаше и когато знаеше какво означава да бъде с нея.

Знаеше как тихо въздиша, когато се обръща в съня си. Как сутрин очите ѝ остават сънени и с натезали клепачи, дълго след като се е събудила. Знаеше, че обича да взема дълъг и горещ душ. А ухае толкова хубаво, защото се маже с ароматен крем, още преди да се е избърсала с хавлията.

Непрестанно губеше неща. Обеща, някоя важна бележка, пари. Никога не броеше рестото си и винаги даваше голям бакшиш.

Знаеше тези неща и ги ценеше. Защо трябваше да разговаря за другите мъже, които ги знаеха?

— Завий тук.

— Моля?

— Казах да завиеш... — Той млъкна, тъй като Бес подмина отбивката. — Добре, свий в следващата и ще се върнем.

— В следващата какво?

— Отбивка, Макний. — Той се протегна и леко дръпна косата ѝ. — Да свиеш в следващата отбивка, означава, че трябва да се престроиш в дясната лента.

— О. — Тя се престрои, като натисна газта и ловко засече друга кола. Като чу яростното натискане на клаксона, само вдигна ръка и махна.

— Той не беше настроен приятелски — изтъкна Алекс, след като свали длани от лицето си.

— Зная. Но това не е причина и аз да бъда груба.

— Някои хора смятат, че засичането на друг шофьор е грубост.

— Не. Това е приключение.

Някак успяха да пристигнат без произшествия. Ала в мига, в който Бес паркира недалече от дома на родителите му, Алекс протегна ръка.

— Ключовете.

Тя се нацупи и ги залюля в ръката си.

— Не ме глобиха.

— Вероятно защото нито едно ченге не събра смелост да те спре. Дай ми ключовете, Макний. За днес приключенията ми стигат.

— Просто искаш да караш — присви очи тя, обзета от подозрение. — Защото смяташ, че е мъжка работа.

— Смятам, че е въпрос на оцеляване. — Той ги измъкна от ръката ѝ. — Искам да остана жив. — Не че имаше нещо против да покара хубавия мерцедес. Но реши да не споменава за това.

— Хубав квартал — отбеляза тя, като огледа дърветата, прясно боядисаните къщи, спретнатите цветни лехи и децата, които караха велосипеди и скейтбордове по неравния тротоар.

Няколко от тях поздравиха Алекс. Бес бе внимателно огледана от група момчета, които подсвирнаха и вдигнаха палци към Алекс.

— О, първия знак на одобрение — рече тя, ала избърса потната си длан, преди да хвана ръката на мъжа. — И ти ли си карал велосипед по тротоара?

— И още как.

Напрегната и притеснена, тя приближи заедно с Алекс към къщата.

— А през лятото си седял на бордюра и си лъжел за момичетата?

— Не ми се налагаше да лъжа — отвърна мъжът и се усмихна. Вдигна поглед към стълбите, когато вратата се отвори и Михаил излезе навън, вдигнал на ръце Гриф.

— Пак закъсна. — Той заслиза, като люлееше момченцето.

— Тя пропусна отбивката.

— Винаги закъснява — усмихна се Михаил. — Ти си Бес.

— Да. Здравей. — Тя протегна ръка и стисна дланта му. Беше твърда като камък. Гриф се наведе да целуне Алекс, сетне издаде устнички и към Бес. Тя се разсмя и го целуна. — Здравей и на теб, хубавецо.

— Гриф обича дамите — рече Михаил. — Метнал се е на чичо си.

— Не започвай пак — промърмори Алекс.

Михаил не му обърна внимание и продължи да се взира в Бес, докато тя притеснено се размърда.

— Да нямам кал на носа?

— Не. Извинявай. — Михаил премести поглед към брат си. — Имаш подобрение, Алекси — рече на украински. — Тази жена наистина заслужава да се поизпотиш няколко сутрини в салона.

— Така е. — Алекс прегърна Бес през раменете. — Ако ѝ кажеш нещо за това, ще те удуша, докато спиш.

Михаил се ухили. Приликата е невероятна, помисли си Бес. Неустоим чар, завладяващ сексапил. Дори детето го притежава, осъзна тя. Господ да е на помощ на жените от двайсет и първи век.

— Мъжки разговор? — попита тя.

— Лоши маниери — извини се Михаил. Харесваше му не само необикновения ѝ външен вид, но и интелигентността, която струеше от очите ѝ. Да, помисли си той, Алекс наистина отбелязва подобрение. — Хвалех брат ми за добрия вкус. Въведи я вътре, Алекс. Гриф иска да погледа малко децата.

— Къде е Сидни? — попита Алекс, докато изкачваше стъпалата.

— Вътре е, но е уморена.

— Твърде много работи.

— Да. — Той отново се усмихна. — И е бременна.

Алекс спря и се обърна.

— Така ли? — Слезе отново и стисна Михаил и Гриф в мечешка прегръдка. — Това е много хубаво.

— Чудесно е. Искаме голямо семейство и децата ни да нямат голяма разлика в годините.

— Значи слагате добро начало. — Алекс стисна ръката на Бес, а Михаил сложи Гриф на раменете си и прекоси улицата. Момченцето пляскаше с ръце и бъбреше на неразбираемия си език. — Още не съм свикнал, че Михаил е баща, а ето че той ще има второ дете.

Бес забрави притеснението си. Може би сладката непринудена целувка на детето ѝ помогна да се отпусне. Тя плъзна ръка около кръста на Алекс.

— Хайде, чичо Алекс. Искам да се запозная и с останалите.

— Те са доста шумни — предупреди я той.

— Обичам шума.

— Могат да бъдат и любопитни.

— Аз също.

Пред вратата той хвана ръцете ѝ. И друг път бе водил жени вкъщи, но никога не бе придавал значение на това. Този път бе жизненоважно.

— Обичам те, Бес.

Преди тя да успее да проговори, Алекс я целуна и бутна вратата.

Наистина бяха шумни, откри Бес. Изглежда, на никой не му правеше впечатление, че всички говорят едновременно или че голямото куче с клепнали уши лае и тича из стаята, за да се скрие под столовете. Бяха и любопитни, макар това да им придаваше чар. Още не се беше ориентирала, когато се озова седнала до бащата на Алекс, Юри, който я подложи на кръстосан разпит.

— Значи пишеш истории за телевизията. — Той кимна одобрително с голямата си рошава глава. — Имаш ум.

— Малко. — Бес се усмихна на Зак, който ѝ подаде чаша вино.

— Рейчъл казва, че не е малко. — Той намигна на жена си, която седеше, скръстила ръце върху огромния си корем. — Тя гледа сериала.

— О, така ли?

— Признавам, обзе ме любопитство. — Рейчъл понечи да се настани по-удобно, ала бързо си даде сметка, че е невъзможно. — След като се запознахме, записах няколко серии. Сетне, като отстъпих пред опяванията на Зак да си взема отпуск по майчинство, осъзнах, че е твърде лесно да се пристрасти човек. Още не съм научила имената на всички герои, но ми е много интересно. Ник го гледа с мен. — Тя хвърли поглед към брата на мъжа си.

За своя чест Ник не се изчерви, ала се размърда неловко.

— Просто ти правех компания. — Минало бе доста време откакто се опитваше да докаже мъжествеността си с банди като Кобрите, но макар да бе на двасет и една, все още не се чувстваше достатъчно уверен, та да признае, че гледа „Тайни грехове“. Той сви

рамене, тръсна рошавата си руса коса, сетне зърна усмивките на роднините си. — Не че гледах. — Зелените му очи весело проблеснаха. — Просто харесвам мадамите.

— Всички така казват — усмихна се Бес. Жалко, че младежът не е актьор, помисли си. С този външен вид щеше да пожъне голям успех на екрана. — Коя ти харесва най-много, Ник? Луан, нашето наивно момиче с големи влажни очи, което страда в мълчание или коварната Бруки, която използва сексапила си, за да унищожи всички мъже, които пресекат пътя ѝ?

Младежът се замисли и навлажни устни.

— Всъщност най-много си падам по Джейд. Харесвам по-възрастни жени.

Зак го стисна през врата.

— Ей — разсмя се Ник, без да си направи труда да се освободи от хватката. — Говорим си. Опитвам се да обърна внимание на дамата на Алекс.

— Убий го в съседната стая — небрежно подхвърли Алекс. — Тук ще ядем.

— Гледала съм много серии — надникна откъм кухнята Надя, майката на Алекс. Лицето ѝ бе зачервено от топлината на печката. — Харесва ми.

— Е, тази Вики не е лоша. — Зак застана зад жена си и започна да разтрива раменете ѝ.

— Мъжете винаги си падат по евтините мръсници — намеси се Рейчъл. — А ти, Алекс? Гледаш ли „Тайни грехове“?

— Не. — Не че щеше да си признае. — Макний ме осведомява какво става в Милбрук.

— Сигурно е много уморително. — Сидни, бледа, но блажено отпусната в ъгъла на канапето, отпи от бирата си. — Да спазваш темпото.

— Убийствено е. — Бес се усмихна. — Харесва ми.

— И как се запозна с Алекси? — попита Юри.

— Той ме арестува.

Настъпи моментна тишина и Алекси хвърли убийствен поглед към Бес. Сетне всички избухнаха в смях, а кучето отново уплашено хукна из стаята.

— Шега ли пропуснах? — Михаил влезе заедно с Гриф.

— Не. — Рейчъл се засмя отново, а брат ѝ приседна на канапето до жена си. — Но имам чувството, че историята ще е много хубава. Хайде, Бес, трябва да я чуя.

Бес им разказа, прекъсвана поне десетина пъти от Алекс, който възразяваше, поправяше я или пък представяше собствената си гледна точка. Дори когато седнаха на голямата стара маса да похапнат от вкусното телешко, което бе приготвила Надя, все още се смееха или пък задаваха въпроси.

— Заклучил те е в килията и ти въпреки това излизаш с него? — попита Михаил.

— Ами... — Бес навлажни устни. — Много е чаровен.

Юри се разсмя сърдечно и тупна сина си по гърба.

— Дамите все така казват.

— Благодаря, татко. — Алекс загреба от картофите.

— Хубаво е да си привлекателен за жените. — Той намигна на жена си. — Защото когато си избереш една, тя не може да ти устои.

— Аз те избрах — рече Надя и подаде бисквити на Ник. — Ти беше толкова бавен. Като мечка с... — Тя потърси подходяща дума. — С размекнат мозък. — Не обърна никакво внимание на изсумтяването на Юри. — Нямаше никакво намерение да ме ухажда. Затова го ухаждах аз.

— Накъдето и да се обърнеш, тя все заставаше пред мен. — Той погледна жена си и в очите му проблеснаха спомени и нежни чувства. — Нямаше по-хубаво момиче в селото от Надя. И тя стана моя.

— Харесвах големите ти ръце и срамежливите очи — рече Надя и се усмихна. — Много скоро вече не беше толкова срамежлив. Но момчетата ми никога не са били срамежливи с момчетата — добави тя и се извърна към Бес.

— Защо да се губи време? — Алекс импулсивно притисна длан към бузата на Бес и извърна младата жена към себе си. Тя го изгледа озадачено. В очите ѝ проблесна изненада, когато Алекс впи устни в нейните. Не беше лека приятелска целувка, а страдна и пламенна, от която ѝ се зави свят.

Нямаше как да знае, че Алекс никога досега не е целувал жена пред семейството си, на масата на майка си. Нямаше как да знае, че с този свой жест той казваше на любимите си хора, че това е неговата жена.

Когато всички около масата заръкопляскаха, Бес прочисти гърло.
— Не — успя да изрече. — Никак не са срамежливи.

Надя преглътна сълзите си и вдигна чаша. Бе разбрала какво ѝ казва синът ѝ и усети горчиво-сладкото удоволствие при мисълта, че и последното от децата ѝ е подарило сърцето си.

— Добре дошла — обърна се тя към Бес.

Леко смутена, Бес вдигна чаша като всички останали.

— Благодаря. — Тя отпи и изпита облекчение, когато разговорът се поднови.

Колко лесно е да се влюбиш във всички тях, помисли си. Толкова са сърдечни, открити, чувстват се тъй добре заедно. Родителите ѝ никога не бяха водили такъв приятен задушевен разговор около масата. Нито пък я бяха обгръщали с обичта и вниманието, което Юри и Надя засвидетелстваха на децата си.

Това ли ѝ беше липсвало през всички тези години? Дали именно тази липса не бе станала причина за пълната ѝ неспособност да общува като дете и да стане толкова общителна като зрял човек?

Все пак това, което бе получила и това, което не бе получила, я бяха превърнали в сегашната Бес, така че не биваше да съжالياва. Е, може би малко, помисли си тя и без да знае се включи в семейната традиция да хвърля тайно хапки на кучето под масата. Трудно ѝ беше да не съжالياва, като виждаше колко е хубаво да си част от такова сплотено и задружно семейство.

Поглъщайки всяка подробност, тя се озърна. И срещна погледа на Михаил. Този път му се усмихна.

— Пак си се втренчил в мен — рече.

— Да. Искам да издялам от дърво лицето ти. — Той протегна ръка и леко завъртя главата ѝ. Разговорът около тях продължаваше, сякаш подобно нещо се случваше всеки ден. — Много е интересно. Мисля, че махагонът ще е най-подходящ.

— Това шега ли е? — развеселена попита Бес.

— Михаил никога не се шегува, когато става дума за работата му — намеси се Сидни. — Изненадана съм, че изтърпя толкова време, преди да ти предложи да му позираш.

— Да позирам? — Тя недоумяващо поклати глава. Изведнъж очите ѝ се разшириха, когато всичко си дойде на мястото. — О,

разбира се. Станисласки. Дърворезбарят. Виждала съм твои работи. Всъщност очарована съм от тях.

— Ако ми позираш, ще ти подаря нещо. Сама ще си избереш какво.

— Едва ли мога да откажа на подобно предложение.

— Добре. — Доволен, той насочи вниманието си към ястието. — Много е красива — рече тъй непринудено на Алекс, че Бес избухна в смях.

— Бих казала, че мъжете от семейство Станисласки си падат по необичайното, но съпругата ти ме оборва.

Михаил зарови ръка в кестенявата коса на жена си, плъзна пръсти по класически красивото ѝ лице.

— Съществуват различни видове красота. Ела в ателието следващата седмица.

— Не си прави труда да спориш. — Сидни хвана ръката на Михаил и сплете пръсти с неговите. — Няма полза.

В другия край на масата Рейчъл трепна. Надя се наведе напред и тихо попита:

— На колко време са?

Рейчъл въздъхна.

— На осем, десет минути. Още са съвсем слаби.

— Кое е слабо? — Зак погледна към нея и зяпна. — О, Господи, сега ли? Сега?

— Не точно на минутата. — Ще бъда спокойна, каза си Рейчъл и пое дълбоко въздух. — Смятам, че имаш време да си хапнеш от сметановата торта на мама.

— Тя ражда. — Той се ококори към брат си, който бе не по-малко стреснат.

— Тук не сме готови. — Ник рязко се изправи. — Подготвяли сме за това нещо само у дома. Аз би трябвало да се обадя на лекаря, обаче не зная номера.

— Мама го знае — успокои го Рейчъл. Сетне протегна ръка и стисна дланта на съпруга си. — Спокойно, Мълдун. Има още много време.

— Имало време, как не! Тръгваме веднага. Не трябва ли да тръгнем веднага? — обърна се той към Надя.

Тя се усмихна и кимна.

— Наистина ще е най-добре, Зак.

— Но, мамо...

Възраженията на Рейчъл бяха прекъснати от Надя, която нежно заговори на украински. Същината на думите ѝ бе, че не трябва да се спори с уплашените съпрузи.

— Трябва да си вдигне краката — обяви Михаил. — Това ти помогна, нали? — обърна се той към жена си.

— Да — отвърна Сидни. — Но мисля, че трябва да изчакаме, докато стигнат в болницата.

— Девет-едно-едно — заяви Алекс и скочи на крака. — Ще се обадя.

— О, седни — раздражено махна с ръка Рейчъл. — Не ми трябват ченгета.

— Линейка — настоя той.

— Не съм болна. Ще раждам.

— Ще я откарам с пикапа. — Юри стана и се приготви да вдигне на ръце малкото си момиченце. — Ще стигнем бързо.

Докато мъжете продължаваха да спорят на различни езици, Надя безмълвно стана и отиде в кухнята да позвъни на гинеколога на Рейчъл.

— Вече съм минал по този път — обърна се Михаил към Алекс. — Зная как да се справя.

— Ха! — Баща им ги бутна настрани и заби пръст в гърдите си. — Аз, четири пъти. Вие не знаете нищо.

— Нямаме нито касетофон, нито музика. — Ник прокара пръсти през пясъчнорусата си коса. Ужасно се страхуваше, че ще му прилошее. Макар никой да не го слушаше, той продължи да бърби: — Видеокамера. Трябва да намерим видеокамера.

— Мила, искаш ли чаша вода? Малко сок? — Когато тя изстена, Зак пребледня като мъртвец. — Още една? Не са минали десет минути, нали?

— Ще ми счупиш ръката. — Рейчъл издърпа длан от пръстите на съпруга си и хвърли умоляващ поглед към Сидни.

— Добре, момчета, отдръпнете се. — Стоманата, скрита под кадифената външност на Сидни, която бе причина за успешната ѝ кариера, прозвуча в гласа ѝ. — Алекс, качи се горе и донеси на сестра си възглавница, с която да пътува. Юри, върви да запалиш пикапа. Това

е добра идея. Ник, тримата с Михаил и Гриф ще отидете до апартамента, за да вземете всичко необходимо за Рейчъл. Ще се срещнем в болницата.

— Как ще дойдеш там? — попита Михаил.

— Аз имам кола — обади се Бес, запленена от разиграващата се семейна драма. — Ще се съберем тримата.

— Чудесно. — Разпръсквайки войските със замаха на генерал, Сидни целуна съпруга си и го побутна към вратата. — Тръгвай. Зак и Надя ще пътуват с Юри и Рейчъл. Аз отивам с Алекс и Бес.

Когато я прониза следващата контракция, Рейчъл задиша бавно и равномерно.

— Извинявай, че ти създавам трудности — обърна се тя към Бес.

— Няма проблеми. — Трябваше да прехапе езика си, за да не попита какво е усещането да започнеш да раждаш на семейния обяд. Щеше да има време за това по-късно.

— Обадих се на лекаря и на Наташа. — Надя се върна в стаята и остана доволна, че Сидни е организирала войските. — Наташа ще дойде със семейството си.

— Трябва да тръгваме. — Зак помогна на Рейчъл да се изправи и преглътна мъчително. — Не трябва ли да тръгваме?

Когато пристигнаха в болницата, Сидни и Бес вече бяха близки приятелки. И едва ли можеше да бъде другояче, след като бяха пътували на една седалка, докато Алекс караше като луд обратно към Манхатън.

Разговаряха за мода, за няколко общи приятели, които откриха и за мъжете от семейство Станисласки. Сидни се съгласи, че Бес проявява завидна сдържаност, щом не коментира шофирането на Алекс, след като той е бил тъй критичен към нея.

Когато стигнаха в родилното отделение, Рейчъл вече бе настанена в стая, Зак бе преодолял първия стадий на паника, а Юри потупваше джоба си, пълен с пури.

— Още е в началния стадий — осведоми ги Надя. — Компанията ще ѝ се отрази добре.

Алекс се отправи към вратата, ала Бес изостана.

— Не искам да се натрапвам — обърна се тя към Надя.

— Това не е натрапване. Това е семейството. — Тя леко наклони глава. — Да не би да се чувстваш неловко при раждане?

— О, не. Как бих могла, след като съм описала толкова много раждания.

— И как направи проучването? — подхвърли през рамо Алекс.

— Говорих с гинеколози — усмихна се тя и трапчинката се появи на бузата ѝ. — Открих и няколко бъдещи майки, които нямаха нищо против да наблюдавам как раждат. Ти виждал ли си някога раждане?

— Не. — Изражението му се промени. Типично за мъж. — Гледал съм филми в участъка, за всеки случай. Но никога не съм присъствал на живо.

— Страхотно е. — Тя се разсмя, отгатнала мислите му. — Не се тревожи. Ще ти държа ръката.

Прекараха времето в голямата просторна стая, разказваха си случки, даваха си съвети, шегуваха се със Зак, щом Михаил и Ник пристигнаха с вещите на Рейчъл. Гриф беше оставен при готвача на Зак, Рио, така че не оставаше нищо друго, освен да чакат.

Когато Рейчъл решаваше да се поразходи, всички се редуваха да я подкрепят по коридора, да разтриват гърба ѝ, да ѝ говорят, за да отвличат вниманието ѝ между контракциите.

— Виждам как мозъкът ти работи — промърмори Алекс на Бес. — „Как ще използвам това?“

— Семейството ти е толкова сплотено — рече тя и се озърна. — Никога не съм познавала хора като тях. Моите родители щяха да бъдат ужасени, ако им се наложеше да участват в нещо подобно.

— Че нали това е наше бебе.

Тя се усмихна и вдигна ръка към бузата му.

— Точно това имах предвид. Всички те са забележителни хора.

— Радвам се, че си тук. — Когато се наведе да я целуне, Юри го тупна по гърба.

— Всичките ми деца направиха бебета, с изключение на теб. — Той се усмихна на Бес. — Скоро ли ще започнеш?

— Татко... — Не знаейки как да тълкува смеха на Бес, Алекс заговори тихо и решително на майчиния си език: — Когато реша да правя бебета, ще те уведомя.

— Какво има да решаваш? — Юри махна към Бес. — Нали тя е тази, която искаш?

— Да.

Юри протегна ръце.

— Тогава?

— Имам си причини да чакам. Мои лични причини.

Макар че Юри тъжно поклати глава, очите му закачливо проблеснаха.

— Защо всичките ми деца са толкова твърдоглави?

— Защо баща ми е толкова любопитен?

Юри се засмя, прегърна Алекс и го целуна по двете бузи.

— Върви, изведи това хубаво момиче на разходка, открадни си няколко целувки. На сестра ти ще ѝ е нужно още доста време.

— Ще послушам този съвет. — Той хвана Бес за ръка и я поведе навън. — Хайде, ела да глътнем малко въздух.

— Алекси. — Бес трябваше да ускори крачка, за да не изостава. — Не му се сърди. Той не искаше да те поставя в неловко положение.

— Напротив, искаше, но не му се сърдя.

— За какво си говорехте двамата?

Той натисна копчето на асансьора.

— Знаеш ли, мисля, че няма да те науча на украински. Прекалено ми е удобно, че не разбираш.

— Но това е...

— Неучтиво — довърши той вместо нея и се ухили. — Зная.

Алекс взе доста присърце съвета на баща си и когато минаха покрай чакалнята, Бес все още беше замаяна. Алекс зърна вътре Ник. Младежът пушеше и крачеше нервно, като типичен бъдещ баща.

— Какво става, Ник?

— Мина ужасно много време. — Ръката на Ник трепереше леко, когато той вдигна цигарата към устните си. — Искам да кажа, на Сидни ѝ трябваша само няколко часа с Гриф. Наистина става много напрегнато, а Рейчъл ме изхвърли заедно с камерата. Защо не могат да направят нищо?

— Не разбирам много от тия работи — промърмори Алекс. — Но мисля, че бебетата се появяват, когато са готови.

— Минали са само шест часа. — Бес приближи да успокои Ник, трогната, че младежът е тъй дълбоко загрижен за жената на брат си.

— Струват ми се като шест дни — рече Зак и пристъпи в чакалнята. Издърпа цигарата от ръката на Ник и смукна дълбоко. — Тя

ме ругае. Зная какво значат тези думи, макар да не са на английски.

— Това е добър знак — увери го Бес. — Означава, че нещата се придвижват напред.

— Наруга и доктора. — Мъжът въздъхна и подаде цигарата на Ник. — Но към него поне не замахна да го удари.

— Ако не е улучила — отбеляза Алекс, — значи наистина е в лоша форма.

— Улучи. — Зак разтърка рамото си. — По-добре да се връщам.

— Да идем да му окажем поне малка подкрепа — започна Алекс, ала в същия миг зърна жената, която излизаше от асансьора. — Таша!

— О, Алекс!

Бес проследи с поглед как жената влетя в чакалнята. Косата ѝ бе черна, дълга и къдрава. В очите ѝ се четеше загриженост, ала жената се засмя, когато се хвърли в прегръдките на Алекс.

— Алекси, как е Рейчъл?

— Ругае доктора си и удря Зак.

— Аха. — Жената мигновено се успокои. — Това е добре. Здравей, Ник. — Тя протегна ръка на младежа. — Не се тревожи толкова. Твоят племенник или племенница скоро ще се появи на бял свят. Спенс паркира колата. Искахме да остави децата вкъщи, но те бяха толкова разочаровани, че ги доведохме. Фреди чака с нетърпение да те види.

— Как е тя? — поусмихна се Ник.

— Вече е по-висока от мен и е много красива. Алекс, къде е Рейчъл?

— Ще те заведе. О, това е Бес.

— Бес? — Наташа се извърна, едната ѝ ръка все още почиваше на рамото на брат ѝ. Разбира се, бе чула за Бес. Западна Вирджиния беше далече от Ню Йорк, но нещата, които се отнасяха до семейството, пътуваха бързо по телефонните жици. — Извинявай. Не те видях.

— Няма нищо. — Сетне Бес каза първото нещо, което ѝ дойде наум. — Какви прекрасни гени имате всички.

Наташа вдигна вежди, сетне се засмя.

— Рейчъл каза, че ще ми допаднеш. Надявам се да имаме време да поговорим, преди да си тръгнем от града. Съжалявам, но сега искам да видя сестра си.

— Не се притеснявай. С Ник ще слезем до кафето да купим малко храна за цялата група.

Три часа по-късно Бес беше раздала сандвичи и кафе, бе люляла на коляното си малката дъщеричка на Наташа, Кати, сама се бе представила на Спенсър Кимбъл и му бе помогнала да забавлява своенравния си малък син. Запозна се с Фреди и веднага забеляза, че красивото момиче е влюбено до уши в Ник.

Докато часовете се точеха, тя подкрепи Михаил, когато мъжът настоя уморената му съпруга да си почине в чакалнята, поразпита набързо няколко от сестрите и започна да успокоява Алекс, когато сестра му мина в последния стадий на раждането.

— Няма да продължи много.

— Така казаха и преди час.

Двамата стояха в чакалнята. Алекс отказа да седне. След като се прозя и хубаво се протегна, Бес обви ръце около кръста му.

— Има голямо разкритие и бебето се показва. Когато за последен път погледнах монитора, пулсът на бебето беше силен. И бърз. Смятам, че ще е момиче.

— Откъде знаеш толкова много?

— Проучване. — Тя склони глава на рамото му. — Преди малко пресметнах, че съм наблюдавала раждането на дванайсет бебета, включително и две близначета.

Гласът ѝ заглъхна и Алекс повдигна брадичката ѝ.

— Заспиваш права, Макний. Трябваше да те изпратя вкъщи.

— Не би могъл дори с пистолет да ме прогониш.

Вярно беше, осъзна той. И това бе част от красотата ѝ.

— Длъжник съм ти.

— Тогава си плати. — Тя поднесе устни за целувка.

— Мамо. — Макар да му бе приятно да наблюдава брат си, Михаил скочи, забелязал родителите си на прага.

— Имаме нов член на семейството. — В очите на Надя проблясваха сълзи. Прегърнал здраво жена си, Юри също се бе просълзил.

— Какво е бебето? — попитаха в един глас Ник и Алекс.

— Елате и вижте. След малко ще го донесат до стъклото.

— Рейчъл си почива. — Юри избърса сълзата, търкулнала се по бузата му. — Скоро ще я целунете за лека нощ.

Всички заедно приближиха до стъклената стена на помещението за бебетата.

— Аз съм чичо — обърна се Ник към Фреди. Бузите ѝ поруменяха, когато я прегърна силно. — Ей, ето го Зак. — Той задържа ръка около кръста ѝ, когато брат му влезе, понесъл малко вързопче. Вързопчето пицеше, а Ник се бе ухилил до ушите.

Той вдигна бебето. Върху къдравата черна коса се мъдреше розова панделка.

— Момиче е — промълви Алекс и притисна Бес към себе си. — Много е красива.

— Господи — беше единственото, което успя да промълви Ник. — О, Господи! — Развълнуван, той сведе поглед към Фреди. Отдръпна се и избърса сълзата от бузата ѝ. — Какво е това?

— Толкова е сладка. — Фреди се извърна към него. В очите ѝ проблясваха сълзи. За миг му мина през ум, че лесно може да потъне в тези очи.

— Да, страхотна е. — Той предпазливо си пое въздух. Тя беше негова братовчедка, напомни си. Е, нещо като братовчедка. И беше още дете. — Аз... нямам кърпичка.

— Нищо. — Фреди усети как сълзите се търкулнаха по бузите ѝ, ала не им обърна внимание. Все пак това бяха най-хубавите сълзи. — Смяташ ли да имаш деца? — попита с обезоръжаваща откровеност.

— Да имам... — Ник би отстъпил назад, ала отвсякъде бе ограден от семейството си. — Не — рече решително и се застави да отмести поглед от мокрото ѝ сияещо лице. — Не.

— Аз пък искам да имам. — Тя въздъхна и склони глава на рамото му.

Михаил прошепна нещо на Сидни. Тя кимна и избърса сълзите си. Застанала зад Фреди, Наташа намести Кати в прегръдките си и се обърна към съпруга си. Едната му ръка бе на рамото на Фреди, с другата държеше заспалия си син.

— Всяко едно е чудо.

Той наведе глава и целуна мокрите бузи на жена си.

— Само ми кажи, когато решиш, че искаш да имаме още едно наше чудо.

— Аз съм благословен мъж. — Юри прегърна Бес, която стоеше най-близо до него. — Двама внуци. Сега вече три внучки. — Той вдигна Бес и я завъртя във въздуха. Младата жена се засмя и се вкопчи в раменете му.

— Поздравления. — Тя му достави голямо удоволствие като го целуна силно по устата. — Дядо.

— Днес е хубав ден. — Юри бръкна в джоба си. — Да запалим една пура.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Розали смяташе, че умее да преценява хората и вече бе решила, че Бес е доста странна дама. Но продължаваше да идва.

Разбира се, парите са добри, помисли си тя, докато пиеше диетична кока-кола в кабинета на Бес в мазето. А за една жена, която имаше намерение да се оттегли от бизнеса, това трябваше да стои на първо място. И все пак не парите я караха да прекосява града по няколко пъти всяка седмица. Нещо друго я караше да остава дори след като приключеха „консултациите“, както ги наричаше Бес.

Разбира се, Розали бе възхитена, че ще бъде свързана, макар и далечно, със света на телевизионните звезди. Не можеше да отрече, че беше развълнувана и поразена, когато гледа някои от сериите.

Но съществуваше друг фактор, много по-решаващ. Розали се чувстваше добре в компанията на Бес.

Освен че беше странна дама, Бес притежаваше класа. Розали не смяташе, че човек трябва да притежава класа, за да я разпознае у друг. Класата не бе просто въпрос на произход — макар да бе открила, че Бес произхожда от богато и уважавано семейство. Класата беше нещо много повече от това майка ти да се занимава с благотворителност, а баща ти да е сред най-богатите хора в страната. Макар Розали да не можеше да намери точния термин, бе разпознала у Бес тези редки и често неопределими качества, благородство и състрадание.

Тя отлагаше връщането си в центъра на града, като протакаше довършването на напитката. Бес изглежда нямаше нищо против Розали да седи при нея и да я наблюдава как работи. За няколкото седмици, откакто се срещаха Розали бе забелязала, че Бес работи много. Повече от самата Розали или която и да е друга жена с нейната професия. И много повече часове.

На Розали ѝ бе забавно да търси сравнение между двете. Всъщност Розали и Бес бяха започнали интересна дискусия относно приликите и разликите между това, че Бес продава ума си, а Розали тялото си.

Какъв разпален спор беше, помисли си Розали, докато Бес удряше по клавиатурата и си мърмореше. Философските дискусии не бяха обичайно явление в света на Розали.

Простото определение, което все още не бе намерила за техните отношения бе приятелство. Двете бяха станали приятелки.

— Докога ще работиш? — попита Розали и Бес разсеяно отмести поглед от екрана на компютъра.

— О... още малко. — Все още не бе фокусирала погледа си, когато отметна косата от очите си. Брок щеше да прелъсти Джесика. — Имам една идея за промяна в утрешните снимки — усмихна се тя. — Разбира се, актьорите ще искат да ме убият, като им го сервирам сутринта. Но в шоубизнеса непрекъснато се случват такива неща.

Розали дръпна от цигарата си.

— Кога дойде на работа тази сутрин?

— Днес? Около девет и половина. Беше... — Тя си помисли за Алекс. — Малко закъснях.

Стиснала устни, Розали погледна евтиния часовник на китката си.

— А сега минава седем. — Тя се ухили. — Приятелко, та аз работя два пъти по-малко часове.

— Да, обаче аз съм седнала. — Бес разтри схванатите мускули на врата си. Трябваше да подобри стойката си. — Гладна ли си? — попита. — Искаш ли да поръчаме нещо?

Розали се изкушаваше да приеме, ала поклати глава и загаси цигарата си.

— Не. И аз трябва да вървя.

— Можеш да си вземеш свободна вечер. — Бес прокара пръст по клавиатурата. — Може да отидем на кино.

Розали се засмя и извади пудриерата от чантата си, за да освежи грима си.

— Каза, че няма да се опитваш да ме преобразяваш.

— Излъгах. — Бес се облегна на стола си, докато Розали си слагаше кървавочервено червило. Постарала се бе да не поучава, да не оказва натиск. И смяташе, че е успяла. Но не бе полагала усилия да остане безразлична. Би било безсмислено. — Наистина се тревожа за теб. Особено след последното убийство.

Странното присвиване, което усети в стомаха си, накара Розали да отмести очи от огледалцето към Бес. Не си спомняше някой някога да се е тревожил за нея. Със сигурност не се бе случвало от години.

— Нали съм ти казала, че мога да се грижа за себе си?

— Да, но...

— Никакво „но“, мила. — Тя отново бръкна в чантата си и измъкна малка кама. Едно движение на китката и дългото подобно на бръснач острие се показа. — С каквото не мога да се справя, това ще ми помогне.

Бес успя да затвори уста, ала очите ѝ останаха приковани в камата. На светлината на лампите оръжието проблясваше в сребристо, ярко като внезапна смърт. Но беше пленително, смъртоносно пленително.

— Може ли да я видя?

Розали сви рамене и ѝ подаде камата.

— Не пипай оръжието — предупреди я. — Остро е точно колкото изглежда.

Бес хвана здраво дръжката, завъртя китка като фехтовач. Зачуди се дали Джейд/Джоузи би могла да носи такова оръжие. Вече си представяше сцената, в която измъчената Джейд открива камата — може би с изцапано с кръв острие — в една от чантите си. Не, в куфарчето. Там щеше да е по-добре.

— Случвало ли ти се е...

— Не още. — Розали протегна ръка и взе камата. — Но за всичко има първи път. — Тя натисна копчето и оръжието се прибра. — Така че не се тревожи за мен. — Пусна оръжието обратно в чантата си и щедро се напръска с дезодорант. Разнесе се свеж аромат на рози. — Още няколко месеца и ще съм събрала достатъчно. Ще прекарам зимата под слънцето на Флорида, а ти ще газиш мръсния сняг. — Жената стана и дръпна надолу блузата си с голи рамене, така че гърдите ѝ съблазнително се разголиха. — Ще се видим.

— Почакай. — Бес порови в чантата си и измъкна миникасетофона. — Ако това не противоречи на професионалната ти етика, използвай го. — Срећнала ироничния поглед на Розали, тя се изчерви. — Нямам предвид да записваш тази част. Просто улицата, разговорите с другите жени, може би няколко... сделки.

— Ти си шефът. — Розали взе касетофона и го пусна в чантата си.

— Бъди внимателна — добави Бес, макар да знаеше, че Розали ще се изсмее.

Тя наистина избухна в смях и хвърли поглед през рамо.

— Аз винаги съм внимателна.

Като продължаваше да се смее, тя се отправи надолу по тесния коридор към товарния асансьор. Вече си представяше как ще изскочат очите на Бес, когато прослуша записа и открие, че нейната „консултантка“ е записала всичко. Предвкусвайки шегата, тя се усмихна широко точно когато вратите се отвориха. Веселието ѝ мигновено се изпари, щом зърна Алекс да излиза от асансьора.

Докато двамата се оглеждаха, изпълнени с подозрение един към друг, Алекс натисна бутона за задържане на асансьора.

— Как върви нощната работа, Розали?

— Помага да минава времето.

Когато жената понечи да мине покрай него, той ѝ препречи пътя.

— Какво знаеш за Кристъл Лару?

— Зная, че е мъртва. — Розали предизвикателно сложи ръка на хълбока си. — Нещо друго да искаш?

Алекс ѝ показва, че фалшивата ѝ покана само го развеселява.

— Какво знаеше за нея, преди да умре?

— Нищо. — Щеше да му даде същия отговор дори да беше най-добрата приятелка на Кристъл, но в случая казваше истината. — Никога не съм я срещала. Чувах, че е нова, че не работи за никого.

— И аз чух това. Чух също, че Боби искал да я направи свое момиче.

— Може би. Боби обича да започват млади.

Алекс потисна отвращението си. Та тя е била на седемнайсет, помисли си. Бегълка, която не е знаела правилата и никога нямаше да ги научи.

— Боби заплашваше ли я? Оказваше ли ѝ натиск?

— Не мога да ти кажа.

— Не можеш или няма да ми кажеш?

— Слушай, не зная какво е правил Боби. Напоследък гледам да не му се мяркам пред очите.

Алекс безмълвно се взря в лицето ѝ. Синината бе избледняла.

— Струва ми се, че Бес ти плаща достатъчно изобщо да се махнеш от пътя му.

— Това си е моя работа.

— И нейна — додаде Алекс. — Не искам Боби да разбере за тая странична работа и да започне да преследва Бес. — Очите му бяха хладни и безизразни. — Защото тогава ще трябва да го убия.

— Мислиш, че ще пусна Боби след нея? — Арогантността в гласа ѝ бе заменена от гняв. — Та аз съм ѝ длъжница.

— За какво?

— За уважението — отвърна тя с достойнство и Алекс усети как се разнежда. — Тя ме покани да ям на масата ѝ. Каза дори, че мога да остана да спя в стаята за гости. — Тя сви устни, зърнала изражението на Алекс. — Не се тревожи, миличък. Не съм се възползвала. Разбира се, плаща ми и ти сигурно си мислиш, че за мен е същото както да взема парите от някой мръсник на улицата. Но тя се отнася към мен като към човек. Не като към нещо, а като към човек. — Притеснена от собствената си разпаленост, тя сви рамене. — Няма здрав разум.

— Напротив. Може би не е сгрешила. Просто не искам да пострада.

— Аз също. — Розали го потупа по гърдите с яркочервения си нокът. — Здравата си загазил, ченге. Имаш звезди в очите. — Обзе я завист, която почти веднага се стопи. — Запази звездите и в нейните очи, иначе ще отговаряш пред мен.

Алекс не можа да сдържи усмивката си. Чарът му бе тъй неустойим, че Розали едва не промени мнението си за ченгетата.

— Да, госпожо. — Също като Бес и той поиска да каже нещо, за да попречи на Розали да се върне на улицата. За разлика от Бес, той прие факта, че не може да направи нищо.

— Може би разбирам защо толкова те харесва. — Той отмести ръка и Розали влезе в асансьора. — Бъди добър с нея, Станисласки. Тя го заслужава.

Вратите на асансьора се затвориха. Алекс остана за миг загледан в тях, сетне се обърна и пое по коридора да намери Бес.

Тя се бе навела над клавиатурата и изстрелваше откоси от думи върху монитора. Пръстите ѝ се движеха с мълниеносна бързина, но очите ѝ бяха втренчени някъде далеч. В Милбрук, помисли си с усмивка Алекс.

Бе кръстосала крака под себе си на стола. Както бе прегърбила рамене, щеше да усети болезнения протест на мускулите си в мига, в който слезеше на земята.

Носеше къса кожена синя пола, вдигната висока на бедрата ѝ. Розовата блуза не би трябвало да подхожда на косата ѝ, ала всъщност много ѝ отиваше. Беше копринена и ръкавите бяха небрежно запретнати над лактите. Пет-шест златни гривни подрънкваха на китката ѝ, докато работеше. На ръцете ѝ проблясваха пръстени, големи халки висяха на ушите ѝ и надничаха през разрошената коса.

Сърцето го болеше от любов към нея. А слабините... Алекс тихо въздъхна. Искаше да я люби бавно, да се наслади на отклика на тялото ѝ.

Какво, по дяволите, щеше да прави, когато тя опиташе да се изплъзне от живота му? Сигурен бе, че ще опита, както бе сторила с останалите. Щеше да я заключи, да я отвлече. Можеше да умолява или заплашва. Даваше си сметка, че би направил всичко, само и само да я задържи в живота си.

Какво го бе накарало да повярва, че ще намери един ден хубава мила жена с обикновен вкус и непретенциозен стил? Някоя, която щеше да бъде доволна да стои вкъщи, докато той работи в необичайни часове? Която ще роди и ще му помогне да отгледа пълна къща с деца, които той толкова много искаше?

С Бес нищо не беше лесно, нищо не беше спокойно. Тя никога нямаше да бъде доволна да си стои вкъщи, а щеше непрестанно да го разпитва, докато накрая той се предадеше и ѝ разкриеше най-тъмните страни от работата си, тази част от живота си, която искаше да запази заключена далече от хората, на които държеше. Колкото до деца... Та той нямаше представа как да сложи пръстен на ръката ѝ, какво остава да я моли да му помогне да създаде семейство.

Любовта му към нея го правеше безпомощен, глупав, караше го да изпитва страх, с какъвто никога не се бе сблъсквал като ченге. Не страх за живота му. Страх за сърцето му.

Можеше само да последва собствения си съвет и да остави нещата такива, каквито са. Да живее ден за ден, докато тя така свикне с него, та да поиска да остане.

Докато я наблюдаваше, тя престана да пише, вдигна ръка и нетърпеливо разтри врата си. Полата ѝ се вдигна още по-нагоре. Алекс

трябваше да положи огромни усилия, за да овладее желанието си. Тя натисна няколко клавиша и след минута принтерът зажука.

Алекс безшумно затвори врата и я заключи.

Бес подскочи като зайче, когато ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ.

— Никой ли не те е научил как се седи на стол?

— Алекси. — Тя притисна ръка към гърдите си, опитвайки да успокои бесните удари на сърцето си. — Така ме изплаши... О... — въздъхна доволно, когато пръстите му умело разтриха скованите мускули. — Прекрасно е.

— Ще си навредиш сериозно, ако продължаваш да седиш така по цял ден.

— Възнамерявах да прекарам два-три дни в гореща вана. — Тя се облегна на ръцете му.

— Къде е Лори?

— Не се чувстваше много добре. — Докато принтерът продължаваше да трака, Бес затвори очи. — Казах ѝ, че аз също си тръгвам. После тайно се промъкнах обратно. Искях да направя някои промени за утре. — Тя плъзна пръсти по ръката му. — Каза, че може да се наложи да работиш до късно.

— Всички нишки се прекъснаха. Ще се опитаме да проследим медальона, но е по-добре да го сторим през работно време.

— Да го проследите?

— Да разпитаме бижутерите — обясни мъжът. — Да се опитаме да разберем откъде е купен. Изстрел в тъмното, но...

— Мислиш ли, че сърчицето има някакво особено значение за него?

— Например, че някоя жена е разбила сърцето му, затова той им дава този символ, преди да ги пречука? — Алекс изсумтя и продължи да разтрива скованите мускули. — Твърде очевидно е. Психиатричният профил го определя като сексуално неспособен на нормално ниво, затова плаща на жените за услугите. Желаете го и се мрази за това, също както ги мрази, задето са на разположение. Фактът, че преминава през кратко ухажване, показва, че... — Алекс замълча, щом Бес посегна към бележника си. — Почакай, Макний. — Той силно я стисна за раменете. — Не мога да разбера как го правиш. В един момент си

мисля как ще сваля всичките ти дрехи, а в следващия ти ме караш да говоря за случая. — Алекс я целуна по косата. — Никакви бележки.

Тя неохотно отдръпна ръка от бележника.

— Обичам да те слушам, когато говориш за работата си. Искам да можеш да говориш с мен за всичко.

— Очевидно мога. Дори за неща, които не искам да чуваш. Имам проблем с теб, Бес. Не ми позволяваш да те натикам в хубавия безопасен ъгъл, където ми се иска да стоиш.

— Само си мислиш, че искаш да стоя там. — Тя се усмихна, дръпна ръката му и я целуна. — Харесваш ме там, където съм. — Извърна глава и целуна дланта му. — Там ще си остана.

Усети как пръстите му се стягат, сетне бавно се отпускат върху бузата ѝ.

— Наблюдавах те, докато работеше.

Обзе я силно вълнение, когато долови желанието, прозиращо в думите му.

— Така ли?

— И си мислех. — Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, погалиха ги. — Фантазирах.

Главата ѝ се отпусна на облегалката на стола. Дишането ѝ се учести.

— За какво?

— За нещата, които искам да направя с теб.

Тя опита да се извърти на стола, ала мъжът не ѝ позволи. Замаяните ѝ очи се спряха на монитора. Виждаше отражението си и ръцете му, които галеха гърдите ѝ.

Бе толкова възбуждащо да го вижда. И да го усеща. С пресъхнала уста тя наблюдаваше как пръстите му разтварят копчетата на блузата ѝ, сетне той се наведе и притисна устни към шията ѝ. Тя вдигна ръка, обви я около врата му и отметна глава.

— Мога да изключа за трийсет секунди.

Той леко захапа нежната кожа.

— Нямам намерение да ти дам възможност да изключиш.

Бес се засмя и го прегърна с две ръце.

— Имах предвид компютъра.

Той сам би се разсмял, ала бе спрял да диша.

— Зная какво имаш предвид.

— Но...

Той плъзна ръка под кожената пола. Беше толкова внезапно, толкова възбуждащо. Преди още шокът ѝ да премине, мъжът безмилостно я отведе до върха.

— Наблюдавах те. — Думите прогаряха шията ѝ. — Желаях те. — Полудял от възбуда, той притисна тръпнещото ѝ тяло към гърдите си. — Помниш ли първия път, когато те открих тук?

— Какво? — Тя не можеше да си спомни собственото си име. Съществуваше единствено непреодолимото желание, което отново безмилостно я завладяваше. — Алекси, моля те... Ела у дома с мен. Искам... — Тя извика, когато насладата отново я заля като прииждаща вълна.

— Тогава те желаях. — С едно рязко движение той завъртя стола и изправи младата жена. — Нека ти покажа какво точно ми се искаше да направя.

Това не бе нежният и търпелив любовник от предишната нощ. Този мъж с жестоки очи и груби ръце нямаше да я прегръща и да ѝ шепне екзотични любовни думи. Това беше войнът, когото бе зървала само за миг. Той щеше да я обладае грубо. Независимо дали бе готова, или не, Алекс ѝ показваше тъмната си опасна страна, която тъй сурово държеше под контрол.

Докато мъжът съсредоточено се взираше в нея, Бес осъзна, че вълнението се превръща в примитивна страст, когато е примесено със страх.

Той зарови пръсти в косите ѝ и я дръпна към себе си. Тялото му беше като скала, вибрираше някъде издълбоко като вулкан, който скоро ще избухне. За момент остана само силата и яростта на неизбежното.

Устните му прогориха нейните, езикът му проникна дълбоко, свободната му ръка разкопча ципа на полата. Искеше плътта ѝ, копнееше за нея. Тази топла коприна, изкусителните извивки и стегнатите мускули. Времето и пространството загубиха смисъл. Съществуваше само тук. Сега. Съществуваше единствено тя.

Тръпнещите пръсти на страха се плъзнаха по гърба ѝ. Нямаше представа какво е да бъдеш желана по този начин. Беше толкова насилствено, толкова прекрасно. Преди той ѝ бе дал всичко, за което някога бе мечтала. Сега изглежда бе решен да ѝ даде повече, отколкото някога бе дръзвала да мечтае.

До тях принтерът престана да трака и отново тихо зажува. Тихият звук бе заглушен от ударите на сърцето ѝ. Ярките лампи над главите им сякаш угаснаха, когато мъжът обхвана бедрата ѝ и я притисна към себе си.

— Разпалваш война у мен — прошепна. — Тя няма край. Няма спасение от нея. Кажи името ми. Искам да чуя да казваш името ми.

— Алекси!

Дивото желание отново я завладя, когато мъжът впи устни в нейните. В тялото ѝ сякаш избухнаха хиляди експлозии, които се сляха в опустошителна изпепеляваща клада. Бес тихо стенеше, докато припряно събличаше дрехите му.

Тялото ѝ тръпнеше от копнеж. Напрежението, което се нагнетяваше вътре в нея, беше непоносимо. Виеше ѝ се свят. Тя притисна устни към рамото му, вкусвайки плътта му. Грубите му ръце я караха да впива нокти и зъби. Дъхът ѝ опари ухото му, когато пръстите ѝ се ключиха зад врата му.

Объркани фрази се въртяха в главата му. Той ги чуваше да изригват на устните му, докато се опитваше да си поеме въздух. Сграбчи младата жена за раменете и я отдръпна от себе си.

Лицето ѝ беше поруменяло, очите ѝ блестяха. Бе оставил белези по нежната кожа. Виждаше къде са били притиснати пръстите му, къде небръснатите му бузи бяха оставили драскотини. Ала тази част от него, която би се разтревожила от грубостта, бе погълната от тъмното и отчаяно желание да завладява, да подчинява.

Виждаше белезите като знаци, които я правеха негова. Само негова.

Изглеждаше толкова привлекателен. Стегнатите мускули се очертаваха на раменете и гърдите му.

Изведнъж мъжът я погледна и усмивката ѝ застина.

— Никой, освен мен не те кара да се чувстваш по този начин.

Акцентът му бе по-силно изразен. Тръпки полазиха пламналата ѝ кожа. Успя само да поклати глава.

— Никой не те докосва като мен. — Той свали ръце от раменете ѝ и хвана шемизетата ѝ. — Никой повече няма да те има, освен мен.

— Алекси...

Но той поклати глава. Усещаше как сърцето ѝ бие под ръцете му, чувстваше тежест в собствените си гърди.

— Разбери. Сега си моя. — Очите ѝ се разшириха, когато той рязко дръпна и разкъса шемизетата. — Цялата си моя.

Притисна я към масата, наблюдавайки вълнението, изписано на лицето ѝ. Да, искаше да я развълнува. Да я шокира. Да я смае.

Пръстите му се впиха в бедрата ѝ и той я повдигна. Беше напрегнат като жребец, на който за първи път е сложена юзда.

— Дръж се за мен — нареди, ала отмалелите ѝ ръце се плъзнаха по раменете му. Дишането му се учести, пръстите му се впиха в нежната кожа. — Дръж се!

Тя срещна погледа му и усети камшика на властта. Опиянена, сграбчи косата му и обви крака около кръста му. Когато мъжът проникна в нея, тялото ѝ се изви назад, поглъщайки първия проблясък на страстта.

Първо усети с гърба си хладната повърхност на масата, сетне тялото му я притисна. Жадна за още, тя стегна хватката си около него, поде бързия ритъм, впи устни в неговите.

Той загуби контрол над себе си. Съществуваше единствено тя и желанието да я притежава. Отчаяният копнеж да бъде притежаван от нея. Образи препускаха през съзнанието му, тъмни, с ясни очертания, докато си помисли, че ще полудее.

Така и стана.

С трескавите си движения помете листовете върху масата, блъсна празните чаши и моливите. Не можеше да откъсне очи от лицето ѝ, от премрежените ѝ очи — сякаш мъгла се спускаше над зелен мъх, — от тръпнещите ѝ устни. Проникваше в нея яростно, направляван от чувства, които затягаха острите си като бръсначи пръсти около гърлото му.

Прекалено много, мина ѝ през ума. И все недостатъчно. Ярките лампи се превърнаха в разноцветни дъги, които я заслепиха. Очите му бяха толкова тъмни и яростно съсредоточени върху нея. Макар клепачите ѝ да натежаха, тя не затвори очи.

Искаше да види как я желае. Как я люби.

Не разбираше думите, които мъжът мълвеше. Но прекрасно разбираше какво ѝ казват очите му. Двамата се разкъсваха, ала не бяха в състояние да спрат. Животинският инстинкт бе взел връх, имаше остри нокти и свирепи зъби.

Не остана нищо друго, освен ускореното им дишане, докосването на плът в плът, ароматът на див отчаян секс.

Бес усети как тялото му се напряга, почувства как мускулите стават твърди като камък. Той извика името ѝ, а очите му я пронизаха като ками. Когато мъжът достигна екстаза, тя го последва, пометена от вихъра, в който я бе въвлякъл.

Силата, която струеше от него, се стопи като изключена лампа и тялото му се отпусна върху младата жена. Задъхан, притисна лице към косата ѝ и вдъхна аромата ѝ. Не можеше да дойде на себе си, да открие опорната точка, която бе жизненоважна за оцеляването му. Можеше да я открие само заедно с Бес.

Господи, чувстваше я как тръпне под него. Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Въздухът все още прогаряше дробовете му, но Алекс се повдигна на лакти и тръсна глава, опитвайки се да подреди мислите си. Тихо ридание се изтръгна от устните ѝ. Като се мъчеше да открие нежността, която винаги тъй лесно му се бе удавала, той претърколи младата жена върху себе си и нежно погали косата ѝ, раменете, гърба.

Като мълвеше извинения, той я залюля като дете в прегръдките си.

— Съжалявам. Причиних ти болка. Не плачи.

— Не плача. — Плачеше, разбира се. Той усещаше как сълзите се стичат, докато обсипваше с целувки лицето и шията ѝ. — Само кажи, че ме обичаш. Моля те, кажи, че ме обичаш.

— Обичам те. — Алекс нежно притисна устни към нейните. — Знаеш, че те обичам.

— И аз те обичам. — Тя покри с целувки бузите, челюстта му. — Трябва да повярваш, че те обичам.

Горещ юмрук се сви в стомаха му, ала ръцете му останаха нежни.

— Остави ме да те прегръщам.

Прониза я остра болка и Бес притисна лице към рамото му.

— Дори сега не ми вярваш. Алекси, какво повече мога да направя?

— Вярвам ти. — Но и двамата знаеха, че го казва само за да я утеши. — Ти ми принадлежиш. Вярвам в това.

— Ти си всичко, което искам. — Бес се отпусна в прегръдките му, доволна, че поне това може да му каже.

— Стига толкова сълзи.

— Стига.

Алекс повдигна брадичката ѝ и огледа лицето ѝ.

— Много ли те нараних?

— Не мисля, че белезите ще останат повече от два-три дни. — Тя се усмихна леко. — Аз много ли те нараних?

Усмивката ѝ стана още по-широка, когато мъжът присви очи.

— Не си ли... разстроена?

— От какво?

— Бях като животно. — Той отметна косата от лицето ѝ. — Обладах те на масата като лунатик.

— Зная. — Бес въздъхна и лениво плъзна тяло по неговото. — Беше прекрасно.

— Така ли? — Вината бе изместена от гордост. — Хареса ли ти?

— Все едно бях влачена от варварин. Дори не разбирах какво казваш. Беше вълнуващо. — Тя го целуна по бузата. — Страшно. — Сетне по другата. — Беше най-еротичното преживяване, което съм имала.

— Ти плачеше.

— Алекси. — Тя притисна длан към бузата му. — Ти ме покори напълно. Никой не ме е карал да се чувствам по-желана. По-неустоима.

— Аз не мога да ти устоя, но съжалявам, че оставих белези по тялото ти.

— Нямам нищо против... при така стеклите се обстоятелства. — Тя въздъхна отново и огледа стаята. — Не зная обаче как ще мога отново да работя тук.

— Може пък да ти действа вдъхновяващо.

— Възможно е.

Бес се надигна и улови сънени му поглед да се плъзга по гърдите и гърба ѝ. Неизчерпаеми възможности, мина ѝ през ума. Този поглед наистина говори за неизчерпаеми възможности.

— Предполагам, че като ченге минаваш през сериозна физическа подготовка?

— Разбира се.

— И сигурно притежаваш завидна способност за възстановяване.

Той вдигна вежда.

— При подходящи условия.

— Чудесно.

За да се увери, че е създала подходящи условия, тя плъзна пръсти по гърдите му.

Алекс се разсмя и хвана китките ѝ.

— Макний, няма ли да запазиш това за леглото?

Вместо отговор тя се наведе и задържа устни на един дъх разстояние от неговите. Върхът на езичето ѝ проникна възбуждащо в устата му, сетне бързо се оттегли. Тя бавно отметна глава. Нежно вкуси устните му. Целувката ставаше все по-пламенна и страдна.

— Това дава ли ти някаква улика, детективе?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че искаш да прекараш неделната сутрин в салона — смаяно рече Алекс, докато се изкачваха заедно по железните стъпала към салона на Роки.

— Това е твоят салон — рече Бес и го целуна.

Изминалите няколко седмици бяха като меден месец, помисли си тя. Ако не се брояха часовете, когато двамата бяха на работа. Но останалото време прекарваха или сгущени на канапето в нейния апартамент, или като приготвяха вечеря в неговото жилище, или пък в леглото.

Бе започнала да се надява, че той вярва в любовта ѝ. А ако наистина повярваше, Бес не искаше нищо повече, освен да предприемат следващата стъпка. Която щеше да доведе до истински меден месец.

— Вчера ти ме взе от моя салон — изтъкна тя.

— Това не беше салон. — В тона му се долавяше мъжка подигравка. — Това беше палат за балерини. Луксозно осветление, музика. Всички тези огледала.

— Поне ще мога да видя, когато задникът ми започне да се отпуска.

Той я потупа приятелски.

— Обещавам да ти кажа.

— И в същия миг ще си мъртъв — подхвърли тя и блъсна стъклените врати.

Веднага си помисли за евтините боксърски филми, които бе гледала. Огромното помещение ехтеше от ръмжене, пляскане и глухи удари. Миришеше на мухъл, пот и... Тя леко подуши и реши, че не иска да знае на какво друго. По стените и тавана се виждаха тръби, а дървеният под бе издран и хлътнал. Боксовият ринг, който се намираще в единия ъгъл, вече бе зает от двама мъже, които опитваха да се цапардосат един друг в окото.

Три боксови круши висяха от тавана, доста далеч една от друга. Мъж с тяло, което напомняше циментовоз се стараяше да разпердушини едната.

Имаше и място за вдигане на тежести. Виждаше как се издуват опъват сухожилията, как изпъкват мускулите.

Нямаше осветление, нито музика. Нито пък оборудване по последна дума на техниката, с каквото бе свикнала Бес. Беше долнопробно и мръсно — клякай, поти се, удрай. Тя искрено се съмняваше, че наблизо има барче за напитки.

— Нагледа ли се? — попита Алекс. Очевидно го развеселяваше мисълта тя да се съблече по трико и да потренира с момчетата.

Бес затвори уста, усмихна му се и го изгледа хладно.

— Още не съм започнала.

Алекс зяпна, когато тя свали горницето на анцуга си. Отдолу бе облякла плътно прилепнало изрязано трико на зигзагообразни зелени и лилави ивици. Когато обаче събу късите си панталони, той я закри с ризата си.

— Хайде, Бес, облечи се. Господи! — Долната част беше още по-лоша. Над стегнатите бедра се виждаше тънка ивица плат, която прикриваше малко повече препаска на стриптийзърка.

— Незаконно ли е? — Тя се наведе да прибере дрехите в сака си и чу как тежестите паднаха с трясък. Извърна се и се усмихна на мъжа, който се взираше в нея с изскочили очи.

Дочуха се викове и подсвирквания, звукът набъбна и отскочи от грапавите стени. Алекс се уплаши, че ще последва бунт, за който щеше сам да е виновен.

— По дяволите, сложи нещо, преди да се е наложило да убия някого.

— Изглеждат безобидни. — Тя пристегна непокорните си къдрици в къса конска опашка. — Както и е, дошла съм да потренирам. — Стегна мускули с предизвикателна усмивка. — Колко вдигаш?

— Макний, да не си посмяла... — Мъжът изруга, когато тя пъргаво прекоси салона, за да си поговори с щангиста. Деветдесетте килограма мускули започнаха да заекват като младеж. Алекс нямаше друг избор, освен да му се озъби предупредително, както би сторило куче-пазач срещу стадо вълци.

Тя се справи, разбира се. Трябваше да се досети. Отначало на мъжете щяха да им изскочат очите, сетне започнаха да се хият, а накрая се състезаваха кой да ѝ покаже как да прикляка и как да наглася тежестите под брадичката.

Преди да мине и час дори, започнаха да ѝ показват снимки на съпругите и децата си, заразказваха ѝ истории за любимите си и престанаха да я оглеждат — е, може би само отдалече.

— Сигурна ли си, че искаш това? — попита Алекс и тупна една в друга боксьорските си ръкавици.

— Напълно. — Тя се усмихна на Роки, който сам пристягаше ръкавиците ѝ. — Не мога да си тръгна без един спаринг мач.

— Внимавай с лявото му кроше — посъветва я Роки. — Много е добър. Можеше да стане състезател, ако не искаше да е ченге.

Тя намигна на Роки.

— Имам бързи крака. Няма да може дори да ме докосне.

Двама от новите ѝ обожатели разтвориха въжетата, за да може да излезе на ринга. Наслаждавайки се на усещането, тя нагласи предпазния си шлем.

— Не трябва ли да си сложим от онези смешни скоби?

— Какво... О, предпазители за зъби? — Той не можа да устои, наведе се и я целуна сред силни дюдюкания. — Мила, нямам намерение да те ударя. — С приятелски жест той тупна ръкавиците си в нейните. — Добре, вдигни ръце. — Когато Бес ги вдигна към тавана, той извъртя очи. — Това не е арест, Макний. — Търпеливо нагласи ръцете си в защитна позиция.

— Сега искаш да се защитаващ, разбираш ли? Вдигни лявата, дръж я така. Ако нападна оттук... — той бавно замахна към челюстта ѝ. — Блокираш, отвърщаш на удара. Това е.

— И замахвах лъжливо с лявата — рече.

— Ако искаш. — Господи, толкова беше сладка. — Сега опитай тук. — Той потупа брадичката си. Младата жена замахна вяло и Алекс поклати глава. — Не, удряш като момиче. Нападни с цялото си тяло. Представи си, че съм Доун Галахър.

Очите ѝ заблестяха, тя замахна с всички сили и срещна солиден блок.

— Ей, това беше хубаво. — Тя замахна отново. — Но трябва и да се движа, нали? Да те лъжа с гъвкавост и бързина на краката.

Тя направи няколко бързи стъпки, зрителите изръкопляскаха, а Алекс ѝ се ухили.

— Имаш стил. Нека да поработим върху него.

Той се забавляваше неимоверно, докато ѝ показваше движенията. Нямаше да ѝ навреди да знае как да се защитава с нещо повече от пълен с амоняк пистолет.

— Забавно е. — Тя наведе глава както ѝ беше показал и опита два бързи удара с лявата ръка.

— Имаме място за един боксьор лека категория — извика Роки към нея. — Хайде, Бес, удар в тялото.

Тя се засмя, прицели се в корема му и получи лек удар в брадичката.

— Толкова си сладък с шорти — промърмори.

— Не се опитвай да ме разсееш.

— Е, ти го правиш. — Тя отново го заобиколи и мъжът със смях се извърна.

— Добре, това трябва... — Алекс изстена, когато юмрукът ѝ се стовари в челюстта му и го просна по задник.

— О, Господи! — Тя се наведе към него, удряйки лицето му с ръкавиците, докато се опитваше да го погали. — О, Алекси, съжалявам. Заболя ли те?

Той размърда челюст и я изгледа сърдито.

— Десен прав — промърмори, когато мъжете се промъкнаха през въжетата и вдигнаха ръката на Бес.

— Наистина съжалявам — рече Бес отново, когато пое на надолу по железните стъпала. Но си играеше с металната значка, която Роки бе забол върху анцуга ѝ с малка церемония. — Ти каза да не сдържам ударите си.

— Зная какво казах. — Щеше да има късмет, ако лицето му не се подуеше. И как щеше да го обясни? — Успя да ме удариш само защото вече бях приключил.

Тя навлажни устни.

— Разбира се.

— Не ми се подигравай, Макний. — Той рязко я привлече към себе си. — Или ще настоявам за реванш.

Тя обви ръце около врата му.

— Когато пожелаеш.

— Така ли? Какво ще кажеш... — Гласът му заглъхна, когато пейджърът записука. — Извинявай.

— Няма нищо.

Алекс откри телефон и веднага позвъни в участъка. Докато стоеше до него и наблюдаваше лицето му, заслушана в кратките забележки, осъзна, че плановете им за пикник в парка и обиколка по магазините, се отлагат.

— Надянал си лицето на ченге — подхвърли тя, когато мъжът затвори телефона. — Трябва ли да отидеш?

— Да. — Но не й каза, че са открили нова жертва. Достатъчно бе, че провали плановете им за деня. — Сигурно ще се забавя. Много съжалявам, Бес.

— Виж какво. — Тя обхвана лицето му. — Разбирам. Това е част от работата ти.

Той поднесе ръцете й към устните си.

— Аз... — Но не й каза, че я обича, защото тя щеше да повтори думите, а това го изнервяше. — Благодаря ти — рече наместо това. — Ще се реванширам.

— Знаеш ли какво... аз ще си свърша работата и ще напазарувам. Ще приготвя вечеря. Нещо, дето няма да се развали от няколко притопляния.

Макар мислите му вече да бяха другаде, той успя да се усмихне.

— Ще готвиш?

— Не съм чак толкова лоша готвачка. Не съм — настоя тя, зърнала усмивката му. — Изгорих картофите онази вечер, защото ти непрестанно ме разсейваше.

— Едва се сдържах да не направя нещо друго. — Той я целуна леко, сетне още веднъж, по-дълго. — Ще опитам да ти се обадя.

— Ако можеш. — Тя му махна с ръка и го проследи как слиза към метрото. Разсмя се, обърна се и обви ръце около тялото си.

Чувстваше се точно като жена на ченге.

— Надявам се, нямаш нищо против, че се отбих.

— Не, разбира се. — Рейчъл хвърли поглед към огромните пазарски торби в ръцете на Бес. — Гости ли ще имаш?

— Когато започна да пазарувам с онази малка пластмасова карта, изглежда не мога да се спра. — Тя остави пакетите до вратата на апартамента. — Изглеждаш чудесно. Как е възможно да изглеждаш чудесно по-малко от седмица след раждането?

— Силни гени. — Зарадвана на посещението на Бес, Рейчъл я целуна по двете бузи. — Заповядай, седни.

— Благодаря. Аз... Хоп! — Тя бръкна в торбата и извади голяма кутия в златиста опаковка. — За майката.

— О! — Очите на Рейчъл заблестяха като на жена, която е зърнала любимия си... или огромна кутия шоколадови бонбони. — Струва ми, че току-що стана най-добрата ми приятелка.

Бес се засмя и отново бръкна в торбите.

— Е, зная как хората обичат да се отбиват с подаръци за бебето. — Тя измъкна кутия в бяла опаковка. — И макар да спазвам традицията, смятам, че заслужаваш нещо наистина греховно.

— Така си е. — Рейчъл пъкна кутията за бебето под мишница. — Наистина е много мило от твоя страна, Бес, но не беше необходимо. Двамата с Алекс вече подарихте на Брена чудесен плюшен дракон.

— Той беше от двама ни. Това е от мен. Подарък за момиченце. Видях онези мънички муселинени роклички с воланчета и панделки, и не можах да устоя.

Рейчъл бе трогната.

— Наистина ли?

— Предполагам, че след година-две ще иска да носи мотоциклетни ботуши, така че може това да е единствената ти възможност да я облечеш в рокля.

— Кълна се, че няма да ѝ се бъркам относно дрехите. — Тя въздъхна, загледана в кутията. — Бял муселин?

— Шест волана, преброих ги.

— Нямам търпение да я облека в тази рокля.

— О, ето че имаме компания. — Михаил излезе от спалнята с Брена на ръце. — Здравей, лельо Бес. — Той я целуна по бузите и по устата.

— Каза, че няма да я будиш — обади се Рейчъл, наведе се и загука на дъщеричката си.

— Не съм я будил. Какво е това? — Разпознал кутията в златиста опаковка, той я отвори и бръкна вътре.

— Моя е — изсумтя Рейчъл. — Ако изядеш още една, ще ти счупя пръстите.

— Винаги е алчна — рече той и сдъвка бонбона. — Къде е Алекси?

— Извикаха го.

— Добре. Значи имаш време да ми позираш. Ще те скицирам.

— Сега? — Бес вдигна ръка към косата си. — Не съм облечена подходящо.

— Искam лицето ти. — Очевидно чувствайки се като у дома си, той отвори чекмеджето и измъкна скицник. — По-късно може да направя и тялото ти. Хубаво е.

— Благодаря — засмя се тя.

— По-добре да му съдействаш — намеси се Рейчъл и взе бебето. — Щом художникът в него се събуди, нямаш никакъв шанс.

— Наистина съм поласкана.

— Неоснователно — разсеяно рече Михаил и измъкна подходящ молив. — Лицето ти е съвсем естествено.

— Може да се каже.

Забележката събуди интереса му.

— Оправяла ли си го?

— Не, някак свикнах с него.

— Не тук — рече той, когато Бес понечи да седне. — При прозореца, по-близо до светлината. Рейчъл, кога ще получа питието, което ми обеща?

— Веднага. — Тя вдигна поглед. — На теб какво да донеса, Бес?

— Нещо студено... и да подържа бебето.

— Мога да изпълня и двете желания. — Рейчъл нежно сложи дъщеря си в скута на Бес. — Почти никога не плаче. И мисля, че очите й ще останат сини. Като на Зак.

— Красавица е. — Бес се наведе, докосна с устни тъмната коса и вдъхна сладкия бебешки аромат. — Като всички вас.

— Отдръпни се — рече Михаил на сестра си. — Закриваш гледката.

Рейчъл промърмори нещо на украински и се отправи към кухнята.

— Говори, ако искаш — махна с молива Михаил и се зае да скицира.

— В това ме бива най-много. Къде са Сидни и Гриф?

— Гриф има хрема. — Моливът се движеше бързо върху листа. — Сидни се суети около него, обаче каза, че аз съм се суетял и ме изпрати по задачи.

— И дойде тук да ме тормози — извика Рейчъл.

— Тя се зарадва да ме види — рече Михаил. — Беше самотна, защото Зак и Ник отишли да огледат новия апартамент.

— О, да, разбрах, че ще се местите — рече Бес. — Алекс спомена.

— Трябва ни по-голямо жилище. Разбира се, трябваше да е готово преди месец, но нещата никога не вървят по график. Този апартамент ще ми липсва — рече тя и остави подноса със студени напитки. — Ще ми липсва и Ник, който живее долу. Но предполагам, той ще се зарадва, че ще бъде самостоятелен.

Бес взе напитката си и леко залюля бебето в скута си.

— Мисля, че е влюбен до уши в теб, също както Фреди е лапнала по него.

Рейчъл се ококори. Сетне бързо се засмя.

— Алекс казва, че бързо разбираш някои неща.

— Това е част от работата ми.

Рейчъл не се смяташе за голям експерт в отгатването на чувствата на хората.

— А колко влюбена си ти в Алекси?

— Безумно. — Бес се усмихна и потърка буза в бузката на Брена. — Той мисли, че съм лекомислена. Непостоянна. Но не е така. Не и с него.

— Защо мисли така?

— Имала съм предишни връзки. Но с него е различно. — Когато Бес се наведе да прошепне нещо на бебето, Рейчъл погледна брат си. Двамата умееха да се разбират, без да произнесат нито дума. — Завиждам на сестра ви Наташа — продължи Бес. — Три прекрасни деца, съпруг, който след толкова години все още я гледа така, сякаш не може да повярва, че тя му принадлежи. Работа, която обича. Завиждам й за всичко това.

— Искаш семейство?

— Никога не съм имала семейство.

Рейчъл осъзна, че в нея заговори адвокатът, ала не можа да се сдържи и продължи с въпросите.

— Притеснява ли те това, че е полицай?

— Да ме притеснява? — Бес изненадано вдигна вежди. — Не. Имаш предвид дали ще се тревожа? Предполагам, че ще се тревожа. Но това е нещо, което не мога да променя, пък и не искам. Обичам го такъв, какъвто е.

— Той ти причинява мъка — рече Михаил.

— Не. — Бързият ѝ отговор стресна бебето. Тя го залюля да го успокои и поклати глава. — Не, разбира се, че не.

— Виждам го в очите ти.

Естествено, помисли си тя и усети бузите ѝ да се изчервяват.

— Натъжава ме това, че той не вярва в мен, в чувствата ми. Или по-скоро на издръжливостта на чувствата ми. Но вината не е негова.

— Той все трябва да различи нещата — рече Михаил. — Нищо не приема на доверие. Ще поговоря с него.

— О, не — засмя се Бес. — Той ще се ядоса и на двама ни. Славянска гордост и мъжко его.

— Че какво лошо има в това? — присви очи Михаил.

— Нищо. — Бес се усмихна на Рейчъл. — Просто смятам да преодолея съпротивата му по мой собствен начин. Всъщност започвам още от тази вечер. Ще му приготвя вечеря. Мислех да се обадя на майка ви и да разбере има ли любимо ястие.

— Мога да те осведомя по този въпрос — предложи Рейчъл. — Обича всичко.

— Е, това наистина ми осигурява богат избор. Смяташ ли, че ще бъде удобно да ѝ се обадя все пак, за да ми даде някои насоки? Готварските ми способности са доста скромни.

— Ще се радва да ѝ се обадиш. — Рейчъл се усмихна, представяйки си как в мига, в който затвори телефона, майка ѝ ще започне да планира сватбата.

Минаваше полунощ, когато Алекс влезе в апартамента на Бес с ключа, който му бе дала. Беше капнал от умора, главата му бучеше от изпитото кафе. Това беше нещо обикновено, част от работата му също

като писането на доклади и откриването на улики. Ала неприятната тежест в стомаха му бе нещо ново.

Трябваше да ѝ каже.

Тя бе оставила телевизора включен. На черно-белия филм някаква жена изпищя от ужас и падна на осветен от луната бряг. Алекс свали якето си, прекоси стаята и приближи да изключи телевизора. Преди да стигне до него, видя че Бес е заспала на канапето.

Беше го чакала. Трогнат, той приклепна до нея. Толкова години се бе прибирал вкъщи сам, никой не го бе очаквал. Алекс нежно отметна тъмочервените къдрици от лицето ѝ и я целуна. Тя се размърда, промърмори нещо. Очите ѝ бавно се отвориха.

— Ще те отнеса в леглото — прошепна той. — Заспивай.

— Алекси. — Бес вдигна ръка и погали бузата му. Гласът ѝ бе дрезгав от съня. — Колко е часът?

— Късно е. Трябвало е да си легнеш.

Тя измърмори някакво възражение и се повдигна на лакът.

— Чаках, но филмът бе толкова скучен. — Засмя се уморено и потърка очи като дете. — Приспал ме е. — Обгърна раменете му и се наведе да го целуне. — Тежък ден си имал, детективе.

— Да, така е. — И премълча останалото, тъй като тя бе полузаспала. — Ти също. Ще те отнеса горе.

— Не, вече съм будна. — Бес седна и се прозя. — Ял ли си нещо?

— Хапнах един сандвич. Наистина съжалявам, опитах да ти се обадя.

— И си попаднал на телефонния секретар — печално кимна тя. — Защото забравих да купя чушки и трябваше да изтичам обратно до супермаркета.

— Готвила си? — Новината го трогна и засили чувството му за вина.

— Забавлявах се. — Приятно бе да се сгуши в обятията му, когато той се настани до нея на канапето. — Рецептата на майка ти за пиле с кнедли... Унгарски стил.

При обикновени обстоятелства устата му щеше да се напълни със слюнка.

— Приготвя се трудно.

— Беше кулинарно приключение... а в понеделник чистачката сигурно ще напусне, като погледне кухнята. — Бес се засмя и се извърна. Срећна мрачния му поглед и нежно погали бузата му. — Не се притеснявай. Ще го притопля за обяд утре. А пък сега... — Тя се сгуши в прегръдките му. — Ако наистина се чувстваш виновен, може да предприемем пътешествие към спалнята... или каквото друго ти хрумне.

Ала вместо да се разсмее и да я вдигне на ръце, той приближи до телевизора и го изключи.

— Трябва да поговорим.

Резкият тон я разтревожи, но тя кимна.

— Добре.

Алекс си помисли, че и за двама им ще бъде добре да си наляят по чаша бренди. Опитвайки да намери подходящи думи, той приближи до шкафа с напитките.

— Лошо е — промълви тя и здраво стисна устни. Първата ѝ мисъл бе, че чувствата му към нея са се променили. Че най-после я е погледнал внимателно, както се боеше, че ще стане, и е осъзнал, че греши.

— Така е. — Съгласи се той и донесе чашите. — Вземи. Пийни малко.

— Няма нужда. Не съм от тези, дето вдигат скандали.

Той поднесе чашата към устните ѝ.

— Само малко, мила.

Бес затвори очи и се подчини. Той нямаше да използва това нежно обръщение, изречено с тъй ласкав тон, ако чувствата му се бяха променили.

— Добре. — Пое дълбоко въздух и отвори очи.

— Снощи е извършено ново убийство.

— О, Алекси! — В миг пред очите и изплува осакатеното тяло на Кристъл Лару. — О, Господи. — Тя хвана ръката му и я стисна силно. — Снощи?

— Служителят на рецепцията я е открил тази сутрин. Имали са уговорка. Тя е използвала стаята само с клиенти и той бил ядосан, задето не я освободила и не му дала обичайния бакшиш. — Умишлено говореше бавно, за да може тя да превъзмогне ужаса, преди да ѝ каже подробностите. Отново поднесе брендито към устните ѝ. — Снощи

наела стаята три пъти. Администраторът зърнал третия клиент, когато се качвала с него, така че почти цял ден го карахме да разглежда снимки.

— Ще го хванеш.

— О, да. Този път няма съмнение. Администраторът не го разпозна на снимките, но даде на художника доста подробно описание. Ще го излъчим по телевизията. Този път разполагаме с кръвната му група. ДНК. Още някои неща.

— Бързо ще го пипнеш.

— Не достатъчно бързо. Бес, жената... — Той сплете пръсти с нейните и изрече най-лошото колкото можеше по-меко. — Била е Розали.

Тя се втренчи в него и Алекс безпомощно наблюдаваше как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Не. — Бес понечи да издърпа ръката си, ала той не ѝ позволи. — Грешеш. Не е възможно. Та аз я видях. Говорих с нея само преди няколко дни.

— Няма грешка — твърдо рече той. — Аз сам я идентифицирах. Сравних отпечатъците, администраторът в хотела също я разпозна. Бес, била е Розали.

Тя тихо изстена, обви ръце около тялото си и се залюля.

— Недей — рече, когато той се опита да я притисне към себе си. — Недей, недей, недей.

Скочи на крака и се отдалечи от него. Отчаяно търсеше нещо, върху което да излее безпомощния гняв, който набъбваше в гърдите ѝ.

— Тя не трябваше да умре. Не е честно. Не е честно да умре по този начин.

— Винаги е нечестно.

Хладният му тон я накара да се извърне.

— Но тя беше само проститутка. Не се забърквай, нали така? Не чувствай нищо. Нали така ми каза?

Той застина, сякаш бе извадила пистолет и го бе насочила към него.

— Да, така казах.

— Исках да ѝ помогна, но ти ми каза, че не мога. Каза ми, че само си губя времето. И излезе прав, нали, Алекси? Колко ли е хубаво винаги да си прав.

Той пое удара. Какво друго можеше да стори?

— Защо не седнеш, Бес? Ще се почувстваш по-добре.

Искаше ѝ се да счупи нещо, да го пръсне на парчета, но нищо не ѝ изглеждаше достатъчно ценно.

— Аз бях привързана към нея, дявол да те вземе. За мен тя не беше просто сюжетна линия. Тя беше личност. Искаше само да замине на юг, да си купи каравана. — Тя се задъха и притисна ръка към устните си. — Не трябваше да умре по този начин.

— Иска ми се можех да променя нещата. — В хладния му тон се долавяше горчивината от провала. — Иска ми се да можех. — Преди да се овладее, запрати чашата към стената. — Как мислиш, че се чувствах, като я видях просната на леглото в онази мръсна стая? Знаеш ли какво изпитва човек, като се изправи срещу смъртта и знае, че не може да направи нищо? За мен тя също беше личност.

— Съжалявам. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Алекси, толкова съжалявам.

— За какво? Това беше истината.

— Факти. Не истина. — Мъжът се бе опитал да смекчи удара, да я успокои, когато сам преживяваше непоносима болка. Той се нуждаеше от успокоение. Неговите очи бяха замъглени от умора и скръб, която тя никога нямаше да разбере, но той се бе опитал да защити нея. А тя не му беше позволила. — Прегърни ме, моля те. Имам нужда да ме прегърнеш.

За момент се уплаши, че той няма да помръдне. Но след миг мъжът прекоси стаята. Макар ръцете му да бяха сковани от напрежение, Алекс я привлече в обятията си.

— Не исках да ти причиня болка — прошепна Бес, но той само поклати глава и погали косата ѝ. Съсипана от мъка, тя притисна лице към врата му. — Исках да го превърна в лъжа. Като те обвиних, че грешиш, мислех, че всичко ще се превърне в някаква грешка. — Затвори очи и се притисна към него. — Тя беше добър човек.

Алекс се втренчи невидящо над рамото ѝ, спомнил си едно от последните неща, които му бе казала Розали. „Тя се отнася към мен като към човек.“

— Зная.

— Ще го хванеш — яростно рече тя.

— Ще го хванем. Ще го пъхнем в затвора. Няма да нарани никого повече. — Той я залюля в прегръдките си и реши да ѝ разкаже и останалото. — Имала е нож.

— Видях го. Тя ми го показа.

— Използвала го е. Не знам колко лошо го е наранила, но дълго се е борила. Всичко е записано.

— Записано? — Шокирана, тя се отдръпна. — Господи. Касетофонът. Дадох ѝ моя миникасетофон.

— Сетих се. Колкото и незначително успокоение да е това, фактът, че си ѝ го дала, а тя го е използвала, ще се окаже от решаващо значение.

— Чул си ги — промълви тя. — Чул си...

— Записано е всичко, от сделката на улицата до... до края. Не ме питай, Бес. — Алекс обхвана лицето ѝ. — Дори да можем да ти кажа какво има на касетата, нямаше да го сторя.

— Нямаше да питам. Ще бъде непоносимо за мен да науча какво се е случило в онази стая.

Поуспокоен, той се взря в лицето ѝ.

— Имам на разположение само няколко часа. Утре рано трябва да съм в участъка. Искаш ли да остана при теб тази нощ, или предпочиташ да си тръгна?

Беше го наранила повече, отколкото предполагаше. Може би единственият начин да излекува раната бе да признае и да му покаже, че има нужда от утеха. Има нужда от неговата утеха. Привлече го към себе си и склони глава на рамото му.

— Искам те до мен, Алекси. Винаги. И тази вечер... не бих могла да изкарам тази нощ без теб.

Бес заплака неудържимо. Алекс я вдигна на ръце и я отнесе на канапето, където двамата останаха прегърнати, отдадени на мъката.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джъд стисна волана и зави по Седемдесет и шеста улица. Този път не беше нервен. Беше нетърпелив. Мисълта да доведе Уилсън Тримейн III — внук на щатски сенатор — в участъка за разпит по подозрение в убийството на четири жени го изпълваше с трескаво нетърпение.

Бяха го пипнали. Джъд бе уверен, че са пипнали престъпника. Скицата на художника, кръвната група, записа на гласа. Всичко това бе ускорило разследването. И най-вече трябваше да благодарят на късмета си. Касетофонът на Бес се бе оказал решаваща улика. Една от случайностите в полицейската работа, които винаги го изумяваха.

Трилуотър бе разпознал Тримейн от скицата на художника. Джъд си спомни как шефът дълго я бе гледал, сетне бе изпратил Алекс в архива на вестниците. Администраторът в хотела бе разпознал снимката на Тримейн измежду пет други.

После Алекс бе използвал връзките си в една от местните телевизионни компании и бе получил видеофилм на Тримейн, който участваше в кампанията за преизбирането на дядо си. Момчетата от лабораторията веднага се хванаха на работа и сравниха гласа със записания на касетофона на Бес.

Още му се гадеше при мисълта за записа, но за нищо на света нямаше да се издаде пред Алекс. Също както нямаше да му покаже и обзелото го в момента нетърпение.

— Та значи — подхвърли небрежно — смяташ, че Янките ще станат шампиони тази година?

Алекс дори не си даде труда да се обърне. Съвсем ясно долавяше вълнението на партньора си.

— Когато едно ченге започне да си облизва устните, забравя куп неща. Прави какви ли не процедурни грешки, които помагат на негодника да се измъкне и да остане на свобода.

Джъд стисна челюсти.

— Не си облизвам устните.

— Малой, лигите ти ще потекат всеки момент. — Алекс огледа красивата стара сграда, докато Джъд търсеше място за паркиране. Готическия стил го изпълни с възхищение, както и тесните високи прозорци, отрупаните с цветя тераси. Тримейн живееше на последния етаж в двуетажен разкошен апартамент с изглед към парка. Сградата имаше униформен портиер.

Тримейн живееше нашироко, правеше каквото искаше, носеше италианските си костюми и швейцарския си часовник.

А четири жени бяха мъртви.

— Не влагай лични чувства — рече Алекс, щом излязоха от колата. — Правило номер пет на Станисласки.

Но Джъд чудесно бе опознал партньора си.

— Гориш от желание да го пипнеш също като мен.

Алекс срещна погледа му. В очите му нямаше нито нетърпение, нито вълнение, нито дори задоволство. Само хладна ярост.

— Тогава да спипаме копелето.

Показаха значките си на портиера, сетне се качиха в асансьора заедно с пълна жена на средна възраст и нейния лаещ шнауцер. Алекс вдигна поглед и зърна в ъгъла камерата на охранителната система. Това може да се окаже полезно, помисли си. От прокуратурата сигурно ще изискат записите от нощта на убийствата. Ако бяха надписани по дати, още по-добре. Но и да не бяха, пак имаха неоспорими доказателства срещу Тримейн.

Шнауцерът слезе на четвъртия етаж. Двамата полицаи продължиха до осмия. Рамо до рамо приближиха до апартамент 8Б.

Макар че вратата бе масивна, Алекс долови отвътре звуците на ария от операта „Аида“. Никога не се бе интересувал много от опери, но точно тази му харесваше. Зачуди се дали отсега ще я намрази. Натисна звънеца.

Наложи да позвъни втори път, преди Тримейн да отвори. Алекс го позна веднага. Не беше никак трудно след толкова ровене из снимките, вестниците и видеозаписите. Разбира се, познаваше и гласа му. Спокоен, развеселен и извратено развълнуван.

Облечен в дебела хавлия, която подхождаше на сините му очи, Тримейн подсушаваше мократа си руса коса с кърпа с монограм.

— Уилсън Тримейн?

— Да, аз съм. — Тримейн спокойно премести очи от единия към другия. Не притежаваше нюха на уличните престъпници да надушва ченгетата. — Боя се, че ме хванахте в неподходящ момент.

— Да, сър. — Без да отмества поглед от очите на мъжа, Алекс извади значката си. — Детективи Станисласки и Малой.

— Детективи? — В спокойния глас на Тримейн се прокрадна леко любопитство. Но лекото трепване не убягна на Алекс. — Не ми казвайте, че секретарката ми отново е забравила да плати таксите за паркиране.

— Ще трябва да се облечете, господин Тримейн. — Като все още го наблюдаваше Алекс прибра значката. — Бихме желали да дойдете с нас.

— С вас? — Тримейн отстъпи назад. Джъд забеляза, че ръката му обви топката на вратата. Кокалчетата побеляха. — Боя се, че това доста ще ме затрудни. Имам ангажимент за вечеря.

— Ще го отложите — рече Алекс. — Вероятно няма да свършим бързо.

— Детектив...

— Станисласки.

— А, Станисласки. Знаете ли кой съм?

Алекс със задоволство му показва, че това му е известно.

— Съвсем точно зная кой си, Джак. — Той зърна страха, прокраднал се в очите на Тримейн. — Отиваме в центъра на града, господин Тримейн. Ще бъдете подложен на разпит за убийствата на четири жени. Мери Родел... — Гласът му затихваше и ставаше все по-страховит с всяко следващо име. — Анджи Хоровиц, Кристал Лару и Розали Худ. Можете да се обадите на адвоката си.

— Това е абсурдно.

Алекс стовари длан върху вратата, преди Тримейн да успее да я затръшне.

— Можем да ви отведем и в този вид... и да изнесем представление на съседите. Или ще се облечете?

Алекс долови паниката на мъжа и в същия миг онзи се втурна да бяга. Можеше да избегне това — разбира се, че можеше — ала изпита такова удовлетворение, като блъсна Тримейн в облицованата с коприна стена. Малка изящна статуя падна от нишата и се търкулна по килима. Когато Алекс изправи Тримейн за реверите, зърна на врата му златна

верижка с пропукано сърчице, същата като онази, която бяха прибрави като вещественно доказателство. Видя и превръзките върху раните, нанесени му от Розали, докато се бе борила за живота си.

— Само ми дай повод. — Алекс се наведе към него. — С удоволствие ще се възползвам.

— Ще ви отнема значките. — Сълзи се застичаха по бузите на Тримейн и той се свлече на пода. — Дядо ще ви отнеме значките.

Отвратен, Алекс се извърна към Джъд.

— Иди намери някакви панталони. Аз ще му прочета правата.

Джъд кимна и се отправи към спалнята.

— Не влагай лични чувства, Станисласки.

Алекс почти се усмихна.

— Разкарай се, Малой.

Невъзможно е да се измъкне, помисли си Алекс, докато влизаше в сградата, където се намиреше апартаментът на Бес. Можеше да си наеме най-добрите адвокати по целия Източен бряг и пак нищо нямаше да постигне. Доказателствата бяха неопровержими — особено след като намериха в нощното му шкафче оръжието на престъпленията.

Лесно бе да се докаже, че е имал възможност да извърши убийствата, а колкото до мотива — това беше работа на психиатрите. Може би щяха да пледират невменяемост. Възможно бе дори да успеят да докажат тезата си. Все едно, негодникът нямаше да остане на свобода.

Това щеше да посмекчи горчивината от смъртта на Розали. Надяваше да поуталожки скръбта на Бес.

Едва не й се беше обадил от участъка, но искаше да й го каже лице в лице. Докато чакаше асансьора премести в другата си ръка букета от люляк, който носеше. Може да беше избрал необичайно време, за да й поднесе цветя, но смяташе, че тя има нужда от тях.

Влезе в кабината, бръкна в джоба си и напипа кутийката за бижута. Моментът беше още по-необичаен за предложение за женитба. Но знаеше, че той има нужда да го направи.

Плашеше го мисълта колко много държеше на Бес, колко силно желаше тя да бъде с него. Да разговаря с него, да го слуша, да го

разсмива. Да го люби. Знаеше, че пришпорва събитията, но смяташе, че колкото по-бързо я накара да се омъжи за него, толкова по-малка е вероятността тя да промени решението си.

Тя бе убедена, че го обича. След като бъдат обвързани емоционално и законно, ще разполага с много време, за да се увери, че това е истина.

Вратите на асансьора се отвориха и Алекс пъкна ключа в бравата. Ще си поръчаме вечеря вкъщи, реши Алекс. Ще послушаме музика, ще запалим свещи. Не, тя сигурно е имала подобно преживяване преди, а той не желаше да следва нечий чужд шаблон. Трябваше да измисли нещо друго.

Алекс отвори вратата. Мозъкът му трескаво работеше да открие някой оригинален начин, по който да помоли Бес да стане негова жена. Кръвта се оттегли от лицето му и очите му потъмняха. Усети някакво блъсване в гърдите, сякаш беше прострелян.

Бес стоеше в центъра на стаята и се смееше. Беше в прегръдките на друг мъж, устните ѝ тъкмо се отдръпваха от неговите.

— Чарли, аз... — Тя чу звука на затварящата се врата и се обърна. Усмивката замръзна на лицето ѝ. — Алекси.

— Май трябваше да почукам. — Гласът му бе страховито спокоен.

— Не. Разбира се, че не. — Сякаш пеперуди запърхаха в стомаха ѝ, а крилете им бяха остри като бръснач. — Чарли, това е Алекси. Говорих ти за него.

— Разбира се. Мисля, че се запознахме на партито на Бес — обърна се той към Алекс. Очевидно усетил напрежението, което пулсираше в стаята, той стисна раменете на Бес. — Тя прави най-хубавите празненства.

Алекс остави цветята. Едно нежно цветче се отчупи и падна на пода.

— Така съм чувал и аз.

— Е, аз трябва да тръгвам. — Чарли се наведе и отново целуна Бес. Алекс сви юмруци. — Нали няма да ми откажеш?

— Разбира се, че не. — Тя успя да се усмихне пресилено, доволна, че Чарли е прекалено разсеян, за да забележи. — Знаеш колко се радвам за теб, Чарли. Ще се чуем.

Той жизнерадостно пое към вратата и махна за довиждане, преди да излезе. В настъпилата тишина, Алекс дочу музиката. Цигулки и флейти шепнеха от стереоуредбата. Много романтично, помисли си той и стисна зъби.

— Е, виждам, че трябва да обясня — рече Бес. Очите ѝ бяха съвсем сухи, макар че сърцето ѝ плачеше. Тя приближи до бутилката вино и напълни чашата си. — Виждам също, че вече си направил заключенията си, така че обяснението ще е напълно излишно.

— Бързо действаш, Бес.

Зарадва се, че е с гръб към него. Защото ръката ѝ трепеше, докато поднасяше чашата към устните си.

— Така ли мислиш, Алекси?

— Или може би през цялото време си се срещала с него.

Тя се извърна и очите ѝ гневно проблеснаха.

— Как може да ми говориш така?

— А какво очакваш да кажа? — Алекс не приближи до нея. Не се осмели да го стори. — Влизам тук и те заварвам с него. Музика, бутилка хубаво вино. — Прииска му се да беше прострелян. Сигурно нямаше да боли толкова, колкото от това предателство. — Да не ме смяташ за идиот?

— Не, не те смятам за идиот. — Искаше ѝ се да седне, но само леко се подпря на масата. — Но трябва да съм била много непредпазлива, щом си уреждам среща тук, след като съществува възможност да ме разкриеш. — Очите ѝ бяха хладни като стъкло. — Хвана ме.

Той пристъпи напред и се застави да спре.

— Ще ми кажеш, че и с него не си спала, така ли?

Флейтите запяха във вибриращата тишина.

— Не, няма да ти кажа такова нещо. Не се срамувам, че съм била привързана към един много добър мъж дотолкова, че да бъда в интимни отношения с него. Ще ти кажа, че откакто те срещнах, не съм имала връзка нито с Чарли, нито с който и да било друг. Но доказателствата са срещу мен, нали, детективе?

Беше толкова уморена, толкова ужасно уморена, а от уханието на люляка ѝ се искаше да се разплаче. Тази сутрин бе ходила на погребението на Розали, като сама бе уредила всички формалности. Бе отишла сама, без да спомене на Алекс. Но бе имала нужда от него.

— Позволи му да те целуне.

— Да, позволих му да ме целуне. Позволявам на много мъже да ме целуват. Това проблем ли е? — Тя остави чашата с вино, като потисна желанието да я разбие в пода. — Ти не беше девствен, Алекси, нито съм очаквала това от теб. Това е една от огромните разлики помежду ни.

— Има много по-голяма разлика между девствениците и...

Той замълча, ужасен от себе си. Нямахше предвид това. Извиненията напиреха на устните му, ала по преbledнялото ѝ лице разбра, че няма начин да върне назад дори неизреченото.

— Смятам, че е по-добре да си тръгнеш — рече хладно тя.

— Не сме свършили.

— Не те искам тук. Дори една курва може да избира.

Лицето му преbledня като нейното.

— Бес, нямах предвид това. Исках само да разбера...

— Не, не искаш да разбереш — прекъсна го тя. Сълзите напиреха на очите ѝ и тя едва изговаряше думите. — Никога не си искал да разбереш, Алекси. Никога не пожела да чуеш единствено, в което исках да повярваш. Сега единственото нещо, което трябва да разбереш, е че не искам да те виждам повече.

Алекс усети как нещо се разкъса в стомаха му.

— Това не може да стане.

— Ако не си тръгнеш сега, ще повикам охраната. Ще се обадя на началника ти, ще позвъня на кмета. — Отчаянието я заля като вълна. — Ще направя всичко, за да стоиш далеч от мен.

Очите му се присвиха.

— Можеш да се обадиш и на Всемогъщия Господ. Нищо няма да ме спре.

— Може би това ще успее. — Тя стисна ръце и се загледа някъде над рамото му. — Не те обичам, не те искам, нямам нужда от теб. Беше забавно, докато бяхме заедно, но играта свърши. Мисля, че не е нужно да те изпращам.

Тя се извърна и бързо изкачи стълбите. В очите ѝ се четеше болка. Даваше си сметка, че ако в погледа ѝ се бе прокраднал гняв, мъжът щеше да я последва, но там имаше само болка и тя стигна сама до спалнята. Притиснала длани към лицето си, зачака, преглъщайки

сълзите, докато чу вратата долу да се затваря. Свлече се на пода и усети вкуса на сълзите си. Бяха горчиви.

Нетърпелив, без да изпитва капка съчувствие, Михаил крачеше из почти необзаведения апартамент на Алекси.

— Не вдигаш телефона — рече той. — Не отговаряш на съобщенията. — Михаил ритна захвърлената на пода риза. Апартаментът приличаше на бойно поле. — Имаш късмет, че дойдох аз, а не мама. Щеше да ти издърпа ушите, задето живееш като прасе.

— Дадох на прислугата един месец отпуск. — Почти пиян, Алекс си наля нова чаша водка от наполовина празната бутилка.

— И пиеш сам посред бял ден.

— Ами прави ми компания. — Алекс безгрижно махна към кухнята, където бяха натрупани мръсни чинии. — Там някъде трябва да има чиста чаша.

Михаил си изми чаша и се върна. Седна и си наля.

— Какво има, Алекси?

— Празненство. Имам свободен ден. — Алекс отпи голяма глътка. — Хванах лошия. — Той вдигна тост. — И загубих момичето си.

Михаил забарабани с пръсти по масата. Беше очаквал нещо такова.

— Скарал си се с Бес?

— Скарал? — Свил устни, Алекс се втренчи в бистрата течност в чашата си. — Не знаех, че това е терминът. Заварих я с друг мъж.

Чашата на Михаил застина пред устните му.

— Грещиш.

— Не. — Алекс посегна към бутилката с почти стабилна ръка. — Влязох и я заварих да се целува с един от бившите си годеници. Бес има хоби да се сгодява.

Михаил само поклати глава. Нещо не се връзваше в картината.

— Уби ли го?

— Мина ми през ума. — Преди да отпие отново, Алекс прокара език по зъбите си. Добре, помисли си. Бяха почти безчувствени. Скоро цялото му тяло щеше да се вцепени. — Жалко, че съм ченге.

— Какво беше обяснението?

— Не ми даде обяснение. — Алекс остави чашата и разтърка лицето си с длани.

— Защото си я обвинил, без да ѝ се довериш.

— Не съм я обвинил — отвърна Алекс и притисна пръсти към пламналите си очи. — Не беше нужно. Това, което почти изрекох, беше неппростимо. Тя ме изхвърли, но преди това ми каза, че бездруго не ме обича.

— Лъже. — Преди Алекс да успее да вдигна чашата си, Михаил сграбчи китката му. — Казвам ти, лъже. Преди няколко дни тя се отби при Рейчъл и бебето. Накарах я да ми позира и я скицирах, докато ми говореше за теб. Не греша за това, което зърнах в очите ѝ, Алекси. Трябва да си сляп, за да не си го видял.

Беше го видял и болезненият спомен впи нокти в него. Той опита да се изправи, за да избяга от нея.

— Тя лесно се влюбва.

— Е, и какво от това? Има любов и любов. Ти колко пъти си се влюбвал?

— Сега ми е за първи път.

— Тази любов, да. Но имаше и други.

— Беше различно.

— Аха. — Развеселен, Михаил вдигна пръст. — Значи ти може да си играеш с любовта, докато намериш истинската, но на Бес ѝ е забранено.

— Просто... — Не можеше да оспори тази теза. Особено след като главата му се въртеше. — По дяволите, ревнувах. Имах право да ревнувам.

— Имаш право и да се правиш на глупак. — Доволен, че нещата могат да се оправят, Михаил кръстоса крака. — Правиш ли го?

— Страхотно. — Алекс залитна и тежко седна. — Смятах да я помоля да се омъжи за мен. Носех пръстен в джоба си и онези глупави люляци. Бях уплашен до смърт, че ще каже да. И още по-уплашен, че може да ми откаже. — Той подпря глава на ръцете си. — Защо, по дяволите, целуваше онзи кучи син?

— Може би ако беше попитал учтиво, щеше да ти каже.

С крива усмивка, Алекс отмести зачервените си очи към брат си.

— Ти щеше ли да попиташ учтиво?

— Не, щях да му счупя ръцете, може би и краката. После щях да попитам. — Михаил въздъхна и потупа Алекс по рамото. — Но така бих постъпил аз. Ти си много по-импулсивен.

— Можем да отидем да го намерим. — Алекс се наведе и прегърна Михаил. — Ще го пребием заедно. Като в добрите стари времена.

— Ще опитаме нещо друго. — Михаил стана и дръпна Алекс да се изправи.

— Къде отиваме?

— Ще те напъхам под студения душ, докато умът ти се проясни. Алекс залитна и обвини ръка около врата на брат си.

— Защо?

— За да можеш да намериш момичето си и да помолиш да ти прости, пълзейки в краката ѝ.

Алекс се втренчи в накланящия се под.

— Няма да пълзя.

— О, ще го направиш. И по-добре да свикнеш с това, преди да се ожениш за нея. Имам повече опит от теб.

— О, тъй ли? — Той се ухили, представил си как по-големия му брат пълзи в краката на Сидни. В същия миг Михаил го бутна с дрехите под душа. — Може ли да гледам следващия път?

— Не. — С огромно удоволствие Михаил завъртя докрай крана на студената вода и се заслуша в ругатните на брат си, повален на пода от силната струя. — Това е добро начало.

— Кучи син. — И двамата се разсмяха, когато Алекс хвана Михаил през врата и го дръпна под душа.

Беше почти трезвен, когато влезе в кабинета на Бес, но не се смееше. Трудно бе да се смееш, когато гърлото ти е стегнато от нерви.

Ще бъда разумен, обеща си той. Щяха да обсъдят целия случай като цивилизовани зрели хора. И ако тя не му дадеше правилните отговори, щеше да я удуши. После винаги можеше да се арестува.

Но зърна единствено Лори, която трескаво пишеше.

— Ще бъда готова с промените в шест часа — извика тя и вдигна поглед. Очите ѝ го пронизаха като стрели. — Какво искаш, по дяволите?

— Трябва да видя Бес.

— Нямах късмет. — Нямах да позволи на никого да причини болка на приятелката ѝ и да остане ненаказан. — Не е тук.

— Къде е?

Тя назова толкова неприемливо място, каза го тъй хладно, че Алекс едва не се усмихна. Но това не беше всичко. Жената скочи, затръшна вратата и я заключи.

— Седни. Много съм ти насъбрала.

— Каж ми къде е тя.

— За нищо на света. Знаеш ли какво ѝ причини? — Тя го блъсна с длан в гърдите. — Защо просто не извади сърцето ѝ и не го нарязва на малки парченца, когато си направил това?

— Аз да съм направил нещо? — Той пъхна ръце в джобовете си, за да не я блъсне. — Аз просто влязох и я заварих в обятията на онзи драматург.

— Не знаеш какво си заварил.

— Тогава защо не ми кажеш?

По-скоро би умряла.

— Ти изобщо не я познаваш, нали? Нямам си и най-малка представа какъв късмет имаш. Тя е най-любвеобилният, най-великодушният и най-щедрият човек, когото познавам. Би пълзяла върху счупени стъкла заради теб. — Уплашена, че ще извърши някакво насилие, ако не се раздвижи, Лори закричи из стаята. — Бях толкова радостна, когато ми каза за теб. Виждах колко е влюбена в теб. Наистина влюбена. Не те бе взела под крилото, докато ти намери някоя по-подходяща.

— Да ми намери някоя?

— Какво мислиш, че направи с всички останали мъже, които бяха лапнали по нея? О, опита да се убеди, че е влюбена и че те също я обичат, а всъщност през цялото време слушаше за проблемите им като загрижена майка. Сетне ги насочваше към някоя жена, която решаваше, че е идеална за тях. Обикновено се оказваше права.

— Тя е щяла да се омъжи...

— За никого не е щяла да се омъжи. Когато се е съгласявала, било е за да не нарани чувствата на другия. Да, и защото искаше да има около себе си човек, на когото да може да разчита. Но колкото и лоялна и чувствителна да е към чувствата на другите хора, не е

глупава. Казваше си, че ще се омъжи, сетне тръгваше да си търси заместничка.

— Заместничка? Защо... — Но Лори не бе готова да му даде думата.

— Не че си е правила такива сметки. Но след като видиш, че се случва няколко пъти, забелязваш шаблона. Но ти... — Тя рязко се завъртя към него. — Ти разчупи шаблона. Бес имаше нужда от теб. А ти я накара да плаче. — Сълзи на гняв проблеснаха в очите на Лори. — Нито веднъж не съм я виждала да плаче заради мъж. Тя просто отново се превръщаше в моята приятелка Бес и всички бяха щастливи. Но за теб си изплака очите.

Чувстваше се дребнав, отвратителен и започваше да свиква с мисълта за пълзенето.

— Каж ми къде е. Моля те.

— И защо, по дяволите, трябва да го направя?

— Обичам я.

Искаше да му се озъби, задето се осмелява да изрича тези думи, но зърна в очите му същата мъка, която бе видяла и в очите на приятелката си.

— Чарли беше...

— Не. — Той бързо поклати глава. — Това няма значение. — Беше важно единствено доверието, а беше време да се довери на Бес. — Не искам да знам. Просто имам нужда от нея.

Лори въздъхна и завъртя пръстена с диамант на лявата си ръка. Бес я бе подтикнала да вземе правилно решение по отношение на Стивън. Надяваше се да ѝ отвърне със същото.

— Ако отново ѝ причиниш болка, Алекс...

— Няма. — Той въздъхна. — Не искам да я нараня отново, но сигурно ще го сторя.

Лори се смили, защото точно такива биха били думите на един влюбен мъж.

— Изпратих я вкъщи. Не бе в състояние да работи.

— Благодаря.

Не обичаше да се чувства по този начин. Единственият начин да изкарва дните бе да си повтаря, че утре ще бъде по-добре. Трябва да

бъде по-добре.

Но не вярваше в това.

Сърце не ѝ бе дало да изхвърли люляците. Бе се опитала. Дори бе стояла с тях над кошчето за боклук, плачейки като глупачка. Но мисълта да се раздели с тях ѝ бе непоносима. Измъчваше се с лекото ухание винаги, когато слезеше долу.

Замисли се дали да не предприеме пътешествие — където и да е. Времето ѝ за отпуск приближаваше, но ѝ се струваше нечестно да изостави Лори, особено след като приятелката имаше планове за сватба.

В това си състояние много помагаш на Лори и на сериала, саркастично си рече тя. Но проблемите на хората в Милбрук изглеждаха незначителни в сравнение с нейните. Жалко, че не мога да се опиша в сериала, помисли си тя, докато стоеше в кухнята, опитвайки се да си приготви нещо за ядене.

Е, наистина постигнах невероятен успех, каза си Бес и притисна пръсти към подпухналите си очи. Беше се влюбила и сърцето ѝ беше разбито. Страхотно проучване за следващата проблемна връзка, която щеше да напише за телевизионната публика.

Да върви по дяволите храната. Щеше да се качи горе и да се наспи. Утре щеше да намери начин да се съвземе.

Щом излезе от кухнята, едва не припадна.

Той стоеше до масата, ръката му докосваше люляците. Извърна се и я погледна, а тя едва не се строполи на земята.

— Какво правиш тук? — остро попита тя.

— Все още имам ключ. — Той бавно отпусна ръка. Очите ѝ бяха подпухнали от сълзите и изглеждаха уморени. Нищо от това, което му беше казала, нищо от това, което сам си бе казвал, не говореше по-красноречиво.

— Не беше нужно да го носиш. — Ако самообладанието беше всичко, което ѝ бе останало, трябваше да се вкопчи в него. — Можеше да го пуснеш в пощенската кутия. Но ти благодаря. — Усмивката ѝ бе хладна. — Ако това е всичко, бързам. Тъкмо бях тръгнала да се преоблека, защото ще излизам.

— Не можеше да ме гледаш, когато лъжеш. — Каза го наполовина на себе си, спомняйки си как бе отместила очи от лицето му, когато му каза, че не го обича.

Тя се насили да върне поглед към него.

— Какво искаш, Алекси?

— Много неща. Може би твърде много неща. Но първо искам да ми простиш.

Лицето ѝ се сгърчи. Тя го прикри с ръка, макар да знаеше, че е твърде късно.

— Остави ме на мира.

— Мила, нека...

— Недей. — Тя се дръпна назад и обви ръце около тялото си, сякаш да се защити.

Неговите ръце застинаха на сантиметри от нея. Той си пое дълбоко въздух и ги отпусна.

— Няма да те докосна. — Гласът му бе тих и напрегнат. — Моля те, позволи ми да кажа това, за което съм дошъл.

— Какво още може да има? — Тя се извърна. — Зная какво мислиш за мен. Каза ми съвсем ясно.

— Причиних ти болка и сам се направих на глупак.

— Да, причини ми болка. — Бес все още трепереше при спомена. — Но не само последния път. Нараняваше ме всеки път, като се отдръпваше, когато имах нужда да ти кажа колко много те обичам. Казвах си, че това няма значение, защото ще мога да ти покажа. Господи, мислех си, той трябва да види любовта, защото тя е тук всеки път, когато погледна към него. Всеки път, когато си помисля за него. И той ме обича. Желаете ме. През целия ми живот никой не ме желал. Не истински.

— Бес.

Тя се дръпна рязко от ръцете му.

— Родителите ми — започна тя и се извърна. — Колко пъти съм ги чувала да си казват един на друг: „Откъде се появи тя?“ Сякаш бях някакво бездомно кученце, което по погрешка бяха пуснали в дома си.

Когато тя започна да крачи из стаята и раменете ѝ се изгърбиха, Алекс не пророни нито дума. Как можеше да ѝ каже, че съжалява, задето е отворил стари рани и съжалява също, че това е било нужно, за да може тя да разкрие пред него потиснатите си чувства?

— Преживях го. Какво друго можех да направя? Вината не беше тяхна всъщност. Те винаги са били толкова идеални, по техните

собствени изисквания, които аз не бях състояние да задоволя. Не бях идеална. Нито за тях. Нито за теб.

— Това ли мислиш, че искам?

Тя отмести поглед към него. Сълзите бяха пресъхнали. Нямаше полза от тях.

— Не зная какво искаш, Алекси. Зная само, че то продължава да се върти наоколо. След това отидох в пансиона. Тези ужасни ученически години, когато всички момичета са толкова умни и хубави, влюбват се и се разделят с любимите си. Никой не ме искаше. О, имах приятели. По някое време разбрах, че ако не се старая толкова, ако съм спокойна и се държа естествено, съществуват много хора, които ще ме харесат такава, каквата съм. Но нямаше никой, когото да обикна. Докато не срещнах теб.

— Никога няма да има друг. — Той я изчака да се обърне. — Обичам те, Бес. Моля те, дай ми още един шанс.

— Нищо няма да излезе. — Младата жена потърка уморените си очи. — Мислех си, че ще се получи, исках да се получи. Бях толкова сигурна, че любовта ще бъде достатъчна. Но не е. Не и без надежда. Не и без вяра.

Каза го напълно спокойно и Алекс усети как го обзема паника.

— Да пълзя ли искаш? — Той приближи и хвана ръцете ѝ. — Тогава ще го сторя. Няма да позволя да ме изхвърлиш от живота си само защото бях глупав и уплашен. Няма да ти позволя.

Така ли пълзят мъжете, запита се Бес. Като хвърлят пламъци с очи и говорят високо.

— А следващия път, когато ме видиш да целувам стар приятел?

— Няма да ме е грижа. — Той изръмжа и закрочи из стаята. — Ще ме е грижа. Ще убия следващия мъж, който те докосне.

— Тогава целият Ню Йорк ще бъде осеян с трупове. — Би трябвало да е смешно, каза си тя. Защо не беше смешно? — Не мога да се променя заради теб, Алекси. Не бих те карала да се променяш заради мен.

— Не, не би го сторила. — Той прокара ръце през лицето си. — Зная, че целувката между приятели може да бъде безобидна, Бес. Не съм чак такъв голям глупак. Но онази вечер, когато влязох...

— Реши, че ти изневерявам.

— Не зная какво реших. Когато те видях, усетих... Чувствата ме заляха — предпазливо продължи той. — Така че не разсъждавах. Прекрасно съзнавам, че трябва да мисля, преди да направя заключение. Едно от правилата ми, което наруших. Имаше причини. — Поуспокоен, той приближи и хвана ръцете ѝ. — Току-що бяхме извършили арест и бях напрегнат. Съзнавах, че трябва да ти разкажа за това. Вече не смятах да отделям тази част от живота си — която и да било част от живота си — от теб. Щеше да се разстроиш заради Розали. Знаех го. По дяволите, знаех, че ще отидеш сама на погребението и се чувствах като последния негодник, задето ти позволих.

— Нямах представа, че си знаел.

— Знаех. — Гласът му беше безизразен. Мислеше единствено за това колко силно му се иска да я прегърне. — Оставяш бележки навсякъде. Всякакви листчета се търкалят наоколо, надраскани с диалози, ангажименти. Видях една за цветята, които си поръчала за погребението и указания как се стига до гробището. — Той сведе поглед към ръцете си. — Ако разследването не бе напреднало толкова бързо, щях да си взема свободни часове. Щях да се опитам да дойда.

Бес не се съмняваше.

— За мен беше по-важно да хванеш човека, който я е убил, отколкото да стоиш до мен край гроба ѝ.

— Не бях с теб — бавно продължи той. — А исках да бъда. И когато дойдох тук, исках... — Едва ли моментът беше подходящ да извади пръстена от джоба си. — Избухвам за много неща, Бес. Разбиранията ми са малко старомодни и ще ти се извинявам за тях колкото често искаш. Но бих искал да ме изслушаш.

— Всичко е наред. Алекси, Чарли беше тук, защото...

— Не искам да зная. — Той обхвана лицето ѝ и я накара да го погледне. Искаше тя да прочете чувствата в очите му. — Не е нужно да ми обясняваш. Няма да се промениш заради мен.

Болката постепенно напускаше сърцето ѝ.

— По-скоро искам да изясня нещата. Бях твърде ядосана, за да го сторя по-рано. Чарли дойде да ми каже, че Габриела е бременна. Беше развълнуван като малко момченце на Коледа и искаше да сподели добрата новина с приятел. И да ме помоли да стана кръстница на детето му — макар че ще се роди чак след седем месеца и половина.

Алекс притисна чело към нейното.

— Трябваше да ме премажеш, Макний. — Устните му се сведоха към нейните, ала тя се отдръпна. Алекс търпеливо погали с палци слепоочията ѝ. — Само веднъж — прошепна и вкуси устните ѝ.

Нямаше намерение да я целува страстно, нито да я притиска толкова силно, че и двамата да не могат да дишат. Но не можа да се удържи и усети как нови ридания разтърсват тялото ѝ.

— Недей. Моля те, недей. — Зарови лице в косите ѝ и я залюля в прегръдките си.

Бес притисна лице към рамото му и преглътна сълзите си.

— Не искам да се връщаш. Не искам отново да изпитам същото.

Заслужаваш си го, помисли си Алекс и стисна очи.

— Беше права, като ме изгони. Искам да ми дадеш шанс да ти докажа, че си права да ме приемеш обратно. — Той прокара пръсти през косата ѝ. — Ти толкова добре умееш да слушаш, Бес. Искам да ме изслушаш сега.

— Не е нужно отново да се извиняваш. — Щеше винаги да го обича, осъзна тя и се отдръпна с лека усмивка. — И не мога да те приема обратно, защото ти винаги си бил тук.

Думите ѝ го накараха да почувства тежест в гърдите си и той притисна към тях ръката ѝ с надежда да му олекне.

— Така лесно?

— Не е лесно. — Предполагаше, че никога няма да бъде лесно. — Просто така стоят нещата.

— Михаил каза, че ще пълзя — промърмори той.

— Нека го оставим зад себе си. — Тя пое дълбоко въздух и целуна мъжа по бузите в знак на примирие. — Умея да поставям ново начало.

— Не. — Той я хвана за ръка и я отведе до канапето. — Другото начало ми харесваше. Не ни е нужно ново. Само трябва да доведем старото до край. Седни. — Настани я до себе си и притисна ръка до сърцето си. — Ти ми обясни, сега е мой ред. Страхувах се да повярвам в теб. На никоя жена досега не съм държал толкова, колкото държа на теб. И започнах да си представям, че винаги ще бъдеш с мен. Също както си представях, че можеш да ме напуснеш. И тъй като това ме изпълваше с ужас, струваше ми се по-реално.

— Ужасно е да се страхуваш. Зная.

— Не знаеш всичко. — Той погледна към цветята, които изпълваха с аромат стаята. — Запазила си люляците.

— Опитах се да ги изхвърля. — Тя се усмихна отново. — Но са толкова хубави.

— Онази вечер ти носех още нещо, освен люляците. — Алекс бръкна в джоба си и извади кутийката. Ръката на Бес се отпусна в неговата. Забеляза как устните ѝ потрепериха. — Не мисля, че е крещящ. — Тъй като тя не реагира, Алекс се поразмърда. — Това беше шега.

— Добре — прошепна тя. — Ще ми... ще ми позволиш ли да го видя?

Той отвори кутийката. Вътре лежеше златна халка с множество камъчета с цветовете на дъгата. Знаеше какви са само защото бе попитал бижутера. Аметист, оливин, син топаз, жълт кварц.

— Знам, че не е традиционен — рече Алекс. — Но ми напомня за теб, а исках... по дяволите, исках да ти дам нещо, което никой друг не би се сетил да ти подари.

— Никой не се е сетил — задъхано рече тя. — Никой не би се сетил.

— Ако не ти харесва, можем да потърсим нещо друго.

Бес се уплаши, че ще заплаче отново, а това нямаше да подейства добре на никой от двамата им.

— Прекрасен е. — Съумя да откъсне поглед от пръстена. — Купил си ми го преди? Носел си го онази вечер? Смятал си да ми го дадеш, когато влезе и ни завари с Чарли. — Тя се разсмя и вдигна ръка към бузата си. — Изненадана съм, че не ни разстреля и двамата. Дори аз не бих могла да го напиша по-добре.

— Значи ми прощаваш?

Вече му бе простила, но тъй като все още изглеждаше нервен, тя кимна.

— Всеки с такъв добър вкус заслужава да му се даде втори шанс.

— Купих го преди десетина дни, но ми трябваше време да събера кураж. Да се изправиш срещу наркоман с автомат ми се струва полесно. — Но вече бе започнал и трябваше да доведе нещата докрай. — Смятах да те притисна да го приемеш, сетне да те накарам бързо да се оженим, за да нямаш време да промениш решението си. Но това беше погрешно. — Той затвори кутийката и беше окуражен от смайването

на Бес. — Беше глупаво. Освен това показах, че нямам доверие и на двама ни. Съжалявам.

— Аз... Ти... — Тя въздъхна. — Нямам нищо против.

— Не е възможно. Това е пресметливо, дори неискрено, а предложението за женитба трябва да бъде романтично. Така че когато и двамата сме готови, ще ти предложи както трябва.

— Когато и двамата сме готови?

— Не искам да те притискам, когато може да се чувстваш уязвима. Особено след като не смятам да протакам годежа. Затова ще ти дам време.

— Време — повтори тя, готова да закрещи.

— Така е честно. — Алекс почака една секунда. — Добре, аз съм готов.

Преди тя да успее да се разсмее, той падна на коляно.

— Какво правиш?

— Моля те да се омъжиш за мен. — Той едва не започна тържествена реч. Ала очите му потъмняха, когато тя продължи да се смее. — Ти не искаш предложение.

— Напротив. Искам те тук. — Тя хвана ръката му и го дръпна обратно на канапето. — Искам да ме гледаш право в очите.

— Добре, тогава и аз ще получа нещо, което искам.

— Само го назови.

— Искам да те чуя да го казваш. — Алекс притисна дланта ѝ към бузата си. — Много искам да те чуя да го казваш.

— Обичам те, Алекси. — За първи път тя изрече думите с усмивка, знаейки, че ще бъдат приети без предубеждение. — Винаги ще те обичам.

Той извърна глава и притисна устни към ръката ѝ. Извади пръстена от кутийката и го сложи на пръста ѝ.

Камъчетата проблеснаха с цветовете на дъгата. Сплете пръсти с нейните и вдигна поглед.

— Бъди мое семейство. — Поклати глава, преди тя да успее да отвърне и усети, че му е трудно да говори. — Искан да бъде романтично. Нека...

— Не. — Неизмеримо щастлива, тя притисна пръсти към устните му. — Беше идеално. Не го променяй. Не променяй нищо.

— Тогава кажи да.

— Да. — Тя обви ръце около врата му и се разсмя. — О, да...

Издание:

Нора Робъртс. Дръзко ченге

Американска. Първо издание

ИК „Колумбина прес“, София, 1996

Редактор: Теодора Давидова

ISBN 954-706-016-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.